

SENÁT

PARLAMENTU ČESKÉ REPUBLIKY

9. funkční období

**Těsnopisecká zpráva
Senátu Parlamentu České republiky
16. schůze**

PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY SENÁT

9. funkční období

Těsnopisecká zpráva
16. schůze

Pořad 16. schůze

1. **Evropský senátní tisk č. N 081/09** – Návrh doporučení Rady o účinných opatřeních v oblasti integrace Romů v členských státech
2. Návrh usnesení Senátu k aktuální situaci na Ukrajině v souvislosti s přípravou podpisu Dohody o přidružení mezi EU a Ukrajinou a s ohledem na budoucnost Východního partnerství
3. **Evropský senátní tisk č. N 078/09** – Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o provádění jednotného evropského nebe (přepřacované znění)

Evropský senátní tisk č. N 079/09 – Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se mění nařízení (ES) č. 216/2008, pokud jde o letiště, uspořádání letového provozu a letové navigační služby

Evropský senátní tisk č. K 080/09 – Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů Urychlit realizaci projektu jednotného evropského nebe

4. **Evropský senátní tisk č. K 086/09** – Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů Partnerství veřejného a soukromého sektoru v programu Horizont 2020: účinný nástroj k dosažení inovací a růstu v Evropě
5. **Senátní tisk č. 181** – Petice proti nespravedlivému zrušení příspěvků invalidům (za obnovení přiznávání průkazů ZTP a ZTP/P pro občany s amputací končetin a za přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku)
6. **Senátní tisk č. 37** – Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů
7. **Senátní tisk č. 126** – Návrh senátního návrhu zákona Stálé komise Senátu pro Ústavu a ČR a parlamentní procedury, kterým se mění zákon č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů
8. **Senátní tisk č. 157** – Návrh senátního návrhu zákona senátorky Elišky Wagnerové a senátora Miroslava Antla, kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů
9. **Senátní tisk č. 71** – Petice "Pomozte svému divadlu"

9. funkční období
Obsah 16. schůze Senátu
Parlamentu České republiky

1. den schůze – 27. listopadu 2013	1
<u>Jednání zahájil a řídil předseda Senátu Milan Štěch.</u>	<u>1</u>
Senátor Miroslav Krejča	2
Senátor Miroslav Krejča	2
Senátor Miroslav Nenutil	2
Senátor Miroslav Nenutil	2
1. Návrh doporučení Rady o účinných opatřeních v oblasti integrace Romů v členských státech (evropský senátní tisk č. N 081/09)	4
Předseda vlády ČR Jiří Rusnok	4
Senátor Antonín Maštalíř	5
Senátor Vladimír Dryml	9
Senátor Vladimír Dryml	10
Senátor Jiří Dienstbier	10
Senátor Jiří Dienstbier	11
Senátor Jaroslav Sykáček	11
Senátorka Dagmar Terelmešová	12
Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach	13
Senátor Pavel Lebeda	14
Senátorka Alena Dernerová	16
1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková	18
Senátor Jaroslav Doubrava	18
<u>Další část schůze řídila 1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková.</u>	<u>20</u>
Senátor Stanislav Juránek	20
Senátor Jaroslav Zeman	21
Senátor František Bublan	22
Senátor Miroslav Krejča	22
Senátor Jaroslav Kubera	23
Senátor Jiří Dienstbier	25
Předseda vlády ČR Jiří Rusnok	26
Senátor Antonín Maštalíř	26
2. Návrh usnesení Senátu k aktuální situaci na Ukrajině v souvislosti s přípravou podpisu Dohody o přidružení mezi EU a Ukrajinou a s ohledem na budoucnost Východního partnerství	27
Senátor Miroslav Krejča	27
Senátor Miroslav Krejča	29
Předseda vlády ČR Jiří Rusnok	29
Předseda vlády ČR Jiří Rusnok	30
Senátor Antonín Maštalíř	30
Senátor Jaromír Štětina	31
Senátor Jaromír Štětina	32

Senátor Radko Martínek	32
Senátor František Bublan	34
Předseda Senátu Milan Štěch	35
Senátor Radko Martínek	36
Předseda vlády ČR Jiří Rusnok	36
Senátor Miroslav Krejča	36
Senátor Antonín Maštalíř	37
3. Jednotné evropské nebe II+ (evropský senátní tisk č. N 078/09, č. N 079/09, č. K 080/09)	38
Ministr dopravy ČR Zdeněk Žák.....	38
<u>Další část schůze řídil místopředseda Senátu Přemysl Sobotka.....</u>	<u>39</u>
Senátor Miroslav Krejča	39
Senátor Vladimír Dryml.....	40
Senátorka Dagmar Zvěřinová	40
Senátor Petr Bratský	41
Ministr dopravy ČR Zdeněk Žák.....	42
Senátor Miroslav Krejča	42
4. Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů Partnerství veřejného a soukromého sektoru v programu Horizont 2020: účinný nástroj k dosažení inovací a růstu v Evropě (senátní tisk č. 157)	43
Ministr školství, mládeže a tělovýchovy ČR Dalibor Štys	43
Senátor Miroslav Krejča	47
5. Petice proti nespravedlivému zrušení příspěvků invalidům (za obnovení přiznávání průkazů ZTP a ZTP/P pro občany s amputací končetin a za přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku) (senátní tisk č. 181)	48
Senátor Libor Michálek.....	48
Zdeňka Cupková	49
Pavel Čáslava	50
Senátor Vladimír Plaček	51
Senátor Milan Pešák	52
Senátor Petr Bratský	52
Senátorka Milada Emmerová	53
Senátor Petr Gawlas	54
Senátor Libor Michálek.....	55
Senátor Libor Michálek.....	55
Senátor Libor Michálek.....	55
<u>Další část schůze řídil místopředseda Senátu Zdeněk Škromach.....</u>	<u>56</u>
6. Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů (senátní tisk č. 37).....	56
Senátor Miroslav Nenutil	56
Senátor Miroslav Škaloud	56

7.	Návrh senátního návrhu zákona Stálé komise Senátu pro Ústavu a ČR a parlamentní procedury, kterým se mění zákon č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů (senátní tisk č. 126).....	57
	Senátorka Eliška Wagnerová.....	57
	Senátor Miroslav Nenutil	60
	Senátorka Dagmar Terelmešová	60
	Senátor Martin Tesařík.....	61
	Senátor Jaromír Štětina	61
	Senátor Miloš Janeček.....	61
	Senátor Milan Pešák	62
	Senátor Miroslav Krejča	62
	Senátor Jaromír Strnad	62
	Senátor Miroslav Nenutil	62
	Senátorka Marta Bayerová	63
	Senátor Vladimír Dryml.....	63
	Senátor Martin Tesařík.....	64
	Senátorka Eliška Wagnerová.....	64
	Senátor Vladimír Dryml.....	65
	Senátor Jaroslav Kubera	65
	Senátor Jaroslav Doubrava	66
	Senátor Miroslav Nenutil	66
8.	Návrh senátního návrhu zákona senátorky Elišky Wagnerové a senátora Miroslava Antla, kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (senátní tisk č. 157)	67
	Senátorka Eliška Wagnerová.....	67
	Senátor Miroslav Nenutil	69
	Senátor Jaroslav Kubera	69
	Senátor Vladimír Dryml.....	70
	Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka	71
	Senátorka Eliška Wagnerová.....	71
	Senátor Vladimír Dryml.....	72
	Senátor Miroslav Škaloud	72
	Senátor Miroslav Nenutil	73
	Senátor Miroslav Nenutil	73
9.	Petice "Pomozte svému divadlu" (senátní tisk č. 71)	74
	Senátor Jiří Oberfalzer	74
	Senátor Jiří Šesták	75
	Jan Burian	76
	Stanislav Moša.....	77
	Stanislav Karabec.....	78
	Senátorka Milada Emmerová	79
	Senátor Jiří Šesták	79
	Senátor Jiří Oberfalzer	81
	Senátor Zdeněk Brož	82
	Senátor Jiří Šesták	82

**Těsnopisecká zpráva
z 16. schůze Senátu
Parlamentu České republiky**

1. den schůze – 27. listopadu 2013

(Jednání zahájeno v 9.04 hodin.)

Jednání zahájil a řídil předseda Senátu Milan Štěch.

Předseda Senátu Milan Štěch: Vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, milí hosté, vítám vás na 16. schůzi Senátu Parlamentu České republiky. Tato schůze byla svolána na návrh Organizačního výboru – podle § 49 odst. 1 zákona o jednacím řádu Senátu. Pokud budu zmiňovat jednotlivé paragrafy, jedná se o ustanovení zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů. Pozvánka na dnešní schůzi vám byla rozdána v pátek 15. listopadu tohoto roku.

Z dnešní schůze se omluvili tito senátoři: Jan Žaloudík, Hana Doupovcová, Eva Richtrová, Daniela Filipiová, Tomáš Jirsa, Miloš Vystrčil, Miluše Horská, Leopold Sulovský, Jiří Bis, Zdeněk Berka, Václav Homolka, Jiří Čunek a Josef Řihák.

Prosím bych – z mého pohledu vpravo, aby se kolegyně a kolegové, pokud možno, zklidnili. Pokud jste se nezaregistrovali svými identifikačními kartami, prosím, učiňte tak. Náhradní karty jsou v předsálí Jednacího sálu.

Nyní – podle § 56 odst. 4 určíme dva ověřovatele této schůze. Navrhuji, aby ověřovateli 16. schůze Senátu byli senátor Milan Pešák a senátorka Eva Syková.

Má někdo z vás připomínky k tomuto mému návrhu? Žádné nejsou. Bylo mi teď avizováno, že paní senátorka Eva Syková není přítomna, ale předpokládám, že se dostaví... Ano, je potvrzeno, že se dostaví. Myslím, že můžeme hlasovat. Jsou nějaké připomínky? Ptám se ještě jednou. Nejsou.

Přistoupíme k hlasování. Budeme hlasovat o návrhu, aby ověřovateli 16. schůze Senátu byli senátoři Milan Pešák a Eva Syková.

Zahajuji hlasování. Kdo souhlasí, stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti tomuto návrhu, stiskne tlačítko NE a zvedne ruku.

Hlasování č. 1. Registrováno 55 senátorek a senátorů, kворum 28. Pro návrh se vyslovilo 55, proti nikdo. Návrh byl schválen.

Ověřovateli této schůze Senátu byli určeni senátoři Milan Pešák a Eva Syková.

Máme tu žádosti ministrů na změnu pořadu naší schůze. Ministr dopravy Zdeněk Žák žádá o pevné zařazení bodu, který zní Jednotné evropské nebe II+ – senátní tisk č. 078/09, N 079/09 – a žádá jej zařadit jako druhý bod dopoledního jednání.

Dále ministr školství, mládeže a tělovýchovy Dalibor Štys žádá o pevné zařazení senátního tisku K 086/09, který zní Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a výboru regionů Partnerství veřejného a soukromého sektoru v programu Horizont 2020:

účinný nástroj k dosažení inovací a růstu v Evropě, a to jako bod první odpoledního jednání.

Jako poslední je tu žádost ministra životního prostředí Tomáše Jana Podivínskému, abychom z pořadu 16. schůze vyřadili jak senátní tisk č. N 095/09, u něhož je předkladatelem, tak i senátní tisky č. N 084/09, N 087/09 a N 088/09 patřící do gesce ministra financí, kterého měl na našem jednání ministr životního prostředí zastoupit.

Upravený návrh pořadu 16. schůze Senátu s vyznačenými změnami, které jsem vám nyní navrhl, byl rozdán na vaše lavice.

A nyní se táži: Má někdo z vás nějaký další návrh na změnu či doplnění pořadu schůze? Ano, pan senátor Miroslav Krejča. Prosím, máte slovo.

Senátor Miroslav Krejča: Vážený pane předsedo, milé kolegyně, vážení kolegové, dovoluji si na základě včerejšího jednání výboru pro záležitosti Evropské unie a přijatého usnesení navrhnout do programu zařazení dalšího bodu, který by se týkal aktuální situace na Ukrajině v souvislosti s přípravou podpisu dohody o přidružení mezi Evropskou unií a Ukrajinou a s ohledem na budoucnost Východního partnerství.

Určitě jste zaregistrovali v médiích současný pohyb na Ukrajině. A jenom připomínám, že summit Východního partnerství začíná zítra ve Vilniusu.

Navrhuji, aby tento bod byl zařazen buď za první bod, pakliže by to bylo možno po vystoupení pana premiéra, anebo s ohledem na to, že pan ministr dopravy požádal o pevné zařazení jako druhý bod, tak po tomto bodu. Děkuji.

Předseda Senátu Milan Štěch: Pane senátore, prosím, řekněte návrh jasně – buď jako druhý bod nebo jako třetí bod.

Senátor Miroslav Krejča: Dobře, děkuji. Navrhuji jako druhý bod dnešního jednání.

Předseda Senátu Milan Štěch: Dobře. Dále se přihlásil pan senátor Miroslav Nenutil.

Senátor Miroslav Nenutil: Vážený pane předsedo, milé kolegyně, vážení kolegové, navrhuji, abychom před projednáváním senátního tisku č. 126 zařadili projednávání senátního tisku č. 37. Půjde o odstranění duplicity dvou návrhu jednacím řádu. Mohu vás ubezpečit, že tento mnou navrhovaný bod nezabere více než tři minuty našeho času. Děkuji za pochopení.

Senátní tisk č. 37 se jmenuje "Senátní návrh zákona, kterým se mění zákon č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů". Děkuji.

Předseda Senátu Milan Štěch: Pane senátore, prosil bych pomalu mi to nadiktovat, protože to nemám k dispozici. Prosím, na mikrofon ještě jednou.

Senátor Miroslav Nenutil: "Senátní návrh zákona, kterým se mění zákon č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů". Děkuji.

Předseda Senátu Milan Štěch: Také děkuji. Ještě někdo se hlásí k doplnění nebo změně pořadu schůze? Nikdo se nehlásí, takže rozpravu k tomuto návrhu končím. Můžeme tedy přistoupit k hlasování o jednotlivých návrzích na změnu a doplnění pořadu schůze.

Nejdříve bychom hlasovali o návrhu pana senátora Krejči. Svolám znělkou kolegy a kolegyně do sálu. Navrhuji následující postup:

Pokud nebudou výhrady, pevné zařazení bodů, tak jak žádali uvedení páni ministři, bychom respektovali, s tím, že pokud vyhovíme návrhům pana senátora Krejči a pana senátora Nenutila, pořadí se samozřejmě vždycky o jeden bod posune.

Navrhuji, abychom hlasovali v tuto chvíli o návrhu pana senátora Krejči, pak o návrhu pana senátora Nenutila a nakonec bychom hlasovali o žádosti pana ministra Podivínského vypustit tři body, které nyní máme v předloze pod č. 7., 8. a 9. Jsou nějaké námitky k mému návrhu na postup hlasování? Nejsou.

Budeme nyní hlasovat o doplnění nového bodu č. 2 do pořadu naší schůze, který by zněl "Usnesení k aktuální situaci na Ukrajině v souvislosti s přípravou podpisu dohody o přidružení mezi Evropskou unií a Ukrajinou a s ohledem na budoucnost Východního partnerství".

Zahajuji hlasování. Kdo souhlasí s tímto doplněním pořadu naší schůze, stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti tomuto návrhu, stiskne tlačítko NE a zvedne ruku. Děkuji.

V **hlasování č. 2** registrováno 58, kворum pro přijetí 30, pro návrh 33, proti 3. Návrh byl přijat.

Dále budeme hlasovat o návrhu pana senátora Nenutila, který navrhuje za senátní tisk č. 181 doplnit nový bod. Bude to tisk č. 37 a má název "Senátní návrh zákona, kterým se mění zákon č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů".

Zahajuji hlasování. Kdo souhlasí, stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti tomuto návrhu, stiskne tlačítko NE a zvedne ruku. Děkuji.

V **hlasování č. 3** registrováno 58, kворum pro přijetí 30, pro návrh 58, proti nikdo. Návrh byl schválen.

Nyní budeme hlasovat o požadavku pana ministra Podivínského, který žádá, abychom z naší schůze vypustili z pořadu body v původním návrhu č. 7., 8. a 9.

Jsou to tisky č. N 095/09, č. N 87/09 a N 88/09 a tisk č. N 084/09.

Zahajuji hlasování. Kdo souhlasí, stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti tomuto návrhu, stiskne tlačítko NE a zvedne ruku. Děkuji vám.

V **hlasování č. 4** registrováno 58, kворum pro přijetí 30, pro návrh 54, proti nikdo. Návrh byl schválen.

A nyní můžeme přistoupit k hlasování o pořadu 16. schůze Senátu jako o komplexním návrhu.

Zahajuji hlasování. Kdo souhlasí, stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti tomuto návrhu, stiskne tlačítko NE a zvedne ruku. Děkuji vám.

V **hlasování č. 5** registrováno 58, kворum pro přijetí 30, pro návrh 57, proti nikdo. Pořad 16. schůze Senátu byl schválen ve znění přijatých předešlých návrhů na doplnění a vypuštění.

Děkuji vám. Tím jsme naši schůzi zahájili a můžeme přistoupit k prvnímu bodu našeho pořadu, kterým je

1.

Návrh doporučení Rady o účinných opatřeních v oblasti integrace Romů v členských státech (evropský senátní tisk č. N 081/09)

Materiály jste obdrželi jako senátní tisk č. N 81/09 a N 81/09/01. Vítám mezi námi předsedu vlády Jiřího Rusnoka a žádám ho, aby nás seznámil s těmito materiály.

Předseda vlády ČR Jiří Rusnok: Vážený pane předsedo, vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, úvodem chci poděkovat panu senátoru Krejčovi, že zařadil ten bod o summitu, na který zítra odjíždím. Já myslím, že je dobře, abychom tu věc probrali i na půdě Senátu. Nyní k bodu číslo 1, resp. bodu, který byl avizován.

Pokusím se vás stručně seznámit s problematikou, která se týká návrhu doporučení Rady k opatřením v oblasti integrace Romů. Evropská komise přijala v dubnu 2011 rámec EU pro vnitrostátní strategii integrace Romů do roku 2020, který umožňuje komisi podporovat efektivní opatření členských států. Dovolte mi připomenout, že Evropská komise v rámci této činnosti již posoudila a připomínkovala strategie pro oblast romské integrace, vypracované, předložené jednotlivými členskými státy na rok 2012. V současnosti se zaměřuje na vyhodnocení jejich implementace.

Jedním z nástrojů, kterými chce Evropská komise podpořit pokrok v naplňování těchto strategií, je také návrh doporučení Rady o účinných opatřeních v oblasti integrace Romů v členských státech. Komise jej předložila v červnu tohoto roku, a nyní se stal předmětem diskuse i na pracovní úrovni, v Radě EU, konkrétně na pracovní skupině Rady pro sociální otázky.

Schválení dokumentu se očekává na Radě pro zaměstnanost, sociální politiku, zdraví a ochranu spotřebitele, známé pod zkratkou EPSCO v prosinci tohoto roku. Toto doporučení je motivováno především nutností boje proti diskriminaci a sociálnímu vyloučení, proti relativně horší sociálně ekonomické situaci, v níž se řada Romů v členských státech EU v porovnání s většinovou populací nachází.

Toto opatření by mělo mít i preventivní charakter ve vztahu k negativním důsledkům, které by mohly nastat, pokud by ke zlepšení podmínek došlo pouze v jedné skupině států na rozdíl od situace v jiných zemích. Potřeba přijmout opatření ke zlepšení situace Romů v Evropské unii ostatně vyplývá i z cílů Strategie Evropa 2020. Návrh doporučuje členským státům přijmout cílená opatření pro zajištění rovného zacházení a dodržování základních práv. Především pak rovného přístupu Romů ke vzdělání, zaměstnání, zdravotní péči a bydlení.

Tato opatření by měla vycházet ze socioekonomicky a geograficky specifikovaných ukazatelů, jakými jsou dlouhodobá nezaměstnanost, nízká úroveň dosaženého vzdělání nebo znevýhodněné či izolované oblasti.

Doporučení dále vyzývá členské státy k přidělení dostatečných finančních prostředků na vnitrostátní a místní strategie a akční plány. To by mělo být usnadněno mj. přidělením odpovídající části zdrojů z unijní politiky soudržnosti na investice prostřednictvím Evropského sociálního fondu.

Vláda ČR se ztotožňuje s principy předloženého doporučení. Při jeho projednávání vycházíme ze skutečnosti, že se většinou dotýká oblastí, v nichž primárně odpovědnost nesou jednotlivé členské státy a samozřejmě i národní parlament. Např. oblast vzdělávání, zlepšování zdraví či podpora kultury, patří

v souladu s čl. 6 Smlouvy o fungování EU mezi kompetence, kde unie pouze podporuje činnost členských států a regulační pravomoc unie je tedy omezena. Z toho také vyplývá určitá limitovaná právní síla diskutovaného doporučení.

Uvedený návrh tak nemá přímý dopad na legislativu ČR. Nenarušuje pravomoc členských států při řešení otázky sociálního začleňování znevýhodněných komunit a ani nezavádí pevně stanovené povinnosti. Členským státům pouze doporučuje několik možností, přičemž určení vhodných způsobů dosažení stanovených cílů ponechává na nich.

Zároveň je však nezbytné připomenout skutečnost, že doporučení je provázané s operačními programy a tzv. ex ante kondicionalitami pro čerpání evropských peněz v novém finančním rámci 2014 – 2020. Jeho jednotlivá ustanovení tak mohou být v krajním případě ze strany unijních orgánů vymáhána prostřednictvím omezování přístupu k čerpání finančních zdrojů z Evropských fondů.

Vláda ČR současně při projednávání doporučení na evropské úrovni zohledňuje usnesení senátního výboru pro evropské záležitosti, schválené na jeho 19. schůzi dne 23. října 2013. Společně s dalšími členskými státy se nám tedy v průběhu vyjednávání podařilo v navrhovaném znění doporučení dosáhnout řady změn. Podle našeho názoru zlepšují tyto změny funkčnost a účel tohoto doporučení. Za všechny bych zmínil ustanovení, zabývající se monitoringem, u nichž jsme dosáhli toho, že monitoring účinnosti vnitrostátních strategií, sběru kvalitativních a kvantitativních údajů o integraci Romů, měření pokroku a srovnávání situace Romů a neromského obyvatelstva bude prováděn na národních úrovních dle platných právních předpisů členských států.

Dosáhli jsme rovněž ze strany komise ujištění, že zasíláním výroční zprávy o romské integraci, o integraci romské populace v ČR, jež obsahuje informace o stavu implementace národní strategie romské integrace, bude učiněno za dost požadavku reportingu a nebude nutné komisi dále informovat o stavu v ČR zasíláním dalších podkladů, které by přinášely nové ekonomické, administrativní a časové náklady.

Vláda ČR se tedy se současným návrhem doporučení ztotožňuje a doporučuje s ním vyslovit souhlas. Rád bych vás přitom ujistil, vážené paní senátorky a vážení páni senátoři, že i nadále hodláme k projednávání doporučení přistupovat s maximální pozorností, neboť jsme si vědomi vážnosti a citlivosti tohoto tématu v naší zemi. Děkuji vám za pozornost.

Předseda Senátu Milan Štěch: Také děkuji, pane předsedo vlády. Výborem, který se zabýval tímto tiskem, je VEU. Ten přijal usnesení, které máte jako senátní tisk č. N 81/09/02. Zpravodajem výboru je pan senátor Antonín Maštaliř, jehož nyní žádám, aby nás seznámil se zpravodajskou zprávou.

Senátor Antonín Maštaliř: Vážený pane předsedo Senátu, vážený pane premiére, kolegyně a kolegové, já jsem samozřejmě pana premiéra pozorně poslouchal a myslím si, že nás celou problematikou provedl velmi podrobně, takže já bych se omezil úplně jenom na takový kratičký souhrn a jako vždycky, když zpravodajují, mám takovou představu, že bych vypíchl nějaký bod, o kterém se nezmínil, a já vám ho za chvíli nastíním. Já vám ho jenom tak kratičce předestřu.

Tento problém teď nejvíce pálí hlavně Francii. A určitě už budete vědět, o čem budu hovořit, pokud jste sledovali dostatečně denní tisk.

Ale vrátím se nyní k danému materiálu. Materiál N 081/09 je Návrh doporučení Rady o účinných opatřeních v oblasti integrace Romů v členských

státech. Tento dokument je vlastně doporučením, je to nezávazný právní akt, tato nezávaznost neznamená absenci právního významu. Národní soudy by měly brát doporučení v úvahu, zejména v případech, kdy tato doporučení mohou napomoci interpretovat národní či komunitární právní předpisy.

Tento nezávazný legislativní akt uvádí, jakým způsobem by měly členské státy postupovat v otázce integrace romské komunity. Navazuje na sdělení komise z roku 2011 o rámci EU pro vnitrostátní strategii integrace Romů. Klíčovými opatřeními, která by měly členské státy zavést, je důraz na prevenci a předcházení sociálním problémům, posilování pravomoci místních orgánů, a co největší využívání mezinárodních zkušeností mezi jednotlivými členskými státy.

Z dané problematiky je potřeba si objasnit některé termíny, jako jsou např. sociální vyloučení, co to vlastně je. Je to proces, v jehož rámci je jedinci, skupině jedinců či komunitě výrazně znesnadňován či zcela zamezován přístup ke zdrojům, pozicím a příležitostem, které umožňují zapojení do sociálních, ekonomických a politických aktivit majoritní společnosti. Sociálně vyloučená lokalita vzniká především v důsledku přirozeného sestěhovávání se chudých romských rodin do lokalit s cenově dostupnějším bydlením, vytlačování romských rodin z lukrativních bytů a přidělování náhradního bydlení v lokalitách s často vysokým podílem romského obyvatelstva, zřízeného sestěhováním především ze strany obcí, neplatičům nájmu a obecně lidí, považovaných za nepřizpůsobivé či problémové do ubytoven nebo holobytů.

Pro pojem sociálně vyloučená lokalita se někdy značně nepřesně používá termínu ghetto, který označuje území, ze kterého je obyvatelům právně i fyzickou překážkou, zdí, plotem nebo příkopem, zakázáno se vystěhovat a kde jsou státní mocí omezení i v dalších právech. Obyvateli sociálně vyloučených lokalit nejsou pouze Romové. V řadě z nich netvoří ani většinu, nebo se za Romy nepovažují. Statistická většina Romů navíc žije mimo tyto lokality.

Obsahem dokumentu je, že stěžejní myšlenkou doporučení je urychlení pokroku v romské integraci, tj. vyrovnání rozdílu mezi majoritní populací a etnickou menšinou. Doporučení také odkazuje na nutnost boje proti diskriminaci, na ovlivňování negativních důsledků migrace, která by mohla nastat při zlepšení podmínek pro Romy v jedné skupině zemí na rozdíl od jiných zemí, jakož i na nutnost přijetí opatření ke zlepšení situace Romů na území EU i vzhledem k cílům Strategie Evropa 2020.

Tato opatření by měla brát v potaz zvláštnosti jednotlivých členských států. Komise dělí tato opatření do 4 skupin. Jsou to přístup ke vzdělání, přístup k zaměstnání, přístup ke zdravotní péči a oblast přístupu k bydlení. Dokument obsahuje rozsáhlou přílohu, která vypichuje nejúspěšnější postupy v jednotlivých členských státech. Doporučení dále vyzývá členské státy k přidělení dostatečných finančních prostředků na vnitrostátní a místní strategie, což by mělo být usnadněno přidělením odpovídající části zdrojů z politiky soudržnosti EU na investice do lidí prostřednictvím ESF a vyčleněním alespoň 20 % z této částky na sociální začleňování v každém členském státě, ale o tom pan premiér hovořil.

Členské státy také mají dodržovat mezinárodní závazky v oblasti lidských práv a Evropskou úmluvu o lidských právech.

Shrnutí pozice vlády, to je to, co jsem říkal, bych něco doplnil, o čem pan ministr možná hovořil, možná jsem neposlouchal. Kdyby to tak bylo, tak on mě určitě opraví.

Vláda v obecné rovině podporuje iniciativu Evropské komise, jejímž cílem je lépe integrovat romskou menšinu do majoritní společnosti. Vláda např. tvrdí, že v České republice romská populace využívá služby pro sociální začleňování stejně jako ostatní obyvatelé, resp. není v přístupu k nim diskriminována.

O možnostech v této oblasti je navíc podle vlády dostatečně informována. Vláda se také domnívá, že jakékoli možnosti zaměstnávat osoby romského původu ve veřejném sektoru není možné uvažovat o případném upřednostňování skrze pozitivní diskriminaci, afirmativní akci nebo dokonce stanovením kvót. Při výběru veřejných zaměstnanců upřednostňuje vláda prověření dostatečné kvalifikace při výběru na konkrétní pracovní pozici a nikoli posuzování na základě etnického původu. Důraz na odmítnutí etnického přístupu podporují i další členské státy EU.

A nyní k bodu, o kterém jsem hovořil v úvodu. S nesouhlasem se setkává také návrh zvýšit dostupnost veřejných tábořišť na území EU, neboť v ČR podle vlády Romové již od konce 2. světové války nekočují. To je to, co jsem se chtěl zmínit. Pokud víte, ve Francii a v jiných našich státech přidružených k EU je obrovský problém s Romy, kteří kočují z Bulharska a z Rumunska. A já si nedovedu představit, že bychom u nás přijali takové opatření, že zřídíme veřejná tábořiště. U nás je, pokud jsem to dobře studoval, kočování zakázáno od 50. let.

Vláda se také kriticky vyjadřuje k požadavku na sběr dat a monitoring provedených opatření. Statistický systém ani právní řád ČR neumožňuje rozlišovat informace o obyvatelstvu na základě etnické příslušnosti. Vláda proto konstatuje, že bude sbírat pouze anonymní data, aby se nedostala do rozporu s Ústavou, s Evropským právem v oblasti ochrany osobních údajů a s dalšími mezinárodními závazky.

Vláda z vlastní iniciativy každoročně vypracovává zprávu o pokroku romské integrace a považuje tento formát monitoringu za dostatečný i pro potřeby EU.

Jak již bylo řečeno, dopad na legislativu ČR nebude mít žádný. Dopad na rozpočet, taktéž tento dokument nebude mít žádný dopad. Stav projednání, pan premiér zde sdělil, že bylo projednáno na našem VEU, kdy bylo přijato usnesení s obsáhlými doporučeními. Poslanecká sněmovna doposud materiál neprojednávala. Je otázka, jak s dokumentem nová Poslanecká sněmovna naloží. Evropský parlament vzhledem k povaze dokumentu nebude do projednávání dokumentu vstupovat přímo, ale je možné, že se k němu vyjádří v rámci zprávy z vlastní iniciativy. Pan premiér zde řekl, že by se jím měl zabývat výbor pro občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci.

Mám-li se ještě vyjádřit nějakým doporučením, tak bych zde zmínil ještě několik málo věcí, a sice: Problematika romské integrace do majoritní společnosti patří mezi nejsložitější otázky, které musí řešit všechny vlády v postkomunistické Evropě.

Na úvod analýzy je třeba konstatovat, že EU nemá příliš velké pravomoci, určovat státům jejich politiků v otázce integrace národnostních menšin. Politická poptávka, která narostla po sérii kontroverzních zásahů vůči Romům v některých členských státech, jak jsem již zmínil Francii, ale byla to třeba i Itálie, dneska je to Velká Británie, přivedla přesto komisi k vydání předložených doporučení. Romové totiž patří nepochybně ke skupinám obyvatel, které jsou ohroženy sociálním vyloučením, a to především ve státech EU, které přistoupily v roce 2004 a 2007.

Evropská komise chce proto předejít případným dalším opatřením ze strany členských států, která mohou být označena za deportace, a vydává následující doporučení. Ta se jednak týkají oblastí, ve kterých je možné využívat právo a nástroje EU, ať už je to antidiskriminace, podpora zaměstnanosti, boj proti sociálnímu vyloučení, věnují se ale i oblastem, kde má EU pouze podpůrné pravomoci, a to je školství, zdravotnictví, bydlení.

V českém prostředí se často ztotožňuje pojem Rom s pojmem sociálně vyloučený. Ale je to naprosto zavádějící. Protože se tím zaměňuje korelace

s kauzalitou. Jakkoli mezi sociálně vyloučenými najdeme často osoby, které by jejich okolí označilo za Romy, zdaleka ne všichni Romové jsou sociálně vyloučení a ne všichni sociálně vyloučení jsou naopak Romové, nebo se za ně považují.

Ve velice nepřesné mediální zkratce se navíc často objevuje pojem "nepřizpůsobivý". Jeho uživatelé v domněnku politické korektnosti odmítají vidět sociální příčiny problémů romské komunity.

Události posledních měsíců ukazují, že problematika sociálně vyloučených je v České republice řešena neuspokojivě. Třecí plochy mezi majoritou a obyvateli sociálně vyloučených lokalit se v poslední době prohlubují a projevují se o to více, pokud u nás dochází k ekonomické krizi a k některým neodůvodněným a nezodpovědným politickým opatřením v sociální oblasti, kdy rapidně klesá řadě obyvatel životní úroveň. A to hlavně v sociálně vyloučených lokalitách, ale také lidem, žijícím mimo ně.

Pro mnoho lidí je pak snadné podlehnout zcela klamnému dojmu, že existence sociálně vyloučených lokalit je příčinou tohoto poklesu; popřípadě, že sociálně vyloučení mají ze strany státních orgánů nějaké výhody.

To ovšem není pravda, na což upozorňuje pravidelně ministerstvo práce a sociálních věcí s odpovědí na řadu anonymních dopisů, často zveřejňovaných na internetu, se kterými jste se určitě sami setkali.

Za realizaci politiky boje proti sociálně vyloučeným je odpovědná vláda. Část úkolů ale leží na bedrech obcí a do jisté míry i krajů. Recepty, které doporučuje Evropská komise, je proto vhodné implementovat na všech úrovních státní správy a samosprávy. Zkušenosti členských států EU v integraci sociálně vyloučených jsou pro ČR užitečné a je vhodné se jimi inspirovat. Tato inspirace by ale neměla přerůst do stanovení závazných opatření z evropské úrovně. Usnesení Senátu určitě tuto skutečnost připomíná. Dlužno nicméně konstatovat, že Evropská komise v současné chvíli tento přístup nenavrhuje ani neavizuje.

Co se týče jednotlivých opatření, vláda namítá, že není možné na národní úrovni stanovit cíle pouze pro Romy, neboť by tento přístup odporoval české Ústavě a vymezoval by jednu skupinu na základě etnického klíče.

Tento požadavek vlády je možno podpořit, a to i z toho důvodu, že je téměř nemožné stanovit, kdo je a kdo není Rom. Sociálně integrační opatření by se měla věnovat všem na základě kritéria sociálního vyloučení, nikoliv na základě etnického kritéria.

Z těchto důvodů navíc stát ani nedisponuje informacemi o tom, kolik je Romů například mezi nezaměstnanými nebo mezi žáky jednotlivých typů škol. Problém soužití s romskou menšinou je totiž problémem sociálním a k Romům je třeba přistupovat stejně jako k jiným chudým lidem.

Jednotlivá opatření můžeme rozdělit do několika kategorií, ale o tom už tady hovořil pan ministr, já jenom připomenu: vzdělání, zaměstnání, zdravotní péče a bydlení.

Tím bych ukončil svůj příspěvek jako zpravodaj a závěrem bych chtěl jenom konstatovat, že náš výbor přijal usnesení, a to usnesení z 19. schůze, která se konala 23. října. Já vám nyní toto usnesení přednesu.

Po úvodní informaci Jana Krále, ředitele odboru koordinace evropských politik Úřadu vlády, zpravodajské zprávě senátora Antonína Mašťalíře a po rozpravě výbor:

1. Přijímá k návrhu doporučení Rady o účinných opatřeních v oblasti integrace Romů v členských státech doporučení, které je přílohou tohoto usnesení.

2. Doporučuje Senátu Parlamentu ČR, aby se k návrhu doporučení Rady a účinných opatření v oblasti integrace Romů v členských státech vyjádřil ve smyslu doporučení přijatého výborem.

3. Určuje zpravodajem výboru pro jednání na schůzi Senátu Parlamentu ČR senátora Antonína Maštálíře.

4. Pověřuje předsedu výboru senátora Miroslava Krejčů, aby předložil toto usnesení předsedovi Senátu Parlamentu ČR.

Tolik k mé zpravodajské zprávě. Děkuji za pozornost.

Předseda Senátu Milan Štěch: Děkuji vám, pane senátore. Prosím, abyste se posadil ke stolku zpravodajů a zaznamenával případné návrhy, ke kterým se poté vyjádříte. A nyní otevírám rozpravu. Kdo se hlásí do rozpravy? Vystoupí pan senátor Vladimír Dryml, připraví se pan senátor Jiří Dienstbier.

Senátor Vladimír Dryml: Pane předsedo, pane ministře, kolegyně a kolegové. Všichni víme, že romská otázka je veliký problém nejen v Evropě, ale i v České republice. Nebudeme si nic namlouvat, že je to mnohdy těžko řešitelný problém. Integrace znamená, že k tomu musí být dva, ne jenom, že stát se bude o něco snažit, ale musí být také druhá strana, která to chce! A mnohdy vidíme, že tomu tak není! Problém romské otázky je také v drobné kriminalitě, která znesnadňuje život větší části dalšího obyvatelstva, která je přehlížena, která se možná nedostává ani do statistik a je to o nedodržování zákonů! Proto někteří z nás mluví o nepřizpůsobivých jedincích. Neplatí to jenom pro Romy, platí to obecně pro ty, kteří nechtějí dodržovat pravidla, která si společnost přijala! A v tom je další problém.

Jaká diskriminace a vyloučení ze společnosti? Já se domnívám, že nejhorší, co děláme pro řešení romské otázky, je takzvaná pozitivní diskriminace! Jde o to, když preferujeme jednu skupinu na úkor ostatní společnosti! Místo toho, abychom zajistili všem jednoznačně jasný a rovný přístup tak, jak nám to zaručuje Ústava – a to se týká i finančních prostředků, vážený pane ministře! Byl byste ochoten, a řekl, kolik dává Česká republika ročně, kolik miliard dává na řešení romské otázky? A případně, kolik dává na řešení jiných otázek, třeba v některých jiných věcech?

To jsou věci, které vzbuzují mezi českou společností a mezi českými občany právě určitou nevraživost. Protože, když rovný přístup, tak má být rovný přístup i v této záležitosti, i v záležitostech finančních! A bohužel tomu tak není!

Evropská unie nám tady předkládá některá fakta, přitom dobře víme, že problémy ve Francii, Anglii, Itálii i jinde se neřeší. Ostatně Kanada, kanadská víza také dobře víme, čím to bylo vyvoláno. Přístup ke vzdělání – byl bych velmi rád, kdyby nám řekli sociální inženýři z EU, jak donutit romské rodiny, aby posílaly své děti do škol. Jak je donutit k tomu, aby vyšly z 9. třídy. Bohužel s tím asi ani Evropská unie ani my nic nedokážeme.

Přístup k zaměstnání – uvědomme si, že u nás je poměrně vysoká nezaměstnanost a možná, že se bude ještě zvyšovat – a tady se říká, že by se mělo jisté skupině obyvatel, nevím podle čeho, a jak se to rozvrhne, že by se měly dát nějaké vyšší výhody. Myslím si, že to není dobrá cesta.

V oblasti přístupu ke zdravotní péči se domnívám, že v ČR je rovný přístup zajištěn všem obyvatelům naší republiky.

A nerozumím tomu, proč by se pro určitou skupinu lidí měly provádět bezplatné očkovací programy. A přístup k bydlení – dobře víme, jak se vybydlují i sociální byty. Ano, toto je holá pravda, nezastírejme si to, že tomu tak není. Jsou to velké problémy.

Proto jsem velmi rád a chtěl bych poděkovat panu ministerskému předsedu za střízlivý postup a v pozici České republiky, které zaujala v této záležitosti. Velmi rád kvituji i bod II – II. 5 písm. c), protože rozdělovat občany na základě etnického původu, to snad Evropská unie nemyslí vážně. A zavádění tábořišť, to asi zavádět nebudeme, protože ono kočování bylo možná zrušeno ještě před druhou světovou válkou.

Předseda Senátu Milan Štěch: Děkuji vám, pane senátore. Jenom malý dotaz. Vy jste se ve svém vystoupení obracel na pana ministra – říkal jste - pane ministře. Bylo to asi na pana předsedu vlády.

Senátor Vladimír Dryml: Vážený pane předsedo vlády, mohu – dělám to nerad, ale omlouvám se. (Pobavení v plénu.)

Předseda Senátu Milan Štěch: Tam jde o to – takže teď už je to všechno vyjasněné. To se stane, jsme jenom lidé. Nyní vystoupí pan senátor Jiří Dienstbier. Připraví se pan senátor Jaroslav Sykáček, neboť pan místopředseda Škromach nepožaduje přednostní právo.

Senátor Jiří Dienstbier: Vážený pane předsedo, kolegyně a kolegové. Stanovisko, které nám doporučil výbor pro evropské záležitosti, v naprosté většině jeho bodů si myslím, že je dobré, že upozorňuje na celou řadu podstatných věcí. Mám však problém zejména s jedním bodem, a to II. 7., kde se navrhuje, aby Senát odmítl nepodložená nařčení České republiky z diskriminace podle etnického klíče v rámci vzdělávacího systému, neboť podle jeho názoru o zařazení jedince do jednotlivých větví vzdělávací soustavy rozhoduje především to, zda má předpoklady program absolvovat a zda má příslušné sociální návyky. Já si myslím, že to je zbytečné kňourání, jednak proto, že v návrhu doporučení, které tady projednáváme a kterého se usnesení týká, žádná taková kritika České republiky není zahrnutá, tak nevím, proč takový bod v souvislosti s tímto doporučením se vůbec do návrhu usnesení dostal. Navíc se domnívám, že tato kritika je do jisté míry oprávněná, protože u nás skutečně dochází k vyčleňování některých dětí na základě jejich sociálních návyků, z řádného vzdělání. Já si nemyslím, že sociální návyky dítěte, které začíná školní docházkou, mají být důvodem pro to, aby se mu dostalo menší šance na srovnatelné vzdělání jako všem ostatním.

Domnívám se, že to je naopak důvodem, aby těmto dětem se tato péče poskytla, aby dostaly řádné vzdělání, protože je přirozené, že děti ze sociálně vyloučených rodin nebo lokalit mají snížené sociální návyky a pokud nedostanou řádné vzdělání, tak je to spíše cesta k reprodukci sociálního vyloučení i v další generaci. A proto já bych navrhoval, aby tento bod 7 a do jisté míry i bod 8, protože s tím souvisí, byly z tohoto návrhu vyřazeny, resp. z usnesení Senátu.

V dalším bodě 8 se mluví o nutnosti spolupráce rodin, aby nebyla předčasně ukončována docházka – to jistě je problém, ale ten problém se opět má řešit v terénní sociální práci, komunikací s těmi rodinami, přesvědčování, že je důležité, aby děti posílaly do škol a ne tím, že se prostě smíříme s tím, že to je fakt, a že holt tyto děti řádnou školní docházkou nedokončí. I když samozřejmě je pravda, že někdy ze strany rodin ze sociálně vyloučených komunit snaha, aby jejich děti absolvovaly řádnou školní docházkou, není. Ale není to důvod pro rezignaci na příslušná sociální opatření, protože samozřejmě jiným způsobem reprodukci sociálního vyloučení do dalších generací nedokážeme efektivně předcházet. Děkuji za pozornost.

Předseda Senátu Milan Štěch: Také děkuji. Takže rozumím vystoupení tak, že v bodu II. bod 7 a 8 vypustit.

Senátor Jiří Dienstbier: Bod 7. a 8. vypustit.

Předseda Senátu Milan Štěch: Děkuji. Nyní vystoupí pan senátor Jaroslav Sykáček, připraví se paní senátorka Dagmar Terelmešová.

Senátor Jaroslav Sykáček: Vážený pane předsedo Senátu, vážený pane premiére, vážené dámy, vážení pánové. Takže romská problematika není pouze problémem České republiky, to je snad již dnes každému jasné, ostatně před několika dny jsme si mohli přečíst velice zajímavý článek o romském problému ve Velké Británii, kde ostatně za vážnou situaci považují i takoví místní politici, jako třeba bývalý ministr vnitra, poslanec za Labouristickou stranu, který varoval, že pokud se tento problém nepodaří zvládnout, hrozí nepokoje. A reagoval tak na sociální chování některých příslušníků zmíněného etnika, který je příčinou vznikajícího napětí.

O jaké napětí jde a jak může během krátké doby eskalovat, to by mohli vyprávět jak občané ze Šluknovského výběžku, tak měst Duchcova, Českých Budějovic, Ostravy a dalších. Značnou zkušenost pak mají samozřejmě starostové dotčených obcí, i když velice dobře vím, že bez těchto zkušeností by se rádi obešli.

Jako pozitivní v Británii vidím to, že o problém romské menšiny se na rozdíl od České republiky, tedy od začátku věnují vrcholoví politici. Nelze nezpomenout, skutečně nelze nezpomenout na to, jak starostové našich prvotně postižených obcí se dovolávali pomoci státu, jak dlouho žádali o návštěvu prezidenta, ne prezidenta, ale premiéra a jeho ministrů a jak nakonec tyto po dlouhé době realizované návštěvy také dopadly. Nelze nezpomenout vrchol návštěv, kdy přijel tehdejší ministr práce a sociálních věcí pan Drábek, který téměř slavnostně přivezl do regionu čítajícím přes padesát tisíc obyvatel jedno sto pracovních míst v regionu veřejně prospěšných prací, a to na dobu cca dvou měsíců. Kdo tehdy obcím a starostům skutečně pomohl, byla Policie České republiky pod vedením tehdejšího pana plukovníka Lessyho.

Co se legislativy týče, daleko jsme se nedostali, například iniciativa tehdejšího vedení Ústeckého kraje byla smetena ze stolu, nedostala se ani do dolní komory Parlamentu, takže v podstatě jediným pozitivním dopadem bylo schválení nového loterijního zákona, který se už dlouho připravoval a který dal obcím větší pravomoc v rozhodování, kde a případně kolik heren na svém území strpí, čímž samozřejmě obce mohly a mohou nějakým způsobem také omezovat kriminalitu. To je, ale, dámy a pánové zatraceně málo. Obce a města by potřebovaly mnohem silnější legislativu, potřebovaly by například novelu zákona o odpadech, neboť řadu nepokojů – a vy to určitě víte – vyprovokovaly zdánlivě neškodné a někdy snad až banálně působící drobné krádeže nejružnějších kovových předmětů ze zahrad, kůlen a nakonec i krádeže z nemovitostí. Víme všichni, jak jsou nebezpečné krádeže, poklopů z kanálů, jak jsou nebezpečné krádeže veřejného osvětlení, a dneska už se dozvídáme, že na Ostravsku máme nový trend, že se ztrácejí kovové prvky z mostních konstrukcí. No, jak dál to necháme ještě jít.

Není samozřejmě náhodou, že nepokoje na Šluknovsku – konkrétně došlo kvůli násilí a krádežím nepřizpůsobivých osob už v roce 2011, čili v době recese, kde bylo hodně lidí bez práce, a tím pádem spousta lidí tu byla značně deprimovaných a frustrovaných.

Pokud lidé mají práci a jsou relativně spokojeni, potom opravdu dokáží vydržet i relativně větší zátěž. To ale v roce 2011, kdy k eskalaci došlo, už dávno neplatilo.

Dalo by se říct, že toto je trochu jako nemoc. Protože pokud dojde k přestoupení určité hranice problémů, tak tato nemoc propukne naplno. Lidé prostě už z obavy, že jim někdo vybil zahradu, kůlnu nebo dům, se bojí své obydli opustit. A to, že došlo jedné noci k brutálnímu útoku skupiny nepřizpůsobivých, to už byla jenom pověstná kapka. Především díky policii, ale musím říct i dalším krokům obcí, měst, které organizovaly kulaté stoly, probíjaly terénní práce, rozšiřovaly kamerové systémy, tam tedy za pomoci ministerstva vnitra, se situace zlepšila. Ale v žádném případě není vyřešena. Stát musí jednoznačně postiženým regionům, kde i nadále existuje velké potenciální nebezpečí etnických nepokojů, pomáhat i v budoucnu, a to zejména prostřednictvím investic do infrastruktury, které povedou k vyšší zaměstnanosti i vzdělanosti, a to bez ohledu na etnickou příslušnost.

Neobejmeme se ale, jak jsem už zmínil, ani bez příslušných legislativních změn, které ostatně podporuje i Svaz měst a obcí, a my je dostáváme. Je třeba je vyslechnout, nebyť k tomu hluší a podpořit je. A k tomu samozřejmě budeme muset využít i těch možností, jak tu bylo zmíněno – možnosti vyplývající ze členství v EU.

Dámy a pánové, měl jsem tu "výsadu", být jako starosta města na první demonstraci majority proti nepřizpůsobivým. Přeji tomuto státu, všem starostům a obcím, aby tyto zkušenosti už nemuseli zažívat, a aby nemusely být točeny takové reportáže, takové dokumenty jako u nás, s názvem Na divokém severu. Myslím si, že bez toho se rádi obejdeme. Proto stanovisko výboru pro evropské záležitosti podporuji. Děkuji vám za pozornost.

Předseda Senátu Milan Štěch: Také vám děkuji, pane senátore. Nyní vystoupí paní senátorka Dagmar Terelmešová, připraví se pan místopředseda Zdeněk Škromach.

Senátorka Dagmar Terelmešová: Děkuji. Dobrý den, vážení kolegové, vážený pane premiére. Já samozřejmě také souhlasím se stanoviskem, které vydal senátní výbor pro EU. Zvláště se ztotožňuji s bodem II. 8, kdy se doplňuje, že vlastně předčasné ukončení školní docházky není možné svádět na svévoli vzdělávacích zařízení, ale že je důsledkem nedostatečné spolupráce rodiny se školou a neuspokojivého sestavení vzdělávacích programů.

Pokud jsme tu hovořili už o dotačních programech, o dalším dotačním období a jakým směrem by tyto prostředky měly plynout, měli bychom si uvědomit, že tam, kde se musí začít, jsou romské děti. Je zbytečné dneska tyto prostředky v podstatě směřovat tam, kde nejsou využity, a to jsou různé sociálně podpůrné programy. Pokud se do statistik těchto programů podíváme, zjistíme, kolik Romů procházejících tímto programem si najde práci, a pokud si ji najde, jak dlouho se v této práci udrží.

Vzdělávání dětí je důležité z více pohledů, samozřejmě nejen romských, ale i těch, které jsou ohroženy sociálním vyloučením. Podle výzkumu Kanceláře veřejného ochránce práv ČR, jsou to výsledky z června, romské děti tvoří 32 % žáků škol praktických. Pokud vezmeme v úvahu, že v celkové populaci jsou Romové zastoupeni 2,8 %, tak je to velké číslo.

Ted' se musíme zamyslet nad tím, proč tomu tak je. Je tomu tak především proto, že Romové, kteří nastupují do první třídy, většinou ani neumějí pořádně česky. Nejsou zvyklí na to, aby ráno pravidelně vstávali do školy. Z toho pramení

velmi časté absence. Je to z důvodů jiného vnímání času touto komunitou. Je to spíš kulturní problém, ale samozřejmě ovlivnitelný výchovou. Je tady také špatné vnímání nadřazenosti majority. K tomu se vyjadřuje další bod, který mě také zaujal, II. 2, že vlastně evropský výbor v rámci přílohy, kterou vydal k tomuto doporučení, zastává názor, že inkluze této menšiny bude úspěšná pouze v případě, že se podaří do hledání a realizace řešení zapojit i představitele romských komunit. Je to totiž velice nutné, hlavně v případech práce s mládeží. Protože když si to řekneme velmi polopaticky, romské děti bílého poslouchat nebudou. Anebo s tím mají velký problém.

Pokud se bavíme o cestách, jak se z této situace dostat, tak jednou z cest jsou nulté ročníky na základních školách. Tam má dítě možnost se připravit na klasickou školní docházku, jakýmsi způsobem si doplnit jazykové znalosti. Je tam individuální práce s žákem, v kolektivu je třeba jenom šest žáků, maximální počet je osm. Naráží se ale opět na legislativu, která je k tomu nutná, to je vyjádření pedagogicko-psychologické poradny. Další cestou jsou družiny pro Romy, a musím říct i děti ze slabších, sociálním vyloučením ohrožených rodin. Jde o to, že se může s těmito dětmi po vyučování pracovat. Tyto družiny vlastně nahrazují absenci rodiny v případě práce s dětmi po vyučování, příprava do školy, příprava domácích úkolů.

Bohužel musíme si říct, že za to, co k nám dorazilo z EU, si zčásti neseme jakousi zodpovědnost my sami. Já si vzpomínám na zprávu, která prošla, kterou nám předložila bývalá vládní zmocněnkyně paní Šimůnková na zdravotním a sociálním výboru, kde bylo konstatováno, že Romové nemají stejný přístup ke vzdělání, nemají stejný přístup ke zdravotní péči, což si velice dobře pamatuji, že celý zdravotní výbor na to velice negativně reagoval, a Alenka Dernerová tuto zprávu předělala. A myslím si, že k realitě. Zpráva byla schválena Senátem a putovala do Bruselu.

Nechtějme, prosím, ze sebe dělat horší než jsme a pokud můžeme porovnávat s jinými zeměmi EU, myslím si, že náš přístup k romské populaci je velice vstřícný, a bude jenom na nich, jakým způsobem se k naší vstřícnosti postaví.

Předseda Senátu Milan Štěch: Děkuji. Nyní vystoupí pan místopředseda, senátor Zdeněk Škromach, připraví se pan senátor Pavel Lebeda.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Vážený pane předsedo, vážené paní senátorky, páni senátoři, já jsem přesvědčen o tom, že tento přístup, který volí EU a který bohužel volí mnohdy i některé iniciativy v ČR, je nešťastný. Jsem přesvědčen o tom, že tyto věci je potřeba řešit v zásadě pouze a jenom na občanském principu. Jakékoli dělení na etnikum, národnost, pohlaví vede pouze k jedinému řešení, a tím jsou koncentrační tábory. Jiná řešení nikdo nikde nevymyslel. A to je to nebezpečí, které tady hrozí. Prostě buď je člověk v určité sociální situaci, buď má určitý problém, ale je to občan, a řešíme jeho problém jako občana, nikoliv jako příslušníka nějakého etnika, národnosti apod. Tyto snahy v historii vždycky vedly k tragédiím a problémům. A jsem přesvědčen o tom, že tak jak je navrženo usnesení, odpovídá realitě, reaguje také na situaci, a mnohdy přenášení problémů Evropské unie na úroveň členských zemí, jako je třeba ČR, kdy zakrývají některé země své vlastní problémy tím, že hovoří o jiných.

Neříkám, že u nás problémy nejsou. Jsou. Ale pokud budeme chtít někoho zvýhodňovat, pokud budeme chtít někomu dávat výhody, vzpomeňme, jak dopadly takovéto snahy například ve Spojených státech amerických, kdy byla

snaha určitým způsobem zvýhodňovat některá etnika. To jsou věci, které bychom neměli dělat. Myslím si, že i EU by se v této situaci měla více věnovat otázce řešení zaměstnanosti, otázkám řešení sociálního vyloučení, ale na principu občanském. Nikoli na tom, tak jak je to tady vnímáno. Proto jsem přesvědčen o tom, že usnesení, tak jak je navrženo, je vyvážené a je velmi přijatelné.

Předseda Senátu Milan Štěch: Děkuji vám, pane senátore. Nyní vystoupí pan senátor Pavel Lebeda. Připraví se paní senátorka Alena Dernerová.

Senátor Pavel Lebeda: Děkuji za slovo, pane předsedo. Vážený pane premiére, kolegyně a kolegové. Integrace romského obyvatelstva a vůbec náš přístup k tomuto etniku je předmětem široké mezinárodní pozornosti. V tomto směru má ČR velice špatnou pověst. Rok co rok, se strojovou pravidelností se ve zprávě amerického ministerstva zahraničí o stavu lidských práv ve světě přemílá znovu a znovu ČR a Romové. Nebo Cikáni. Já jsem, promiňte mi to, pamětník a většinu mého života byli Cikáni. Oba názvy tohoto etnika; Cikáni i Romové, vznikly v průběhu migrace etnika z Indie přes tehdejší Perskou říši, přes Byzanc, oba tyto názvy vznikly, mají historické opodstatnění. Oni sami sebe nazývají Cikány. Takže americké ministerstvo zahraničí rok co rok, se strojovou pravidelností opakuje, mluví o špatném přístupu, rasismu, extrémismu, atd.

Já jsem členem parlamentního shromáždění Rady Evropy, a tam je to totéž, ten evergreen. Znovu ČR, znovu Romové. V tom směru máme špatnou pověst a řekněme si, jak vznikla. Například když přijel zmocněnec pro lidská práva Rady Evropy pan Hammarberg přijel do ČR a navštívil paní Šimůnkovou, pana Kocába, bývalou ministryni paní Džamilu z Kazachstánu, její příjmení jsem zapomněl, a tyto celebrity, samozřejmě ve jménu svého zviditelnění a svého džobu, abych tak řekl, vylíčily situaci, která vedla k tomu, že pan Hammarberg napsal zprávu, z které vyplývá, že jsme tady extrémisti, rasisti a že Romům bůhvíjak ubližujeme.

Já se v plném rozsahu a ve všech bodech ztotožňuji s postojem výboru pro EU a s jejich usnesením. Dovolil bych si všimnout některých bodů, které jsou problematizovány. Vzdělání. Přístup ke vzdělání, respektive kritici našeho postoje vycházejí s oblibou z kauzy DH, to byl výrok Mezinárodního soudu pro lidská práva ve Štrasburku, tuším z roku 2006 nebo 2007, už nevím přesně kdy. Prominentní londýnští právníci, kteří zastupovali několik Romů, vyhráli spor s ČR a soudili se, o co jiného, než samozřejmě o peníze.

Já bych si dovilil upozornit na některá fakta z disentančního stanoviska našeho soudce pro lidská práva tehdejšího, se kterým se ztotožnila řada soudců toho soudu pro lidská práva. V disentančním stanovisku se praví, že při průzkumu mezi cikánskými dětmi z celé Evropy se zjistilo, že úroveň vzdělanosti cikánských dětí je v ČR daleko nejvyšší. Že v některých starých evropských zemích, zejména Španělsko, Francie, ale i další, je zejména mezi kočujícími Cikány na půl milionu cikánských dětí, které v životě neviděly školu. Že v balkánských zemích, v Rumunsku, Bulharsku i v Maďarsku jsou takových dětí dva miliony. Jestliže tedy je úroveň tady nejvyšší, tak z toho vyplývá, a vyplývá to z disentančního stanoviska toho pana soudce, že ČR se koncepčně snaží naopak ochránit alespoň před totální negramotností řadu osob, které buď nejsou schopny vzdělání absolvovat, nebo nechtějí. Nemohou nebo nechtějí.

Vysoké procento cikánských dětí v praktických školách, tuto skutečnost vysvětluje otevřený dopis dvou doktorů pedagogiky ministru školství, kde rozebírají skutečnosti, že většinová populace má zájem o vzdělávání dětí, už v předškolním věku si s dětmi čtou, malují si s nimi, vyprávějí si s nimi, věnují se

jim. Totéž je v předškolních zařízeních. Kdežto v romských komunitách děti bohužel vyrůstají na ulici a v mnohočetných dětských kolektivech – to k ničemu nevede. Když se dítě dostane do školy, tak opravdu, jak řekla kolegyně Terelmešová, neumí ani pořádně česky, nemá žádné návyky sociální, hygienické, atd., je to samozřejmě problém. A projekt inkluzivního vzdělávání, které jsme tedy přijali pod tlakem, je naprostý nesmysl, kde na jednu hromadu sesypeme děti, které nejsou schopny to vzdělání plnohodnotně absolvovat, nechťjí ho absolvovat, sesypeme je dohromady se zběžně vzdělatelnými dětmi i s dětmi geniálními, přidáme k tomu jednoho naprosto našťvaného učitele, nepoužijí nějaké horší označení, považíme to, a vzniká podprůměrná úroveň vzdělání, která se samozřejmě řídí těmi nejslabšími jedinci.

Samozřejmě jak chceme po dětech, aby vstávaly a chodily do školy, když všichni kolem spí. Ony ty děti nikdy neviděly ve svém okolí nikoho, kdo by měl nějaké povinnosti, chodil do práce, málokoho, takže úroveň jejich drajvu ke vzdělání a chuti chodit do školy samozřejmě je minimální.

Další, čemu bych se chtěl věnovat, je zdravotnictví. Jsem lékař. Celý život jsem dělal lékaře. Rovný přístup ke zdravotnické péči mají v této zemi všichni. Všichni. Jestliže to, a teď vůbec nebudu poukazovat, někdo navíc zneužívá třeba ve snaze získat invalidní důchod je jiná věc, ale přístup je naprosto rovný, a za ten rovný se také i dále přimlouvám.

Pokud se týče bydlení. Bydlení může mít kdokoliv v této zemi takové, na jaké dosáhne. Jestliže jsou některé rodiny, zejména cikánské, vystěhovávány, tak je to z důvodu neplacení. Zeptejte se starostů v některých městech severočeských, severomoravských, kolik desítek milionů je dluh na nájemném a kdo patří mezi dlužníky. Oni vám to samozřejmě řeknou. Posuzování – ta integrace, my jsme k tomu samozřejmě přistoupili zcela špatně. Čím více se tam nasype peněz, tím ta integrace bude lepší do všelijakých programů? Z kapitoly každého ministra jdou řady milionů, desítky milionů na problematiku cikánského etnika.

Připomenu třeba ministerstvo školství, z jehož kapitoly je vyčleněno 11 mil. Kč jenom na to, aby romské rodiny, které posílají děti do střední školy, dostávaly peníze. Jenom za to. Když ke mně do kanceláře přišla rozvedená samoživitelka, která má tři děti a řekne, neudrším svoje dítě na střední škole, já na to prostě nemám a proč ti cikáni dostávají peníze jenom proto, že dítě tam posílají? Není to diskriminace většinové populace? Řekl bych, že ano.

Integrace, jak jsme tady už správně slyšeli, je samozřejmě dvoustranný proces. My si pořád sypeme na hlavu popel, čo vřavím, popelářské auto, jak špatně integrujeme a co bychom ještě měli a kam ještě přisypat další peníze. K integraci je opravdu také třeba vůle romského etnika, a ta tady není.

Srovnejme si to s Vietnamci. Těch je u nás poměrně velká menšina, významná menšina, jsou jich tady tři generace a jsou integrováni dokonale, jejich děti patří mezi premianty ve svých třídách. Ne, že bych se zcela ztotožnil s některými jejich aktivitami typu marihuany nebo daňových úniků atd., nicméně je to etnikum, které nemá problémy se soužitím s většinovou populací, neparazituje na sociálním systému, štědrém sociálním systému naší země. A trvá to tři generace. Vzpomínám si jako pamětník, když sem vietnamští soudruzi jezdili se učit, jak se buduje socialismus. No a vidíte.

Mezi všemi menšinami v Evropě je cikánská menšina vnímána jako ta nejproblematictější ve všech zemích, kde tato menšina je. Čím je to způsobeno? Je to prostě způsob života těchto lidí, který naprosto nekoreluje se sociálními civilizačními euro-americkými zvyklostmi. Je to samozřejmě problém. A problémů je tu více.

Pro jednání v Radě Evropy před dvěma, třemi lety jsme dostali z Úřadu vlády hodnocení situace, ze které bych vytáhl několik čísel. Je to oficiální dokument, není to žádná pomluva.

V tomto dokumentu se praví, že 30 % Cikánů v produktivním věku si opatřuje prostředky v rozporu se zákonem. Když jsem to říkal řadě lidí, říkali jenom? Ale 30 % je strašné, takže prakticky v každé rodině vidíte, že zejména kriminalita majetková, ale čím dál tím více narůstající kriminalita násilná je. A děti to vidí a jsou do ní zapojovány.

Ve statistice, kterou nám Úřad vlády poskytl, je údaj, že 60 % osazenstva našich nápravných zařízení jsou Romové. Ptal jsem se na to tenkrát představitelů Vězeňské služby, když jsme navštívili věznic v Rapoticích. A oni nedali konkrétní odpověď, říkali, že to nesledují, že se tomu nevěnují, a je to korektní nesledovat etnický původ. Nicméně když jsme pak věznicí procházeli, na každých dveřích byly nápisy, kdo v cele bydlí, tak všichni se jmenovali Červeňák, Horváth a Szabó.

Z Romů v dospělém věku 60 až 80 % jich je dlouhodobě nezaměstnaných, což je samozřejmě velký problém. Problém je také v tom, že oni nabízenou práci prostě odmítají.

Zmíním se ještě krátce o justici. Dokáží si představit spravedlivou justici "padni komu padni", to bychom přece chtěli, ať už je to v jakékoliv oblasti. Jestliže pobláznění grázláci jdou zapálit barák problematické kriminální rodině Romů a dostanou za to 22 roků "do tepláků", tak je to sociální poprava, oni nešli prvoplánově vůbec vraždit, ne, že bych to schvaloval. Ale jestliže to porovnáme s tresty, které dostali násilníci s mačetami, když dokáží s mačetou někomu proseknout lebku, tak to je pokus o vraždu, to je prvoplánový pokus o vraždu, ale rozsudky byly úplně jiné.

Nabízí se otázka, a co a jak dál? Já to trošku nevím, ale myslím si, že jedině ekonomickým tlakem jsme schopni přivést romskou komunitu k integraci a do občanské společnosti. Jak je samozřejmě možné, že jestliže všichni, kteří pracují, ze svých daní přispívají do sociálního systému, který pak je k těmto občanům štědrý, a často přispívají i lidé, kteří si přijdou poctivou prací na menší výdělek, než dostane romská rodina? Občanská společnost, stát má nepochybně legitimní a plné právo, jestliže je takováto solidarita všech občanů, vyžadovat od tohoto etnika také určitý model chování, určitý způsob soužití s většinovou společností, musí se jim dát určité mantinely na jejich kriminalitu, na odmítání práce. Není možné jim dávat jenom peníze, peníze to nespraví.

Promiňte, že jsem vás zdržel déle a děkuji za pozornost.

Předseda Senátu Milan Štěch: Děkuji. Nyní vystoupí paní senátorka Alena Dernerová, připraví se pan senátor Jaroslav Doubrava.

Senátorka Alena Dernerová: Dobré dopoledne, pane premiére, pane předsedo, kolegyně a kolegové. Paní Džamila se jmenovala Stehlíková, jenom pro upřesnění, a byla vlastně kousek ode mne z Chomutova.

Jinak já jsem z Mostu, máme tam sídliště Chanov a musím říci, že na tomto sídlišti je v podstatě klid, ne jako v Českých Budějovicích, kde klid nebyl.

Byla jsem se na sídlišti Chanov před 14 dny podívat a byla jsem se podívat i ve škole, protože, jak Dášenska řekla, jsem byla autorkou zprávy o rovném přístupu Romů ke všemu, jak nás Evropská komise neustále tepe. To je něco, co si myslím, že děláme dobře. Do Chanova tedy jezdím. Nyní jsem se byla podívat i ve škole, takže informace jsou zcela čerstvé. Je tam asi 250 dětí, které se v této škole učí. Je to normální škola, není to speciální škola. A svého času, když tam

byl ještě pan ředitel, tak aby děti šly do školy, v 7 hodin ráno pouštěl sirénu, aby na celém sídlišti siréna zněla, aby děti už věděly, že mají hodinu na to, aby se do školy dostaly. Nyní tam tento pan ředitel už není, siréna tam nehouká, ale je tam paní ředitelka, velmi vstřícná paní, prostě hodná žena a za ní chodí mnozí rodiče s tím, aby pomohla prostě dětem z postele, protože dětem se z postele nechce, a oni pak přijdou o dávky. To je realita.

Musím říci, že jsem se byla podívat na hodinách výuky jak na vyšším, tak na nižším stupni. Děti na nižším stupni se snaží pracovat, ale když přijdou domů a nikdo s nimi nic nedělá, tak děti samozřejmě nemohou umět, ve druhé třídě čtou, jakoby začaly první třídu. A je to o tom, že doma vzdělání není.

Myslím si, že když uděláme předškolní přípravy, bude to sice prima, ale následná fáze bude, co pak dál, protože děti přijdou domů a nikdo s nimi nic dělat nebude. Osvěta by touto cestou měla jít, ale bude to velmi, velmi obtížné.

Na vyšším stupni je to totálně demotivující pro vyučující, protože když se děti učí angličtinu a nezvládají ani češtinu, to mi připadá také šílené, protože všichni musíme umět dva až tři jazyky a někdy neumíme pořádně ani český jazyk, tak oni angličtinu prostě nemohou pochopit.

Jeden tam trošku něco zvládal, a ten se právě před měsícem vrátil z Anglie. Byl to svérázný, oholený pán, měl i lebku oholenou, byl to Rom, ale na ně platil, takže děti seděly a v hloučcích fungovaly, protože jako sólo se jich ptát nemohl, měly tedy skupinovou práci.

A pak tam existuje jakési polyfunkční centrum, jehož autorem je pan Nebesář. Pan Nebesář je úžasný člověk, od něj bychom měli skutečně čerpat, než jít na agenturu a říct, agenturo, vymysli místa pro Romy, ať pracují, to je úplná blbost, tak se to dělat nedá. Agentury berou jenom peníze, berou peníze od Evropské unie, a je to prostě o tom, že ve skutečnosti neudělají nic.

Doporučovala bych spojit se s tímto člověkem, který v Chanově žije x-let. Polyfunkční centrum znamená, že tam je vybudována řada dílen, do kterých Romové chodí. Oni je nejdříve nechají hrát někde třeba biliár, někde si cvičí v tělocvičně, hrají "pinčes", to je baví. A oni tam pak chodí mezi ně a říkají: Nechcete se podívat třeba do truhlářské dílny nebo do jiné dílny, nebo se naučit něco vyšívát? A oni prostě přijdou a jdou tam jako o vlastní vůli. Takhle je pro toto donutí nebo získá. Z dvaceti jich přijde třeba pět, ale je to úspěch. A tento člověk ví, jak na to a nedostává žádná ocenění od Štrasburku, ale pracuje tam s nimi každý den. Myslím si, že by bylo dobré se s těmi lidmi, kteří tam jsou, skutečně se spojit.

Jinak musím říct, že jsem lékařka a ve své ordinaci mám v podstatě naprosto rovný přístup ke gádžům a k Romům. A Romové mě tak chápou a vědí to, oni mně nelžou, protože jim to řeknu na rovinu. Myslím, že vždycky je lepší s nimi jednat jako rovný s rovným a v ordinaci to naprosto funguje. A musím říct, že oni mají skutečně rovný přístup úplně ke všemu, včetně bydlení.

Máme tady bohužel sociální bydlení, za to oni také nemohou, protože někdo to bere jako velký byznys, a to by se mělo významně změnit. Za řadu věcí si tedy může stát sám, i za vysoké dávky, které Romové dostávají, protože když mi paní ředitelka řekne, že když končí ve škole 28 dětí devátou třídu a z nich pouze 6 se rozhodne jít do nějakého učebního oboru, protože zbytek řekne, že jde na Úřad práce, tak je asi něco špatně.

Měli bychom se zajímat o to, jak fungují Romové, s těmi lidmi, kteří tam s nimi jsou dennodenně a pracují, něco dokázali a ne to řešit přes agentury, které prostě jenom sásají peníze z Evropské unie. Děkuji.

Předseda Senátu Milan Štěch: Také vám děkuji, paní senátorko. A nyní vystoupí pan senátor Jaroslav Doubrava. Ale ještě dříve s přednostním právem vystoupí paní senátorka a místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Vážený pane předsedo, pane premiére, kolegyně a kolegové, využívám teď svého přednostního práva, protože půjdu vystřídat pana předsedu v řízení schůze.

Ale chci říct jenom jednu drobnou věc. Nebudu opakovat to, co zde bylo řečeno, a po paní senátorce Dernerové si myslím, že k tomu není téměř co dodat, že je to přesně tak, jak řekla.

Připojuji se k návrhu vyřadit z našeho návrhu usnesení body 7 a 8. Týkají se totiž něčeho, o čem nemluví tento materiál, který projednáváme. Formulace ve vztahu k vzdělávacímu systému se týká věcí, které řešila Rada Evropy jako mezinárodní organizace, nikoliv Evropská unie. A nebudu teď polemizovat s obsahem, ale připadalo by mi ne úplně dobré, abychom toto téma, které je velmi kontroverzní, je diskutabilní jak z odborného hlediska, tak z celospolečenského hlediska, abychom vnášeli ještě na půdu Evropské unie a do orgánů Evropské unie tím, že ho zasuneme do usnesení k věcem, o kterých se na toto téma nemluví.

Znovu říkám, že podporuji návrh vyřadit tyto dva body z návrhu usnesení, protože s tím nesouvisejí, je to vztaženo k Radě Evropy, která je jinou institucí, než jsou orgány Evropské unie. Děkuji.

Předseda Senátu Milan Štěch: Také děkuji. Nyní vystoupí pan senátor Jaroslav Doubrava, připraví se pan senátor Stanislav Juránek. (Řízení schůze se ujímá 1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková.)

Senátor Jaroslav Doubrava: Vážený pane premiére, paní předsedající, vážené kolegyně a kolegové. Přiznám se, že jsem neměl ani moc chutí vystupovat, ale nakonec mě k tomuto vystoupení nadzvedl jeden článek v novinách, kde se říká: V Čechách probíhají pogromy proti Romům, k nimž je majorita lhostejná, Romové jsou ustrašení, takže se bojí vyjít na ulici, ale pogromy pořád nekončí, atd., atd.

Víte, že jsem tady před nějakým časem před vámi stál jako zpravodaj k evropskému sdělení, které se týkalo právě této problematiky. Byly tam zmíněny 4 body, které zmínil i pan premiér ve svém úvodním vystoupení. V podstatě ke všem jsem tady hovořil, ale přesto se k jednotlivým bodům krátce vrátím.

Je nám doporučováno, abychom umožnili přístup Romů ke vzdělání. Víte, možná, že to bude považováno za kacířskou myšlenku, ale já tvrdím, že v tomto případě ony zvláštní školy, nebo jak se jim dneska říká, byly v podstatě darem Božím pro tyto děti, protože tam se jim výuka a intenzita výuky přizpůsobila jejich schopnostem a jejich možnostem. A já tvrdím, že je chyba, že se od tohoto ustupuje.

Přístup ke vzdělání. Kdo jim brání u nás v přístupu ke vzdělání, kromě nich samých? Nikdo jim nebrání, naopak mají podstatně lepší podmínky pokud jde o školní vybavení atd., než mají děti majoritní.

Přístup ke zdravotní péči. Bylo to tady zrovna tak řečeno. A pokud je pravda, že dokonce ani regulační poplatky nebo jak se jim říká, v lékárnách jsou placeny za ně sociálkou, tak tvrdím, že i v tomto případě jsou zvýhodňováni právě oni a nikdo jim v lékařské péči nebrání.

Samostatnou kapitolou je otázka bydlení. Řeknu vám ze svého obvodu případ, kdy vysloveně zdevastovali už 17 domů, ze kterých je nakonec museli vystěhovat, protože jeden jim spadl na hlavu, jednoho to tam zasypalo, už v tom prostě nemohli být. Přestěhovali je do ubytovny a tato ubytovna byla za půl roku zdevastována tak, že byly vykradeny dokonce i vodovodní baterie a oprava ubytovny bude stát město asi 10 mil. Kč, a to je ještě střízlivý odhad.

A já se ptám, proč nejsou postiženi a proč nenesou důsledky za zdevastování svých bytů, tak jako třeba ve Švýcarsku.

Proč má majitel bytu, ať je to kdokoliv, ať je to obec anebo soukromá osoba, nést náklady na opravu takto zdevastovaných bytů? Ve zmíněném Švýcarsku, pokud se toto zjistí, že takto zničili byt, musejí nahradit veškeré náklady na opravu. Pokud neodstraní nebo nenahradí škody, jde do nápravného zařízení, a tam velmi tvrdě pracuje na to, aby škody zaplatil. V každém případě zaplatit musí. Nemá nárok na žádné jiné bydlení, tak jako to trpíme my, a trpět bychom to neměli.

Poslední otázka. Otázka zaměstnání. Víím, že to mají podstatně složitější. Ale jsem také přesvědčen o tom, že ti, kteří chtějí pracovat, tak práci najdou. Problém se tady vztahuje k vzdělání. Protože, který zaměstnavatel může zaměstnat někoho, kdo neumí číst, kdo neumí psát, kdo neumí počítat. Kdo neumí ani řemeslo. Já už před nějakými deseti lety varoval Cikány, že doba, kdy se živí lopatou a krumpáčem, bude zanedlouho pryč, že přijdou malé mašiny – a oni práci mít nebudou. A doba je tady. Doba manuálních prací, kde jakékoliv vzdělání nepotřebují, je čím dál méně; a bude jich stále méně.

Evropská unie zapomíná doporučit, abychom se zabývali kriminalitou. Vííte, pořád nemohu pochopit jednu věc. Proč, jestliže ukradnou kabely na živé trati, provozované trati, proč je to považováno za "malou krádež"? Proč to není považováno za obecné ohrožení? Protože tam jsou ohroženy životy! Nejenom životy, ale i velké hodnoty atd. Pořád se na to díváme, říkáme – tam ukradli... Ale kdo to je? Jak to je? Proč to je?

Tady to souvisí s potřebou novely zákona o odpadech, kde je možné vytvořit podmínky pro to, aby se toto netrpělo. Padlo tady, že romská problematika patří mezi nejsložitější problémy EU. Jsem ale přesvědčen o tom, že tím, že jim budeme dávat další a další peníze, tak nic nevyřešíme. Vííte, šel jsem s mojí asistentkou kolem magistrátu v Ústí nad Labem. Tam stály dvě, olepené jako z módního žurnálu, a zrovna když jsme šli kolem, tak jedna říká – ty, představ si, ti mě nas...., já radši řeknu "naprdli", představ si, zkrátili mě sociální dávky. Já jsem brala jenom 40 000... A ta druhá ji říká – holka, aspoň něco... Chápete to? Aspoň něco? Kolik lidí má k dispozici těch 40 000?

Chci tím říct, že nejsem proti tomu, aby se jim peníze dávaly, ale chci, aby se jim dávaly peníze za práci! A za práci, i kdyby měli po sto prvé zametat stokrát zametaný chodník, tak ať ho zametou po sto prvé, ale ať peníze dostanou za práci!

Nerad slyším to, že na zaměstnanost nejsou peníze. Tak ať se tam přesunou ze sociální oblasti a vytvoří se fondy. Je celá řada těch, obcí myslím taky, je škoda, že se omezily prostředky na veřejně prospěšné práce. Sám jako starosta jsem jich zaměstnával jednu dobu až 28. Nepřetrhli se, museli do práce přijít, museli ráno vstát, tudíž si večer museli včas lehnout, aby ráno přišli odpočatí, a tudíž neměli čas rušit ostatní, kteří do práce musí přijít – vytváří se návyk, který dávno ztratili, a to je návyk každodenní práce.

Naprostou souhlasím s kolegyní Dernerovou, když tady říká, že agentury jsou absolutně k ničemu, že opravdu jenom pobírají peníze, a to je jediné, co je zajímavé.

Pokud jde o usnesení VEU, já ho podpořím, ve znění předloženém naším výborem, protože jsem přesvědčen, že usnesení je vyvážené a mělo by platit, jak jsme ho přijali. Děkuji vám za pozornost.

Další část schůze řídila 1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také, pane senátore. Dále vystoupí pan senátor Stanislav Juránek. Prosím, pane senátore.

Senátor Stanislav Juránek: Vážený pane premiére, vážená paní předsedající, milé kolegyně a kolegové, kteří mě teď vnímáte. Na prvním místě chci poděkovat kolegyni Dernerové. Ne za to, co můj předchůdce, ale za to, že tady uvedla konkrétní příklad řešení. Také kolegyni... nechci pokazit její jméno, tak ho neřeknu... Jsem člověk, který dětství prožil ve městě Brně; v místech, kde je romská komunita. Protože se čísla nesmějí uvádět, tak já je raději neuvedu. Ale je tam třikrát tolik lidí, než kolik jich žije v Chánově. V poměrně malém prostoru. Jsou to jenom 4 městské části. Město Brno má 29 městských částí. Romská komunita je tam takto soustředěna.

Na první místě bych vám chtěl říct, že Romové jsou jiní a že není možné ne ně uplatňovat klasické přístupy, které zde jsou. Není to o tom, že by byli horší, protože – já se omlouvám, když vám to řeknu, ale vlastně se ani neomlouvám, většina z vás hovořila tak, jakože Romové jsou horší, než my. Já vám řeknu, že jsou naopak věci, ve kterých si z nich můžeme vzít příklad, protože nás v některých věcech překračují. Protože mají jiné vnímání, a dobré vnímání.

Jenom ukážu na jednu maličkost a zareaguji tím také na to, co zde máme. Oni totiž drží pohromadě jako rodina. A pokud je to zdravé v romské komunitě, tak jsou dobří, když jsou v komunitě. Proto taková představa společnosti, že dosáhnou velkého úspěchu, když Romy rozdělí; a teď řeknu v Brně – po jednotlivých městských částech – není správná. Protože, co je na nich dobrého, jim bereme.

Proto nebudu navrhopvat pozměňovací usnesení, protože se týká jednoho slova. Ale v bodu II. 6. je napsáno, že by se mělo doporučit vládě, aby se soustředila na projekty rozptýleného sociálního bydlení – tak to je přesně jedna z pověr, která nemá smysl. Nebudu to navrhopvat jako změnu. Říkám to pro vládu, říkám to pro nás všechny, že jejich síla je právě v tom, když bydlí pohromadě. My jim musíme jenom umožnit, aby mohli pozitivní věci rozvíjet.

Nebudu tady říkat jiné věci, než že se ještě vyjádřím k vzdělání, o kterém je také řeč. To jenom proto, že se budeme rozhodovat, jestli pro věci hlasovat budeme anebo nebudeme.

Řekl bych, abychom nebyli podráždění z toho, že nám vyčítají vzdělávací systém, i když je to nesmysl; oni nám ho vyčítají z opačného pohledu, než by nám ho vyčítat měli. Ale měli bychom se zamyslet nad tím, že Romové, když jsou jiní, tak také jiným způsobem bychom k nim měli přistupovat při tom, když je učíme. My jsme si kdysi řekli v téhle společnosti, že budeme vzdělávat obzvláště nadané děti a vymysleli jsme gymnázia. Co se z nich stalo, nebudu o tom vykládat... Proč bychom nevymysleli, a teď řeknu schválně "gymnázia pro Romy", abychom jim vzdělání dokázali dát. Uvedu vám, protože předpokládám, že málokdo z vás umí romsky, tak vám chci říct, že to stojí za to, že podle mě každý, kdo se chce věnovat Romům, musí si vzít alespoň základy romštiny a pochopit ji. Řeknu vám jenom jednu věc z té romštiny. Nemají tam pojmy.

Řeknu vám to na konkrétním příkladu. Oni nemají pojem "ovoce". Jestli chcete mluvit s Romy, a řeknete jim slovo "ovoce", tak pro dítě, které přijde do školy, je to naprosto nesrozumitelné. Oni vědí, co je to pomeranč. Oni vědí, co je to jablko. Ale neví, co je to ovoce. Já vám to teď převedu na matematiku. Vy přijdete, a myslíte si, jak je to pro ně jednoduché, když jim dáte příklad: 3 plus x rovná se 5. A to je pro ně v tu chvíli, na základě toho, co mají v sobě a co je pro ně naprosto přirozené, naprosto nesrozumitelné. To je neřešitelné. A když šest let tam učitel toho studenta má a šest let nepochopí, že tento pojmový způsob není schopen vůbec vnímat, tak ho nedokáže nikam přivést... Na druhou stranu vám řeknu, že pro ně není žádný problém říct, kolik je 376 krát 4312. Toto vám zodpoví téměř okamžitě. To znamená, nemysleme si, že kvůli tomu, že mají nějaké jiné pojmy, že mají nějakou jinou kulturu, tak že jsou horší než my.

A proto chci jenom upozornit na to, že ne proto, že by nebyla pravda v některých věcech, ale proto, abychom se necítili zbytečně podrážděni, myslím, že má kolega Dienstbier pravdu v tom, že bychom neměli přijmout body 7 a 8, a i na základě toho, že o tom ta zpráva, rada, která se zabývala oblastí integrace Romů v členských státech, a v tom materiálu o tom nic není, tak bychom se takhle neměli cítit podrážděni a tyto dva body 7 a 8 bychom měli vypustit.

Prosím jenom ještě jednu věc. Já skutečně mezi nimi žiji a není ale pravda, že neuznávají autority. Já vás ujišťuji, že když jsem byl starostou v Židenicích, což je jedna z těch čtyř městských částí, oni ty autority uznávají. Jestliže tam přijdete jako starosta, a řeknu teď ještě jako učitel, tak máte svoji velkou váhu. O doktorech vůbec nemluvím, teď jsem uviděl kolegu Janečka, o doktorech vůbec nemluvím. Tzn., oni autority uznávají a ujišťuji vás, že na tom by se také ledacos dalo směrem do budoucna založit.

Jenom musíme přijmout to, že jsou jiní, a musíme k nim hledat cestu.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji, pane senátore, a zatím poslední přihlášený do diskuse je pan senátor Jaroslav Zeman. Prosím, pane senátore.

Senátor Jaroslav Zeman: Vážená paní předsedkyně, vážený pane premiére, vážené kolegyně a kolegové, já bych navázal na poslední dva předřečníky, na pana kolegu senátora Juránka. My všichni, jak tady sedíme, taky jsme každý jiný, a nežádáme jiný přístup.

A já se zeptám, co mám říkat jako zaměstnavatel svým 200 lidem, že platí daně, chodí do práce, samoživitelky se klepou o práci, a na druhou stranu romská, cikánská komunita nechodí do práce a jenom žije z jejich daní. Co jim mám já na to říci, když tam třeba ty ženy dělají za 11 – 12 – 13 tisíc hrubého?

Já jsem se za svoji kariéru snažil Romy integrovat, nabídl jsem práci zhruba 120 Romům. Výsledek byl velmi tristní. Zhruba jich trvale pracovat vydrželo 5 – 6. Zbytek odešel po několika dnech, týdnech a myslím si, že do konce života budou vyprávět, jak dělali ve fabrice. To bych řekl jako trošku něco ze života.

Pokud Romy nedonutíme pracovat, nebudou chodit jejich děti do školy. Já se zeptám, proč nechodí romské děti do školy? Ty matky chodí do práce? Ony na ně nemají čas? Nebo chodí normální ženské do práce a ještě posílají děti do školy? Jaké pro ně úlevy, jaké změny? To je jenom cesta do pekel a bude to jenom horší a horší. To je můj krátký projev.

Neměnil bych na usnesení VEU vůbec nic, žádný 7., 8. bod bych nevypouštěl.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Poslední vystoupení pan senátor František Bublan, prosím.

Senátor František Bublan: Děkuji, paní předsedající, dámy a pánové, já si taky dovolím malou vzpomínku nebo takový příspěvek a bude to v duchu toho, co říkal pan senátor Juránek. Já mám zkušenost, sice je to ze 70. let, už je to dávno, mezi tím i romská populace se bohužel změnila k horšímu, ale studoval jsem v Litoměřicích, kde fungovala taková pracovní četa, složená vyloženě z romských občanů, ten jejich šéf byl nějaká romská autorita, a ti lidé většinou dělali výkopové práce nebo něco podobného. Chodili do práce, nebyl s nimi žádný problém.

Ovšem když přišla výplata, by tam takový zajímavý jev, že ty peníze všechny si vzal jejich předák a nerozděloval to podle toho, kolik kdo odpracoval hodin, ale podle toho, kolik měl kdo dětí. Ten, kdo byl svobodný, dostal nejméně, a ten, kdo měl nejvíc dětí, dostal nejvíce. Zajímavé je to, že všichni to respektovali a nikdo si nijak nestěžoval, a tak to fungovalo. Ctili autoritu a ctili tento systém podle toho počtu dětí.

Já to říkám proto, že my skutečně někdy si pleteme tu integraci s asimilací. A hodně jsme v tom zanedbali. Náš přístup je někdy trochu jednostranný, omezený, je to práce na desetiletí, než se nám podaří skutečně pochopit, co je to integrace, a tu romskou populaci integrovat do naší společnosti tak, aby nebyla narušena jejich lidská podstata.

A potom ještě jednu věc k tomu slovníku. Oni taky nemají v tom slovníku budoucnost. Oni nemají budoucí čas doslova. Je to pro nás nepochopitelné, ale oni skutečně žijí ze dne na den a také to tak vnímají. Takže malý příspěvek. Děkuji.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také a ještě vystoupí pan senátor Miroslav Krejča. Prosím, pane senátore.

Senátor Miroslav Krejča: Vážená paní předsedající, vážený pane premiére, milé kolegyně, vážení kolegové, já si dovolím jenom pár glos a jenom doufám, že žádná z nich nevyvolá další rozpravu, protože už projednáváme tento bod téměř dvě hodiny.

My jsme, teď mluvím za VEU, mohli před touto problematikou, která je kontroverzní, strčit hlavu do písku, nemuseli jsme tento dokument vybrat k projednání, nebyl by zde na plénu. Nebo jsme jej mohli vybrat k projednání a vzít jej pouze na vědomí, taktéž by to nebylo zde na plénu. Ale myslím, že by to bylo dosti slabošské.

My jsme tomu dokonce věnovali část dvou výjezdních zasedání našeho výboru. To první bylo na začátku roku do Moravskoslezského kraje, to druhé bylo nedávno do kraje Ústeckého a Libereckého, a při obou těchto jednáních jsme se samozřejmě zajímali o tuto problematiku, hlavně v oblastech, kde to je nejvíc kritické a kde jsou nejvíc medializované ty rozpory a spory, ke kterým dochází.

My jsme zvláštní národ. Zvláštní národ, který na sebe velice rád bonzuje, donáší, žaluje. Mám teď na mysli roli některých našich vládních zmocněnců, počínaje panem Uhlem, konče paní Šimůnkovou, kteří se velmi snažili, aby pomluvili ČR u mezinárodních institucí. Ostatně jsme zažili v dubnu při Parlamentním shromáždění Rady Evropy velice pikantní situaci, kdy byla v rámci dubnového zasedání nainstalována v Paláci Evropy podvodně, říkám podvodně, výstava, která byla avizovaná, že se má týkat problematiky Romů v Evropě. Nakonec ta výstava nesla název Parodie vzdělávání Romů v Čechách. Všichni

členové delegace bez ohledu na politické složení, bez ohledu na to, jestli zastupovali horní nebo dolní komoru, protestovali proti této výstavě u Jean-Claude Mignon, u prezidenta Parlamentního shromáždění Rady Evropy. Pan kolega mě může doplnit a potvrdit, kdo má zájem se podívat, co v této pomlouvačné výstavě bylo, tak je to samozřejmě k dispozici.

Ty neustálé výhrady a také na kvalitu našeho vzdělávacího systému se skutečně datují, bylo tady zmíněno, od roku 2007, kdy skupina 18 ostravských Romů v kauze DH versus ČR podala žalobu na český stát, já si dovoluji ocitovat, abych byl přesný. Stěžovali si na způsobenou morální újmu, zejména újma na vzdělání a psychické emoční újmy, jakož i újmy, vyplývající z pocitu úzkosti, marnosti a ponížení v důsledku diskriminačního zařazení do zvláštní školy. Zajímavé je, že v této své žalobě se nedomáhali vzdělání, ale domáhali se pouze každý částky 22 tisíc euro.

Evropský soud pro lidská práva v této kauze rozhodoval dvakrát, při prvním rozhodování, tzv. malý senát poměrem 6 hlasů proti jednomu konstatoval, že nedošlo k porušení článku 14 Úmluvy, tzn., dal za pravdu České republice. Následné projednávání v tzv. velkém senátu, nalistuji, to dopadlo opačně, a to v poměru 13 hlasy proti 4. Koho tato kauza zajímá, je samozřejmě k dispozici, a hlavně jsou zajímavá nesouhlasná stanoviska těch soudců Evropského soudu pro lidská práva, kteří nesouhlasili s verdiktem velkého senátu.

Tolik k mému drobnému doplnění k této kauze, a já doufám, a nejsem poslední. Takže se omlouvám, jestli jsem svým vystoupením vyprovokoval další diskusi. Děkuji za pozornost.

1. místopředscekně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji za vystoupení. V této chvíli je přihlášen pan senátor Jaroslav Kubera. Prosím, pane senátore.

Senátor Jaroslav Kubera: Dobrý den, vážená paní místopředscekně, vážený pane premiére, kolegyně, kolegové, hezky jsme si popovídali, dlouho popovídali a návrhů padlo jenom opravdu málo na řešení.

Musím jako první říct, že mě uráží knížecí Rady s velkým R, protože sleduji velmi často média, je to mé hobby. Viděl jsem nedávno dvě reportáže. První byla z Francie, z francouzské strany kanálu La Manche, kde je koncentrační tábor pro ty, kteří chtějí pomoci tunelu zdrhnout z Francie do Anglie. Je obehnán ostnatým drátem a připomíná velmi silně koncentrační tábory, tak jak je známe z války. To byla první reportáž.

Druhou reportáž jsem viděl, kdy francouzská policie ničí kempingové přívěsy romských rodin zřejmě z Rumunska, aby jim znemožnila putování. Nevím, zda se těmito reportážemi rada zabývá a vysílá podobné signály, jaké vysílá nám, vysílá také do těchto zemí. My o ty rady nestojíme, ony nám totiž v ničem nepomohou. Jsou to, lidově řečeno, kecy, kecy, kecy.

A teď už k praktickým radám, co bychom mohli. První, co bychom měli udělat, je omezit výrobu dětí za účelem zisku. To není ničí vina, to je naše vina. Pokud jsme nastavili takové systémy, že se vyplatí vyrábět děti za účelem zisku, tak kdo by je nevyráběl? Jestli se vyplatí místo práce chodit pro dávky, kdo by pro ně nechodil? Co na tom chcete kritizovat? To je přece logické. Když vám řeknou, že sem nemusíte chodit a budete brát peníze, no tak sem nebudete chodit a budete brát peníze přece. To je logické.

Jejich chování není v ničem mimořádné, jenom oni dosáhli poměrně dobrého vzdělání, jejich znalost právních předpisů ve smyslu práv je naprosto

dokonalá, to si s nimi ani pracovnice sociálních úřadů neumí poradit, oni to umí přesně. Když si jdou pro průkaz ZTP nebo ZP, tak udělají takovou scénu na tom úřadě, že všichni radši sklapnou krovky a radši jim to dají, aby neměli problémy. Jenom proto, že se k nim chováme jinak.

Jeden z receptů je, chovejme se k nim normálně. Stačí, když přijde Dežo a vy na něj začnete: Dežo, vole, nedělej do mě, rozumíš, vole, nebo uvidíš. A Dežo se najednou zklidní, je s ním normální řeč.

Tady někdo řekl o uznávání autorit. Já jsem v životě jako senátor ani jako primátor nezažil u bílých takovou autoritu, jako když jsem přišel na jistý romský festival nějakých romských hudebních skupin. Naprosto neuvěřitelné. Žádné urážky, žádné nadávky, velice seriózní přístup. Když jsem tam šel, tak říkali, vem si břitvu, nebo tě podříznou. Ne, nikdo mě nepodřezával. Bavit jsem se s nimi normálně. Říkám jim normálně Cikáni, protože to nepovažuji za žádnou urážku a oni také ne, protože vědí, že v tom není nic negativního.

Že nejsou pracovití, to je lež lží. Cikán je schopen vykopat třístametrový příkop, aby z něj vyndal kabel, který potom prodá ve sběrně, ale ještě před tím ho musí vypálit. Takže o tom to nebude. Ale je to o tom, že on není, a řekl to tady pan senátor Bublan, on není ochoten pracovat měsíc, aby na konci měsíce dostal nějaké peníze. Tomu nerozumí. On chce pracovat a peníze dostat ten samý den. A je to zase na nás, protože my to neumíme. Když jsem řekl, že ať udělají pokladnu, tady uklidíte to náměstí a odpoledne si přijďte pro peníze, víte, co mi řekli ti gadžové bílí? No to nemůžeme, to by pokladní ukradla ty hotové peníze. My nemůžeme platit v hotovosti. Bílí by ukradli peníze dřív, než by jim je zaplatili.

Samozřejmě. Víte, jak to dělají, když chodili na ty veřejné práce? Dali dvě stovky tomu, co je hlídal, a když mu dal každý dvě stovky, on z toho měl docela dobrý zisk a napsal jim osm hodin, ačkoli dělali hodinu. Ale byl to gadža, ten bílý. To nebyl Cikán. Ten jim to napsal. Shrábl od nich část dávek. Co dělají ti bílí majitelé ubytoven, kteří jim účtují deset tisíc nájemného, které platí stát, a oni jim ještě dokonce něco z toho dají a osm tisíc si nechají? To přece nejsou Cikáni, to dělají bílí gadžové, kteří si udělali zase z naší hlouposti byznys, protože jsme zavedli takový systém, který jim to umožňuje.

Tady možná jsou ještě pamětníci, když jsme tady řešili romské poradce, když jsme do zákona dali, že kraje musí mít romského poradce, a já jsem tady prosadil, že se vyškrtlo, že města nemusí mít romského poradce. Věděl jsem, proč to dělám. Města, která mají romského poradce, paradoxně mají víc problémů, než města, která nemají romského poradce. Důvod je jednoduchý. Romský poradce bude dělat co nejvíc problémů proto, aby zůstal romským poradcem. On se také chová racionálně.

Kolik bych musel mít poradců, když mám ve městě Vietnamce, Ukrajince, Kazachy, Romy, Židy a nevím ještě koho. To bych musel mít plný úřad poradců. To je to sociální inženýrství. Když nevíme, uděláme nejlépe nějaký úřad, a teď nejnovější hit, uděláme nějaké ministerstvo, tuším, pro rovnost, nebo něco takového. Zkusme na to jít normálně.

A mezi námi, kolik jste viděli Romů bezdomovců? Žádného nikdy neuvidíte, žádný totiž neexistuje. Protože vždycky ho nějaká rodina vezme. Už je jich tam osmnáct, on tam bude devatenáctý. Už jste viděli romskou rodinu, která jezdí do domova důchodců si pro důchody svých babiček? Čemuž jsem nevěřil, než jsem to viděl na vlastní oči. Žádnou romskou rodinu jsem tam neviděl, asi tam zřejmě nemají své babičky, protože oni je nedávají do domovů důchodců. Oni se kupodivu, matka tam má docela silné postavení v této komunitě.

Co si myslím, že je správně? Žádné rozlišování. Jsou to občané ČR, chovejme se k nim jako k občanům ČR, a ono na to dojde, že i jejich komunita si vychová svoji elitu. Zatím je to tak, že když se někdo z jejich entity uplatní, tak se tváří, že jako s Cikány už nemá nic společného a že k nim vůbec nepatří. To je dlouhodobý proces. V Americe si ho zažili.

Vzpomínám, když jsem jednou, jednali jsme s nějakou šéfkou na FBI a po hodině jsem si všiml, že je černoška. Vůbec mi to nepřišlo, vůbec mě to nenapadlo, ani mi to nepřišlo na mysl, až když jsme se loučili, tak jsem si to vlastně uvědomil. Ale také to tam trvalo dlouho.

Ale pokud půjdeme cestou britských vojaček, jestli to nevíte, tak britské vojačky musely chodit britským pořadovým krokem, který je 86 cm. Ono je to namáhalo, ony měly nemocné kyčle, nemocná záda, tak jak to v Evropě bývá zvykem, protestovaly, dostaly milionové náhrady a dosáhli toho, že britská armáda zkrátila mužům vojenský krok na 80 cm, takže teď už ty pánve se jim tolik nenamáhají. To je ten bláznivý svět, ve kterém jsme, a nejsou to vůbec jenom Romové. Tady máme několik takových hovadin neskutečných, a my tady vážně o nich budeme dvě hodiny mluvit, jako je čisté nebe, modré nebe, invazivní rostliny a podobné blbosti, které by se vyřešily většinou samy, ale tím se zabývá Evropa, místo aby dávala pozor na to, jak jí svět utíká někam, kam ona ani netuší. A my tady zcela vážně o těch věcech diskutujeme.

Jednoduchá řešení. Žádné agentury. Ať to byl Kocáb, nebo Džamila moje milovaná, které jsem okamžitě napsal mail, ať z mého města táhne ještě dřív, a jinak jsem ji měl rád. Ale nelezte mi sem, protože jste jedna vysavači peněz, tak jako boj s korupcí se stal výborným byznysem, tak veškeré tyto aktivity vždycky vedou k tomu, že někdo si z toho udělá bezvadný byznys. Zkusme se na to dívat úplně normálně. Romové tady byli, jsou a budou, využijme toho, že jsou trochu jiní v tom, že nejsou ochotni dělat dlouhodobě, najdeme systém, jak jim dát práci a tu práci jim hned zaplatit, a oni pracovat budou. A znemožníme ten systém, a ten se vůbec netýká jenom Romů, a to je výroba dětí za účelem zisku. Protože uvědomme si, že ty děti, které se teď rodí, nás jednou buď budou, anebo nebudou žít. Děkuji za pozornost. (Ťukání do lavic.)

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: V této chvíli, doufejme, poslední je pan senátor Jiří Dienstbier. Prosím, pane senátore.

Senátor Jiří Dienstbier: Vážená paní místopředsedkyně, kolegové, kolegyně, už jenom velmi stručně. Já jsem chtěl zareagovat na poznámku o knížecích radách a o tom, jak jinde je to ještě horší. Já si pamatuji už z dětství, že když jsem přišel ze školy a nebyla známka nejlepší, a říkal jsem, že Franta dostal horší, tak mi rodiče říkali, že se nemám poměřovat s těmi nejhoršími.

Pokud sami neděláme něco dobře, tak o tom veďme debatu, bavme se o tom, jak to dělat lépe, ale nevymlouvejme se na to, že jinde je ještě horší situace. A co se týče těch knížecích rad a konzistentnosti evropských institucí, komise v tomto případě, tak např. vůči Francii zaujala Evropská komise velmi tvrdý postoj, takže není to tak, že někteří by si své problémy chtěli řešit tím, že upozorňují na jiné, ale komise v tomto systematicky kritizuje jakékoli praktiky, které nepovažuje v této oblasti za korektní. Takže trochu přemýšlejme, než se v tomto smyslu o knížecích radách a o poukazování na chyby jiných odkazujeme.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji. V této chvíli nemám nikoho dalšího přihlášeného do rozpravy, rozpravu tedy končím. Pane premiére, v této chvíli je prostor pro vás, abyste se vyjádřil k rozpravě. Prosím.

Předseda vlády ČR Jiří Rusnok: Vážená paní místopředsedkyně, dámy a pánové, já jenom velmi stručně. Chci poděkovat výboru za to, že to téma předložil na jednání pléna, a také mu děkuji za návrh usnesení, za sebe se s tím návrhem zcela ztotožňuji. Myslím, že to je vyvážené usnesení, že to usnesení skutečně vyjadřuje tuto velmi složitou problematiku, tak jak tady nakonec i v té diskusi byla zmiňována, a myslí, že odpovídá situaci.

Já nemám problém s tím, že nás někdo občas upozorní na nějaké chyby, ale já myslím, že my musíme tyto věci brát v nějakém kontextu a skutečně v rovnováze ostatních okolností, a v tomto směru já se spíš připojuji k hlasům, které tady zazněly a které říkaly, že není potřeba vypouštět body 7, 8, protože jestli máme někde problémy, je jich všude mnoho jako všude jinde, v každé jiné zemi, ale zrovna v přístupu ke vzdělání, ve snaze zapojit do vzdělání i ty nejvíce sociálně vyloučené části obyvatelstva, se mi zdá, že patříme k tomu lepšímu, možná nejlepšímu v Evropě. Skutečně míra negramotnosti, pokud vím, v Británii nebo ve Španělsku, v těchto zemích je dramaticky vyšší, než je u nás, protože tam prostě skutečně celé skupiny lidí vůbec do školy nechodí. A to u nás tedy je hodně, hodně výjimečné. Takže to se mi zdá, že odpovídá.

Řešení nejsou jednoduchá, já bych se hodně přimlouval k hlasům, které tady zmiňovaly vzdělání v systematické podobě, skutečně i s respektováním jejich specifických potřeb, a trpělivým pomáháním té komunitě k tomu, aby měla svoji inteligenci, aby měla svoji elitu. V tom si myslím, že je určitá cesta dlouhodobá, složitá, nebude to jednoduché, a pak co tady také zaznělo, velice respektuji, tzn., se zapojením jejich vlastních představitelů jim dávat maximální možnost, zapojit se do práce, do ekonomické činnosti v místech, v lokalitách podle možnosti těch lokalit.

Je tady řada velmi dobrých příkladů, kde to funguje, já zmíním jeden mně velmi blízký. Prosím pěkně, v Třinci, Třinec je asi 15 – 20 km od Ostravy a ještě méně od Bohumína, je nezaměstnanost 4,5 %, a je tam velká romská komunita. V životě jste neslyšeli o nějakém problému, že by tam byl. Tam je prostě kompaktní komunita, která odjakživa s městem spolupracuje, mají práci, jsou hlídáni, samozřejmě, že to udělají, s železárnami pracují a funguje to. To je jenom příklad, který znám velmi dobře, ale takových příkladů jsou desítky a stovky.

Poslední možná inspirace, jak tady mluvila o tom paní senátorka Dernerová, já velice oceňuji tyto příklady. Myslím, že možná by nebylo od věci tyto lidi ocenit, ukázat na ně veřejně, a myslím, že Senát má ohromné možnosti, kdyby takové lidi, jako ona, uváděla tyto příklady jednou za rok třeba shromáždil, někde je ukázal. Myslím, že by to mohlo pomoci, byť je to věc zdánlivě formální a protokolární. Děkuji vám.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také, pane premiére, a prosím pana garančního zpravodaje, aby shrnul rozpravu a řekl, o čem budeme hlasovat. Prosím, pane senátore.

Senátor Antonín Maštalíř: Děkuji za slovo, paní místopředsedkyně, Já bych chtěl konstatovat, že celkem vystoupilo v diskusi 14 senátorů a senátorek, z toho pan senátor Dienstbier opakovaně. Když vás mám provést celým materiálem, padl tady návrh na pozměňovací návrh od pana senátora Dienstbiera, takže bychom nejdříve měli hlasovat o tomto pozměňovacím návrhu, tzn., vypustit body 7 a 8, a posléze bychom měli hlasovat o celém materiálu.

Ještě bych chtěl říct, že moje stanovisko jako zpravodaje je, nevypouštět tyto body.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji. Já tedy všechny svolám k hlasování. Budeme hlasovat nejdříve o pozměňovacím návrhu pana senátora Dienstbiera k návrhu usnesení, které předložil VEU.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, nechť stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, nechť stiskne tlačítko NE a zvedne ruku.

Děkuji. Konstatuji, že v **hlasování pořadové číslo 7 se z 62** přítomných senátorek a senátorů pro kvóru 32 pro vyslovilo 18, proti bylo 29. Návrh nebyl přijat.

Můžeme tedy hlasovat o návrhu usnesení, tak jak bylo předloženo VEU. Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, nechť stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, nechť stiskne tlačítko NE a zvedne ruku.

Děkuji. Konstatuji, že v **hlasování pořadové číslo 8 se z 62** přítomných senátorek a senátorů pro kvóru 32 pro vyslovilo 53, proti byl 1, návrh byl přijat.

Děkuji tedy panu premiérovi, děkuji zpravodaji i vám všem za zajímavou rozpravu a projednávání tohoto bodu končím.

Podle schváleného programu je dalším bodem

2.

Návrh usnesení Senátu k aktuální situaci na Ukrajině v souvislosti s přípravou podpisu Dohody o přidružení mezi EU a Ukrajinou a s ohledem na budoucnost Východního partnerství

Návrh usnesení Senátu vám byl rozdán na lavice. S jeho obsahem nás seznámí předseda VEU senátor Miroslav Krejča. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Miroslav Krejča: Vážená paní předsedající, vážený pane premiére, milé kolegyně, vážení kolegové, já bych nejprve vašim prostřednictvím, paní místopředsedkyně, se rád omluvil panu ministru dopravy, že jsme přeskočili jeho bod, který měl být druhým bodem našeho jednání. Proto se pokusím být maximálně stručný.

Jak zajisté víte, nebo jste zaregistrovali hlavně z médií, došlo k dosti výrazné změně pozice Ukrajiny ve vztahu k připravovanému a plánovanému jednání, které proběhne zítra a pozítří ve Vilniusu pod patronací předsednické země Litvy, které je zaměřeno, je to summit východního partnerství, kdy měla být s Ukrajinou uzavřena dohoda, tzv. Asociační dohoda, jejíž součástí je komplexní dohoda o volném obchodu.

V okamžiku, kdy začaly prosakovat zprávy o změně postoje vládních kruhů Ukrajiny, tak náš výbor vstoupil v jednání a v kontakty s Ministerstvem zahraničních věcí, s Evropskou komisí a s Úřadem vlády. Tento vývoj jsme sledovali a výsledkem, výstupem tohoto procesu bylo projednání této problematiky na včerejším večerním jednání VEU.

Dovolím si zde ocitovat některé informace. Udělám to velice stručně, protože já pevně věřím a doufám, když pan premiér tady zůstal, že bude mít možnost, a určitě i okomentuje současný vývoj, protože zítra začíná ve Vilniusu jednání.

Dovolím si ocitovat zde z 18. 11. z jednání Rady pro zahraniční záležitosti, kde naši republiku zahrnoval pan ministr zahraničí Jan Kohout, kde již prosáky informace o připravované změně orientace Ukrajiny.

Cituji: Na vynesení svého trumfu se rovněž připravuje Moskva, která údajně chystá velkorysou nabídku ve výši 20 miliard dolarů, umožňující krátkodobou likviditu a cenu zemního plynu ve výši 160 dolarů za tisíc kubíků výměnou za nepodpis právě asociační dohody a komplexní dohody o volném obchodu. Přitom právě podpis asociační dohody a dohody o volném obchodu byl a doposud je považován za zřejmě nejvýznamnější, nejvýznamnější možný výstup nastávajícího summitu Východního partnerství.

Pak začaly prostřednictvím našich velvyslanectví, nejen tedy prostřednictvím médií, přicházet informace o vlastním průběhu, k čemu došlo na Ukrajině, kdy v podstatě bezprostředně po oznámení rozhodnutí kabinetu ministrů Ukrajiny o pozastavení jednání o přidružení Ukrajiny k EU, které se uskutečnilo ve čtvrtek 21. listopadu odpoledne, kdy svolaly tři ukrajinské opoziční strany na 24. listopadu celoukrajinskou demonstraci pod názvem Za evropskou Ukrajinu na podporu ukrajinského podpisu právě pod Dohodu o přidružení Ukrajiny k EU v průběhu summitu a v podstatě od 21. listopadu probíhají v Kyjevě a nejen v Kyjevě, ale i ve Lvově, Užhorodu, Dněpropetrovsku, v Charkově a v dalších městech v podstatě protesty, dá se říci celonárodní protestní akce, které mají trvat až do 29. listopadu.

Stanovisko k tomuto zaujal i příslušný komisař zodpovědný za rozšíření Štefan Füle, stanovisko samozřejmě máme k dispozici. Je velice obsáhlé a já se omezím na konstatování, že je plně v kontextu a plně v souladu s usnesením, které jsme připravili na dnešní jednání pléna Senátu. Zajímavé je i společné prohlášení dvou vrcholných představitelů Evropské unie – předsedy Evropské rady Hermanna Van Rompuye a předsedy Evropské komise José Manuela Barrosa, které je velice komplexní. Zdůrazňuje význam přístupových jednání Ukrajiny, význam jaký by přinesla a měl hlavně pro Ukrajinu podpis Asociační dohody a Dohody o volném obchodu. Je to opět rozsáhlý materiál. Kdo má zájem, je plně k dispozici.

Samozřejmě jsme velice pečlivě sledovali i informace a zprávy, které chodily od příslušného zastupitelského úřadu, velvyslanectví v Kyjevě, z generálního konzulátu ve Lvově, které komentovaly a komentují aktuální situaci. Zajímalo nás to, zejména nejen z toho důvodu, že problematice Východního partnerství věnuje náš výbor zvýšenou pozornost. Ostatně ono Východní partnerství je českým dítětem, nakonec se zrodilo v roce 2009 za našeho předsednictví a kdo jiný by měl sledovat a dohlížet na to, jak se toto dítě vyvíjí.

V tomto duchu jsme v květnu uskutečnili zahraniční cestu právě na Ukrajinu se všemi institucemi, se všemi orgány, se všemi osobami, se kterými jsme jednali, tak vždy zazněla a zaznívala víra a ochota a přesvědčení, že úspěšně se proces přípravy podpisu Asociační dohody a Dohody o volném obchodu na Vilniuském summitu dotáhne do konce. O to překvapivější je ta změna ze strany některých čelných představitelů Ukrajiny.

Jinak k této problematice zaujal oficiální stanovisko a přijal usnesení litevský Seimas, francouzské národní shromáždění, projednával ji i italský parlament. A samozřejmě tato problematika je i předmětem mandátu pro delegaci České republiky na nadcházejícím summitu.

Náš návrh usnesení máte všichni před sebou. Stručně se dá okomentovat tak, že je to vyjádření podpory integračnímu procesu Ukrajiny, vyjádření přesvědčení, že tento proces bude pokračovat, že ze strany Unie nedochází

v žádném případě k přibouchnutí dveří, byť si je oni sami tím posledním vývojem částečně přivřeli. Máte ho všichni v písemné podobě před sebou, takže ho nebudu komentovat. Děkuji za pozornost.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také, pane senátore a požádám vás, abyste zaujal místo u stolku zpravodajů. Musíme určit zpravodaje. V této chvíli máme povinnost určit zpravodaje navrhovaného bodu a já navrhuji, aby se jím stal pan senátor Antonín Maštalíř, kterého se ptám, zda s touto úlohou souhlasí. Pane senátore? Ano. Dobře. My o tom návrhu ale musíme dát hlasovat. Svolám všechny k hlasování.

Budeme hlasovat o tom, aby zpravodajem k tomuto bodu se stal pan senátor Antonín Maštalíř. Zahajuji hlasování.

Kdo je pro, nechť stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, stiskne tlačítko NE a zvedne ruku. Děkuji.

Konstatuji, že v **hlasování pořadové č. 9** se z 58 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 30 pro vyslovilo 39, proti nebyl nikdo. Návrh byl přijat (K řečníšti předstupuje zpravodaj pan senátor Krejča.)

Pane senátore, já se teď zeptám, jestli nechcete raději dát přednost panu premiérovi, protože pan premiér požádal o slovo.

Senátor Miroslav Krejča: Já se moc omlouvám, pane premiére.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Takže prosím, pane předsedo vlády, máte slovo.

Předseda vlády ČR Jiří Rusnok: Děkuji vám, vážená paní předsedkyně, vážené paní senátorky, vážení páni senátoři. Já vás dlouho nezdržím. Já bych chtěl poděkovat panu senátorovi Krejčovi za návrh tohoto usnesení. Tato záležitost je skutečně velmi aktuální a myslím i pro nás důležitá a závazná. Situace skutečně odpovídá tomu, co popsal pan senátor. Všichni sledujeme poněkud hektický vývoj na Ukrajině. Já jsem tady už v minulosti, jestli si vzpomenete, při jednom uvádění závěrů jedné Rady – tuším, že té poslední bruselské Rady z měsíce října – upozornil na to, že situace kolem podepsání těchto dohod je stále velmi nejistá a nejasná. Bohužel se moje obavy a nejen moje obavy naplnily. Nejvyšší vedení Ukrajinské republiky jaksi vyjádřilo rozhodnutí, že v tuto chvíli není připraveno příslušné dohody podepsat. Situace na Ukrajině je skutečně velmi složitá, nedá se to popsat jednoduše a rychle. Velmi zkratkovitě bych řekla, že situace v zemi není dobrá, pokud jde o ekonomické záležitosti. Ukrajina má fatální problém se zahraničním financováním svých závazků, který potřebuje poměrně rychle řešit. Vedle toho je tady obrovský tlak ze strany Ruska, Ruské federace na to, aby Ukrajina jaksi zůstala v ekonomickém orbitu Ruské federace, připojila se k oné, tak zvané celní unii, kterou Rusko spolu s Běloruskem, Kazachstánem a dalšími zeměmi dnes tvoří nebo vytváří a je tady poměrně hluboké rozdělení Ukrajiny už dlouhodobě na západní a východní část. Ale není to čistá záležitost, černobílá, nicméně historicky, tradičně ta východní část má z mnoha důvodů velmi blízko k Rusku, zatímco západní část se cítí být součástí mnohem více kulturní, bych řekl, mimo jiné i nábožensky v některých aspektech, atd. prostě součástí střední a ostatní Evropy.

Z hlediska politiky Evropské unie také vyjednávání bylo velmi složité. Je to spojeno samozřejmě s otázkami, které se týkají zákonodárství, ohledně justice a práva vůbec na Ukrajině. Víte, je tam případ bývalé premiérky Tymošenkové,

atd. My jako Česká republika velmi důsledně – a budeme v tom pokračovat – jsme pro přibližování a jaksi rychlé kroky vedoucí k určité integraci lidí. Je to dlouhodobý proces našich partnerů na východním okraji Evropské unie, respektive za východními hranicemi dnešní EU. Čili my jsme velmi zklamání z tohoto vývoje. Byli jsme to my, mimo jiné, kdo tento vývoj inicioval. Myslíme si, že Evropská unie možná měla být pružnější v jednáních. Myslím, že se to nemělo vázat – to je můj osobní názor – až tolik na osud paní premiérky, ale budiž. To je věc, která se stala.

My rozhodně na summitu budeme podporovat postoj takový, že se nemá příležitost pro Ukrajince jaksi ztratit, nemají se jim zavřít dveře. My se domníváme, že se má vyjít ze situace jako z momentální situace, která odpovídá velmi složitému stavu vládnutí na Ukrajině. Nicméně, podle našeho názoru ambice ukrajinského národa a společnosti být součástí Evropy, postupně se integrující, je prostě neopomenutelná a nelze ji nějak odložit na vedlejší kolej, protože Evropa má spoustu jiných problémů. My budeme určitě patřit mezi tyto aktivní státy, které nebudou chtít věc odložit na dlouho bokem.

Já dokonce mám připraveno v rámci svého vystoupení jeden konkrétní návrh, uvidíme, jaké budou podmínky, protože jedeme do poměrně neznámého prostředí. Ten stav je nejistý, summit tam ještě nikdy nebyl, pokud vím, ale jedním z našich návrhů bude navrhnout, aby v příštím roce v květnu, pokud možno, kdy bude vlastně 5. výročí zahájení této iniciativy, kterou jsme mimochodem zahájili v průběhu našeho předsednictví, se v Praze konala konference na vysoké úrovni, možná jakýsi summit, který by se znovu podíval na situaci s odstupem zhruba půl roku a znovu se pokusil najít nové kroky, které by vedly k uskutečnění této věci. Takže s tímto já budu odjíždět na summit, kam měl původně jet pan prezident, nicméně bohužel jeho omezení zdravotní mu to nedovolí. Já jsem s ním konzultoval váš přístup, pojedete se mnou i ministr zahraničí, protože ještě před summitem bude jedna mimořádná schůzka právě ministrů zahraničí EU. Děkuji vám.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také, pane premiére. A nyní je prostor pro pana zpravodaje.

Předseda vlády ČR Jiří Rusnok: Usnesení podporuji v plném rozsahu.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji, prosím, pane zpravodaji.

(Připomínka senátora Štětíny z místa...)

Samozřejmě, ale v první řadě se musí vyjádřit zpravodaj. Prosím.

Senátor Antonín Maštalíř: Děkuji za slovo. Vážená paní místopředsedkyně, vážený pane premiére, dámy a pánové. Nejdřív vám děkuji za důvěru, že jste mě zpravodajem zvolili. A dovoluji i svých pár slov.

Vážené kolegyně, vážení kolegové. Situaci na Ukrajině sledují poslední dva roky velice pozorně. Za tu dobu jsem měl možnost se setkat se zástupci vládních i opozičních stran, představiteli samosprávy, ale také s řadovými občany.

Před dvěma lety jsem byl členem delegace, která v Senátu přijala ukrajinskou vládní delegaci v čele s premiérem Mykolou Azarovem, kdy již tehdy se nám dostalo ujištění, že Ukrajina míří mezi vyspělé evropské státy, v loňském roce jsem měl možnost hovořit s šéfem Doněcké oblasti a v letošním roce delegace Výboru pro záležitosti Evropské unie strávila na Ukrajině celý týden, kdy jsme byli ujišťováni mimo jiné předsedou Věrchovoj rady Ukrajiny panem

Volodymyrem Rybakovem z vládní Strany regionů, tak i předsedou Výboru pro evropskou integraci panem Hryhorijem Nemyrjou reprezentujícím opoziční Blok Julie Tymošenkové, že hlavním cílem zahraniční politiky pro letošní rok je podpis asociační smlouvy s EU, dokonce Parlament (byť neúspěšně) řešit, jak dostat vězněnou bývalou premiérku Tymošenkovou na léčení do zahraničí, tak aby přidružení k EU již nic nestálo v cestě.

Proč je tedy najednou vše jinak? Ještě v srpnu odmítala Ukrajina vstup do celní unie s Ruskem, Běloruskem a Kazachstánem, což vedlo k propadu obchodu mezi Ukrajinou a Ruskem o zhruba 18 %, načež Rusko ještě zesílilo tlak a zakázalo dovoz cukrovinek značky Roshen a vypukla takzvaná čokoládová válka.

Výsledkem všeho pak byla schůzka mezi prezidentem Ruska Putinem a jeho ukrajinským protějškem Janukovyčem, kdy ruská strana přislíbila projekty za miliardu dolarů ve chvíli, když Ukrajina asociační smlouvu s EU odmítne, načež prezident Janukovyč skutečně oznámil komisaři pro rozšíření EU Fülemu, že Ukrajina na summitu Východního partnerství ve Vilniusu smlouvu nepodepíše. Ze strany Ruska mi to připadá jako vydírání. Ukrajina měla a já stále věřím, že ještě má historickou šanci vytvořit most mezi západní a východní Evropou, je to země, kde žije 45 milionů lidí a především Ukrajina má ohromný potenciál, především v oblasti zemědělství a potravinářství, je to stát, který by mohl živit půlku Evropy, vždyť již dnes jsou např. největším světovým výrobcem a vývozcem slunečnicového oleje, na předních příčkách se rovněž drží jako světoví producenti ječmene a pšenice.

Odmítnutí podpisu vyvolalo obrovskou vlnu nevole mezi občany, kteří si přáli přidružení své země k EU, volnou zónu obchodu a do budoucna snad i zrušení víz. V Kyjevě se sešlo více než 50 tisíc občanů, aby vyjádřili svůj nesouhlas s vládní politikou, ale masové demonstrace se konají i v dalších městech – Lvově nebo Ivano-Frankivsku, v Oděse policie demonstraci násilně rozehnala a v některých městech byly demonstrace úplně zakázány.

Někteří lidé píšou o nové oranžové revoluci, ale věřte, do toho kroku je ještě na Ukrajině ještě daleko.

Já osobně jsem zastáncem přidružení Ukrajiny, jsem přesvědčen o tom, že Ukrajina má EU co nabídnout, stejně jako Evropská unie Ukrajině. Myslím si ale, že my, pokud budou na Ukrajině násilně potlačovat demonstrace, nemůžeme je nazvat vyspělou evropskou demokracií. Děkuji vám za pozornost a samozřejmě souhlasím s návrhem usnesení, které jsme přijali na našem výboru pro záležitosti Evropské unie.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji vám, pane zpravodaji. Také vás požádám, abyste zaujal místo u stolku zpravodajů. Otevírám rozpravu k tomuto bodu a jako prvního mám přihlášeného pana senátora Jaromíra Štětinu. Prosím, pane senátore.

Senátor Jaromír Štětina: Vážená paní předsedající, vážený pane ministře, dámy a pánové, jsem velice rád, že je tady návrh usnesení o Ukrajině a že je tak dobře načasován. Myslím, že bychom návrh měli přijmout, abychom pana premiéra vyzbrojili na jeho cestu, poněvadž se bude moci opřít o horní komoru českého Parlamentu.

V souvislosti s tímto návrhem usnesení bych měl jenom několik poznámek.

Začátkem minulého týdne se v Černínském paláci konala konference resp. sympóziu o české zahraniční politice. Jeden z bloků, který se tam projednával, se týkal kontradikce českých obchodních zájmů a zájmů chránit demokracii a lidská práva ve světě.

Názory na to tam byly různé. Ale velice zajímavá tam byla diskuse o politické korektnosti. Mluvílo se tam i o používání eufemismů v mezinárodní politice. Padla tam např. srovnání – vstup 58. armády Ruské federace do Gruzie anebo drastická okupace části Gruzie ruskou armádou? To jsou ty dva rozdíly.

Využil bych tento návrh, abych dovysvětlil v podstatě, proč si myslím, že to tak je. Myslím, že někdy to bývá nedostatek odvahy evropských politiků i našich politiků nazývat věci pravými jmény.

Proto mi dovozte, abych tady předložil virtuální, zdůrazňuji, že jsou to virtuální, nikoliv opravdové pozměňovací návrhy, které tam samozřejmě nebudou, ale dovolím si je alespoň vyslovit.

Navrhoval bych, aby jako bod č. 8 tohoto usnesení bylo znění, že Senát Parlamentu ČR odmítá tvrzení prezidenta Ruské federace Vladimíra Putina, že demonstrace zorganizovala a způsobila Evropská unie. To je můj první virtuální pozměňovací návrh.

Ten druhý pozměňovací návrh; bylo by to č. 9 – považuje přístup Ruské federace k problematice Asociační dohody s Ukrajinou za vydírání.

Jsem rád, že ten výraz už tady jednou dnes padl a že se eufemistickým výrazům budeme vyhýbat, a budeme nazývat věci pravými jmény. Děkuji za pozornost.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také, pane senátore. Přiznám se ale, že jednacím řádem nezná pojem "virtuální pozměňovací návrh". Takže se ptám, jestli navrhuje to znění, nebo to byl jenom příspěvek do diskuse...

Senátor Jaromír Štětina: Byl to jenom příspěvek do diskuse. Proto jsem použil název slova "virtuální". Přece jenom vím, že v jednacím řádu takové výrazy neexistují...

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji. To jsme si vysvětlili. Takže nepadl žádný pozměňovací návrh vůči návrhu usnesení. Dále je přihlášen pan senátor Radko Martínek. Prosím, pane senátore.

Senátor Radko Martínek: Děkuji, paní předsedající, vážený pane premiére, dámy a pánové, vážené kolegyně a kolegové, byl jsem mezi těmi, kteří hlasovali proti tomu, abychom se tady tímto bodem zabývali. Proč jsem tak hlasoval? Já jsem velmi opatrný, zvláště v takové citlivé záležitosti zasahovali do vnitřních záležitostí jednotlivých zemí. Já samozřejmě panu premiérovi rozumím. Musím říct, že co tady řekl o situaci na Ukrajině, považuji za velmi přesné a velmi vyvážené. Protože tam hledat toho spravedlivého a nespravedlivého, je opravdu velké umění. Skutečně se velmi skláním před všemi těmi, kteří zcela jednoznačně považují za tu spravedlivou paní bývalou expremiérku. Opravdu se před nimi skláním. Protože co jsme možná už zapomněli, co se dělo na Ukrajině, když byla v čele Ukrajiny, a týkalo se to bohužel mnohdy i ČR. Vzpomeňte si třeba na dodávky plynu a některé další věci.

Já jsem zcela zásadním příznivcem toho, aby Ukrajina, pokud to bude chtít, aby se přidružila anebo dokonce vstoupila do EU. Stejně tak si myslím, že by tak mělo dopadnout i Rusko, pokud tak bude chtít. Na rozdíl od kolegů bych si tady netroufal říct, že co nabídlo nebo řeklo Rusko o miliardové investici, že je to vydírání.

Možná bychom si měli také uvědomit, že některé věci jsou také v životním a hospodářském zájmu Ruska jako takového. Ekonomika Ruska samozřejmě také

závisí, a vzpomeňme si, jak jsme propojení my v ekonomice třeba se Slovenskem dodnes a jak teprve musí postkomunistické nebo postsovětské státy být propojeny tam mezi sebou. Není to tak jednoduché, jak se to někdy říká. Já bych také velmi opatrně volil – občanská společnost. My tady hovoříme, že občanská společnost bojuje. Ale vždyť to tak není. Tam jsou dvě politické strany, a ty proti sobě bojují. Nakonec to tady bylo řečeno, že to svolaly tři opoziční strany a bojují o moc. Bojují o to, jakým způsobem dopadnou příští volby. Takže bych byl velmi opatrný, abych tady hovořil o nějakém vzednutí občanské společnosti.

Poslední, co chci zdůraznit. Myslím, že přístup EU je opravdu skandální v mnoha věcech. V předcházejícím bodu, co se vlastně týkalo nás a romské problematiky, tak tam bylo zmíněno panem premiérem, že v jakési vyhocené situaci by nám také mohlo hrozit, že bychom nemuseli být příjemci evropských fondů. Ale to není jenom tento případ. To je celá řada dalších. Jestli nepřijmeme zákon o úřednících do konce roku, nedostaneme evropské fondy, také jste to slyšeli. Je to tedy nesmysl, protože ve skutečnosti stanovisko EU je poněkud, a dokonce bych si troufl tvrdit, diametrálně odlišné, protože na to máme rok a půl času. Aspoň, co jsem slyšel na vlastní uši.

Je otázka, co by se vlastně na summitu dělo, kdyby Ukrajina chtěla, a na druhé straně poslanci neschválili vydání paní Tymošenkové nebo resp. poslání na léčení. Vždyť Evropská komise mnohokrát řekla, že pokud něco takového neudělají, tak žádnou smlouvu o přidružení nepodepíše. Platí to anebo neplatí?

Chtěl bych, abyste se chvíli každý z vás, co tady jsme, abychom se zamysleli nad tím, jak bychom se cítili my – jako zástupci tohoto státu, kdybychom byli postavení do stejné situace. Přemýšlejme sami, jestli bychom hlasovali o něčem takovém. Vždyť to je neuvěřitelná věc, která má obrovský precedentní dopad do celého systému fungování státu. Když to uděláte jednomu, proč to nemůžete udělat všem ostatním. Musíte to potom udělat všem ostatním.

Já si prostě nemyslím, že EU by měla takovýmto způsobem postupovat vůči těm zemím, které, jak aspoň někteří říkají, chce, aby vstoupily do EU.

Myslím, že co tady říkal pan premiér a co tady nám vlastně sdělil, co tam navrhne, byl bych velmi rád, aby něco takového bylo přijato. Původně jsem si myslel, že bych z návrhu navrhoval, abychom hlasovali po jednotlivých člancích, protože některé články se mi tam moc nezdaří. Na druhé straně jedny zcela jednoznačně podporuji. Už když jsem byl ministra, tak jsem velmi apeloval na to, tehdy např. z důvodu, že jsem měl na starost cestovní ruch; jsem velmi apeloval na změnu vízové povinnosti ČR. Nejenom vůči Ukrajině, ale také vůči Rusku. Kdybyste viděli, co se tehdy dělo na "zamini" a jaké argumenty byly, aby se to oddalovalo atd. Prostě si nemyslím, že ať podepíše anebo nepodepíše Ukrajina přístupovou smlouvu, tak nevidím důvod, proč by se vzápětí neměla změnit vízová povinnost. Nevidím v tom žádný důvod. Naopak si myslím, že kdyby k tomu zároveň došlo, tzn., když nechcete, nemusíte, ale na druhé straně by EU vízovou povinnost zásadním způsobem změnila. To by byl nejlepší příspěvek, aby do budoucna EU fungovala v rámci Evropy. Ale znovu říkám, nejenom Ukrajina, ale také Rusko.

Nad některými věcmi, bohužel, zůstává opravdu rozum stát. Byl bych velmi rád, aby se tady tyto praktiky dál neuskutečňovaly. Jestli chceme šířit dobrou myšlenku, musíme – a jsem přesvědčen o tom, že Ukrajině by, stejně jako nám, pomohlo, když jsme vstoupili nebo byli přidružení k EU; tak by jim to hodně pomohlo. Ale musí to chtít!

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji. Dále je přihlášen pan senátor František Bublan. Prosím, pane senátore.

Senátor František Bublan: Děkuji, paní předsedající. Dámy a pánové, já nemám s usnesením také žádný problém, možná některé body mohly být trochu jinak formulovány, ale budu pro něj hlasovat. Nicméně chtěl bych, aby zde zaznělo ještě několik jiných myšlenek. Protože vyhlášení euro integrační pauzy, jak je nazývána tato záležitost v Ukrajině, není a nebyla pro mnoho analytiků nějakým velkým překvapením. Ono se to trochu i očekávalo, i když všichni měli naději, že asi ukrajinský parlament přijme ty tři evropské zákony, tak nakonec to dopadlo úplně opačně. Ale jak říkám, mnoho analytiků říkalo, že to tak asi dopadne.

Nejde jenom o to, že jeden zákon byl šit na bývalou premiérku Julii Tymošenkovou, ale jde především o to, že Ukrajina byla vystavena mezi dva mlýnské kameny. Jeden kámen je samozřejmě z Ruské federace, především celní unie, která jim zaručuje levnější ropu. Druhý kámen byl z EU, především od MMF, který vlastně podmínil získání půjčky pro Ukrajinu takovými opatřeními, jako je dvojnásobné zvýšení tarifů za komunální služby, zmrazení mezd, zmrazení penzí, zkrácení rozpočtu, omezení sociální pomoci apod. Takže i toto pro vnitřní politiku nebylo nic pozitivního a rozhodování pro ně bylo samozřejmě velmi těžké.

Nicméně jaký z toho může být asi signál pro nás, nebo vůbec pro EU. Dalo by se to vyjádřit jednou větou, že všechno je to o penězích. A EU nabídla málo. Nebo nabídla ještě – prostřednictvím měnového fondu – spíš nějaké restriktce. Takže i toto je potřeba zvažovat, že je to záležitost peněz a nedostatečné připravenosti Ukrajiny na to reagovat. A potom protesty, které tam vypukly, ony bohužel nemají takovou sílu, to se nedá srovnat s oranžovou revolucí. To je skutečně daleko marginálnější záležitost, takže bude asi trvat ještě chvíli, než se Ukrajinci jako národ dostanou do jiné pozice, nebo do jiného myšlení.

Já jsem si přečetl stanovisko Polska, protože Polsko má k Ukrajině nejbliž, a také má největší zájem na tom, aby Ukrajina byla co nejbliže k EU. Oni říkají, že nelze dělat příliš mnoho příliš rychle. A také poukazují na to, že asi 70 % Ukrajinců nikdy nebylo v schengenském prostoru, zná pouze Ukrajinu. I když nám se zdá, že u nás pracuje hodně Ukrajinců, že tomu tak není. Ale Ukrajina je velká země a skutečně 70 % zná pouze své prostředí, svoje životní podmínky, svoji životní úroveň. Nezná to, co je v Evropě. Takže spíše se zaměřit na takové nějaké PR Evropské unie, co Unie může nabídnout, kam by se Ukrajina mohla dostat. A Poláci dokonce navrhuji, protože se bojí bloku Bělorusko-Ukrajina-Moldávie, aby se zrušil, nebo aby se udělil bezvízový styk s Moldávií, což by mohlo trochu pomoci k tomu, aby se tato země dostala někam trochu jinam, aby Moldavané měli možnost lepšího poznání. A zase – tam už je potom blízko k Ukrajině. Takže je to – jak oni říkají, lepší je jít cestou more for more, než to řešit nějak rychle, najednou a bez toho podhoubí, které by z té Ukrajiny mělo vzejít. Protože bohužel to podhoubí zatím pro Unii není takto nakloněno a jenom se dívá na peníze a na to, jakou momentální výhodu z toho ta země bude mít.

Takže to jenom tolik, aby to zaznělo, aby ten obrázek nebyl jednostranný. Děkuji.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také, pane senátore. Ptám se, zda ještě někdo chce vystoupit. Ano, pan předseda Senátu Milan Štěch. Prosím, pane předsedo.

Předseda Senátu Milan Štěch: Vážená paní místopředsedkyně, vážený pane předsedo vlády, kolegyně, kolegové, já mám z tohoto materiálu takové smíšené pocity. Vím i z návštěvy ukrajinského ministra zahraničních věcí, že Ukrajina o uzavření asociační dohody s EU velmi stála. Ta návštěva tady byla asi před dvěma měsíci, ani možná ne, a bylo zřejmé, že chtějí, aby byla dotažena do konce na následující Radě, která se bude konat.

Zaznamenávali jsme, že z ruské strany je tlak, který je možno říci, že byl velmi brutální. Asi nebyl jednoduchý, protože kdo zná poměry, tak ví, že Ukrajina je do značné míry velmi závislá na dodávkách strategických surovin z Ruska a charakter ukrajinského průmyslu je velmi, velmi navázán na nerostné bohatství z východu.

Ukrajina samozřejmě chápe otevření prostoru zejména v oblasti obchodní, hospodářské spolupráce velmi pozitivně. Mimo jiné – já jsem také při setkání se zemědělci upozornil, aby se naši zemědělci touto problematikou zabývali, neboť Ukrajina dosahuje v posledních letech velmi mimořádných výnosů obilovin a samozřejmě po otevření trhu bude konkurencí i pro naše zemědělce.

Ale to jsou všechno věci, které jsou asi podružné. Rozhodující je to, že by byl tím potvrzen proces jakési integrace evropských zemí a dobrá vůle k užší spolupráci. Ale my tímto návrhem, který máme, vyjádříme docela zásadní postoj. A já si nejsem jist, jestli jsme docela objektivní hodnotitelé toho procesu. Já jsem viděl první reportáže v televizi, a ty hovořily o tom, že demonstranti byli naštvaní a že vzali věci do svých rukou. Já nevím, kdo tam byl první, jestli byla první policie, nebo první byli ti demonstranti, kteří dali těm akcím takový násilný charakter. To opravdu nevím, možná, že je to tady napsáno správně, ale já to v tuto chvíli také nevím.

Za druhé se domnívám, že ten poslední bod, kde říkáme, že budeme pozorně sledovat přípravu prezidentských voleb v roce 2015 – my se drobet stavíme do takové morální autority, že my tady máme všechno úplně v pořádku. Já mám také třeba obavu u nás, že s tou demokracií úplně nejsme výkladní skříň, neboť stále více procesy občanů při rozhodování například ve volbách ovlivňuje síla peněz. A to si myslím, že také není úplně dobrý obrázek.

Osobně se domnívám, že takovéto usnesení bychom potřebovali mít k dispozici delší dobu. Já bych opravdu byl teď pro to, abychom toto usnesení možná zvažili, jestli ho vůbec vydávat. Pokud předsedovi vlády na zítřejší jednání bude prospěšné, tak budiž. Ale na druhou stranu se domnívám, že je to poměrně dost jasné stanovisko, takové jednostranné, a já si nejsem v tuto chvíli jist, jestli úplně přesně máme všechny podklady, že ho můžeme tak, jak je tady napsáno, vyjádřit. Takže mám velmi smíšené pocity a budu docela dost těžce pro to zvedat ruku, i když s řadou bodů, které tam jsou, se samozřejmě ztotožňuji, zejména ve věcech týkajících se naší snahy, aby se Ukrajina Evropské unii přiblížila a aby zejména hospodářská, kulturní, sociální spolupráce se rozvíjela. Protože mimo jiné řada ukrajinských občanů tady dlouhodobě pracuje, myslím si, že poměrně kvalitně, a když bude to prostředí harmonizováno, tak je to jenom dobře. Protože pokud jsou podmínky nerovné, tak to vede k dumpingu a zacházení s těmi lidmi, které není důstojné současné době, ve které žijeme.

Takže tolik moje vyjádření. Ještě budu, pokud bude nějaká rozprava, ji sledovat, ale nejsem si jist, jestli návrh usnesení je skutečně objektivní, odpovídající a dobrý počín Senátu v tuto chvíli. Děkuji za pozornost.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také, pane předsedo. Nenavrhl jste vypuštění posledního bodu? (Nikoli.) Děkuji. Ještě je přihlášen pan senátor Radko Martínek. Prosím.

Senátor Radko Martínek: Pan předseda Senátu mně opravdu hovoří z duše. Já jsem už tady inzeroval, že jsem původně přemýšlel o tom, že bych nechal hlasovat samostatně v tomto případě, potom jsem to nenavrhl. Já si myslím, že část, a tak jak pan premiér to řekl, to potřebuje, ale nicméně já bych poprosil, jestli o bodě II. a VII. by se hlasovalo samostatně.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Ano, děkuji. To jistě zaznamenal pan zpravodaj. V této chvíli nikdo další přihlášený do rozpravy není. Ptám se, zda ještě někdo chce vystoupit. Nikoho takového nevidím, rozpravu uzavírám. Ptám pana premiéra, zda chce ještě vystoupit v rozpravě. Prosím.

Předseda vlády ČR Jiří Rusnok: Velmi stručně. Vážená paní místopředsedkyně, dámy a pánové, diskuse myslím ukázala plasticky, že věc je velmi složitá. Není samozřejmě černobílá. Nicméně myslím, že usnesení – já nemám problém s jeho úpravou v některých možná příliš intimních záležitostech týkajících se vnitřního vývoje politického, přece jenom je to suverénní země, do toho bychom se možná až tak intenzivně neměli plést. Ale vyjádřit naše rozhodnutí, že máme Ukrajině nechat otevřené dveře, to bych velmi uvítal. Protože já určitě s tímto chci vystoupit. Sdílím i to, co v usnesení je, kde myslím, že EU, a někdo to tady hezky řekl, nabídla příliš málo. A to není jenom o čistých penězích. To je třeba o tom, že podle mě skutečně v oblasti vízové politiky je EU neskutečně sterilní a dělá zbytečné cavyky, promiňte mi to, s tím, jestli těmto zemím mnohem více otevřít řekl bych brány. Zatímco podle mého soudu dneska už to není problém nějakého přistěhovalectví, pokud mluvíme o těchto hraničních zemích východní hranice EU, protože všichni, kteří se chtěli odstěhovat do EU, už tady dávno jsou. Ukrajinci, Moldavané a všichni ostatní. Dneska je to o tom, že tito lidé – já jsem byl včera v Rumunsku na summitu, kde bylo 16 premiérů plus premiér čínský, takže jsme měli příležitost tuto věc také s kolegy z EU debatovat, typická je ta Moldávie, kde se snad dostaneme velmi brzy až k tomu, že by mohli dostat takovou úlevu, že prakticky by nepotřebovali víza. Prosím vás, milion Moldavanů má rumunské pasy, takže jsou stejně členy EU a můžou cestovat kamkoliv. Ostatní už jsou dávno někde jinde. A jde o symboly, že tito lidé vidí, že tady je nějaká otevřenost. Protože mimochodem Ukrajinci, Moldavané mají bez jakýchkoli omezení přístup okamžitě, kdykoli do Ruska, mají bezvízový styk s Tureckem a s dalšími zeměmi, které se v tomto směru k nim chovají mnohem příznivěji. Takže potom se nedivme, že vnitřní atmosféra v těchto zemích je tím nějakým způsobem determinována. Takže v tomto bodě třeba se mi to usnesení zdá být jako velmi užitečné.

Jinak děkuji.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také. Ptám se pana navrhovatele. Prosím.

Senátor Miroslav Krejča: Děkuji za slovo. Velice pečlivě jsem sledoval celou rozpravu. Samozřejmě chápu, že materiál je připraven hodně narychlo. Ale stejně tak rychle se dějí události minulý týden na Ukrajině. My jsme se snažili co nejdříve a nejrychleji na to reagovat. Máme tady druhý časový mantinel, to je zítra začínající summit Východního partnerství. Určitě by šlo vést diskusi o některé formulaci, ale znovu uvádím, že celý text jsme průběžně konzultovali s ministerstvem zahraničních věcí, s Evropskou komisí, konkrétně s týmem komisaře Štefana Fülle, to znamená komisaře zodpovědného za rozšíření, a

s úřadem vlády. Takže se všemi těmito subjekty, se všemi těmito institucemi jsme průběžně konzultovali i finální podobu, která je dneska předložena.

Jenom ještě dvě poznámky. Zaznělo, nevím teď od koho, jakým způsobem to bylo v ukrajinském parlamentu projednáno, nebo schváleno, ukrajinský parlament byl v podstatě s tímto rozhodnutím pouze seznámen. V pátek ráno 22. listopadu ministerský předseda Mykola Azarov přišel s vládou do parlamentu, přečetl prohlášení k rozhodnutí vlády a odešel. Poté předseda ukrajinského parlamentu ukončil plenární zasedání. Takže parlament se tím nezabýval. Několikrát tady byla zmíněna i osoba Julie Tymošenková. Já jsem to nechtěl do svého úvodního vystoupení zahrnovat, abychom tady nesměšovali spoustu kauz. Tak ta v pátek 22. listopadu učinila prohlášení, že netrvá na svém propuštění z vězení, protože odmítá stát se klíčovým faktorem, který nakonec může vést k zabránění podpisu dohody o přidružení EU a Ukrajinou. Děkuji za pozornost.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také. Nyní žádám pana zpravodaje, aby se vyjádřil k rozpravě a řekl nám, jak budeme hlasovat.

Senátor Antonín Maštalíř: Děkuji za slovo, paní místopředsedkyně. V diskusi vystoupilo celkem 5 senátorů a padl tady návrh, hlasovat samostatně o bodu II. a VII., takže bychom měli hlasovat nejdříve o bodu II., pak o bodu VII. a potom o materiálu usnesení jako celku.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji. Takže svoláme se k hlasování.

V sále je aktuálně přítomno 59 senátorek a senátorů, aktuální kворum je 30. Budeme hlasovat. Nejdříve samostatně o bodu II. a VII. Je to tak, pane zpravodaji? A potom o usnesení jako celku.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro návrh, vypustit s návrhu usnesení bod II. (Projevy nesouhlasu.) Pardon, omlouvám se.

Takže budeme zvlášť hlasovat o těchto dvou bodech, ale s tím, že je schvalujeme.

Kdo je pro bod II., nechť stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, nechť stiskne tlačítko NE a zvedne ruku. Děkuji. Konstatuji, že v **hlasování pořadové číslo 10** se z 59 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 30 pro vyslovilo 15, proti bylo 18. Návrh nebyl přijat.

Budeme tedy hlasovat o bodu VII. stejně tak, kdo je pro tento návrh.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro, nechť stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti návrhu, nechť stiskne tlačítko NE a zvedne ruku. Děkuji. Konstatuji, že v **hlasování pořadové číslo 11** se z 59 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 30 pro vyslovilo 15, proti bylo 18. Návrh nebyl přijat.

Budeme tedy hlasovat o zbývajících bodech navrženého usnesení.

Zahajuji opět hlasování. Kdo je pro tento návrh, nechť stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti návrhu, nechť stiskne tlačítko NE a zvedne ruku. Děkuji. Konstatuji, že v **hlasování pořadové číslo 12** se z 59 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 30 pro vyslovilo 46, proti byl 1. Návrh byl přijat.

Děkuji vám. Děkuji panu premiérovi, děkuji panu navrhovateli i zpravodaji a projednávání tohoto bodu končím.

Dalším bodem, kterým se budeme zabývat podle schváleného programu, je bod

3.
Jednotné evropské nebe II+
(evropský senátní tisk č. N 078/09, č. N 079/09, č. K 080/09)

Materiály jste obdrželi jako senátní tisky č. N 78/09, N 79/09, N 80/09 a N 78/09/01, N 79/09/01 a N 80/09/01. Prosím nyní pana ministra dopravy Zdeňka Žáka, aby nás seznámil s těmito materiály. Prosím, pane ministře, máte slovo.

Ministr dopravy ČR Zdeněk Žák: Vážená paní předsedající, vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, milí hosté. Dovolte mi, abych za vládu České republiky velmi stručně představil základní stanovisko k návrhu Nařízení Evropského parlamentu a Rady o provádění Jednotného evropského nebe, přepracovaného znění, k návrhu Nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se mění nařízení ES č. 216/2008 pokud jde o letiště, uspořádání letového provozu a letové navigační služby, a Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a výboru regionů, urychlit realizaci projektu Jednotného evropského nebe. Celý tento komplex materiálů je označován jako balíček SES II+. Dovolte, abych pro stručnost ho dále nazýval pouze "balíčkem".

Tento balíček v letních měsících předložila Komise Radě Evropské unie a Evropskému parlamentu s cílem provedení revize právního rámce Jednotného evropského nebe. Balíček má urychlit provádění reformy letových navigačních služeb, zlepšit dohled nad pravidly, systém sledování výkonnosti, orientaci poskytovatelů služeb na zákazníka a celkovou výkonnost.

Hlavní problémy, které chce Komise řešit, jsou nedostatečná výkonnost letového provozu a roztržitý systém uspořádání letového provozu.

Vláda ČR obecně podporuje myšlenku na vytvoření efektivnějšího, bezpečnějšího, kapacitnějšího, možná dokonce i zelenějšího systému organizace a využívání evropského vzdušného prostoru. Přičemž původní nařízení z roku 2004 a jejich novelizace z roku 2009 byla akceptována s nadějí, že přinesou požadovaná zlepšení, a to mimo jiné prostřednictvím spolupráce všech zástupců odvětví. Představeno bylo mnoho nových konceptů, principů a opatření, jako například i funkční bloky vzdušného prostoru, výkonnostní rámec atd.

Zavedení těchto klíčových konceptů, které velmi podstatně mění dosavadní systém, však vyžaduje adekvátní čas na vytvoření všech potřebných mechanismů pro hladkou spolupráci všech zainteresovaných účastníků letectví.

Vláda ČR je toho názoru, že předložená iniciativa je v tuto chvíli předčasná. Komise by měla nejprve důkladně vyhodnotit stávající referenční období, které skončí až v roce 2014, a teprve poté, nebo lépe až v době průběžného vyhodnocování druhého referenčního období, tedy v období roku 2015 až roku 2019, přistoupit k případným zásadním změnám v legislativě. Měnit pravidla hry v průběhu jejího konání je pro nás nepřijatelné.

Chtěl bych tady uvést jednu paralelu podobného experimentu Evropské komise, který prošel v rámci přijímání tzv. železničních balíčků, že před závěrem prvního železničního balíčku byla přijata opatření tak zvaného druhého železničního balíčku, a dodnes nevíme, jestli první železniční balíček byl dobře nebo špatně, protože jsme změnili pravidla dříve, než byla vyhodnocena pravidla původní.

Proto se vláda ČR k předloženému balíčku staví odmítavě. Přijetí balíčku v navrhované podobě by navíc znamenalo výrazné omezení pravomocí členských států, a to ve velmi citlivé oblasti řízení letového provozu a přenesení těchto

kompetencí na Komisi a posílení role Agentury EU pro letectví, tedy dnešní Evropské agentury pro bezpečnost letectví.

Pokud bych měl hovořit ke konkrétním návrhům v balíčku, uvedl bych jako příklad aspoň jedno z mnoha pro vládu ČR nepřijatelných ustanovení navržených Evropskou komisí. Komise navrhuje nové uspořádání subjektu v oblasti civilního letectví, kdy by měl vzniknout nezávislý vnitrostátní dozorový orgán. Všimněte si – další úřad, další instituce. Vláda ČR se vznikem takového orgánu nesouhlasí, jelikož jeho vznik podle navrhovaných evropských principů, jež nerespektují systém státní správy ČR, by přinesl pouze komplikace při jeho vytvoření a v konečném důsledku jediným efektem, nebo jediným rozdílem od stávající situace by bylo zvýšení nákladů pro uživatele vzdušného prostoru ČR, tedy letecké dopravce, v konečném důsledku tedy pravý opak našich snah.

V podobném duchu jako je stanovisko vlády ČR se na neformálním zasedání Rady ministrů dopravy EU, které se uskutečnilo ve Vilniusu dne 16. září t. r., vyjádřili zástupci – a tady podtrhuji – všech členských států EU. Také z dosavadní diskuse vedené na půdě Senátu k tomuto balíčku vnímám podporu pro pozici vlády ČR a doufám, věřím, že na dnešní plenární schůzi tuto pozici Senát potvrdí. Děkuji vám za pozornost a jsem připraven reagovat na vaše otázky a podněty. Děkuji.

Další část schůze řídil místopředseda Senátu Přemysl Sobotka.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji, pane ministře. Posadte se ke stolku zpravodajů. Tímto tiskem se zabýval výbor pro záležitosti EU, přijal usnesení, které máme jako tisk N 78/09/02, N 79/09/02, N 80/09/02. Zpravodajem je pan senátor Miroslav Krejča.

Senátor Miroslav Krejča: Vážený pane předsedající, vážení pane ministře, milé kolegyně, vážení kolegové. Omlouvám se, že opět stojím tady u řečniště, ale s ohledem na pokročilý čas a na to, že materii tady změnil už pan kolega Kubera, budu maximálně stručný.

Náš výbor ve svém doporučení podporuje pozici vlády ČR k tomuto balíčku dokumentů Jednotné evropské nebe II+, obrátil se s žádostí o stanovisko na VHZD. Ten to postoupil svému podvýboru pro dopravu. Podvýbor pro dopravu to projednal dne 29. října. Zpravodajem byl pan kolega Jan Látka. Poté se stanoviskem podvýboru zabýval VHZD téhož dne, to znamená 29. října, kde byl zpravodajem pan Petr Bratský. Postoupili nám své stanovisko, které bylo velice kvalitní a důkladné a my jsme s tím tudíž měli jenom práci, dát tomu příslušnou formální úpravu, promítnout do doporučení některá naše předchozí usnesení pléna Senátu, a předložit tento návrh sem do pléna. Takže já si dovolím být takto stručný i z toho důvodu, že pan ministr popsal podrobně úskalí těchto návrhů. My ve svém doporučení na tato úskalí reagujeme, a jak už jsem řekl na začátku, jsme plně v souladu s pozicí vlády ČR. Já vás tímto žádám o podporu tohoto doporučení, které vychází ze stanoviska podvýboru pro dopravu, následně stanoviska VHZD a samozřejmě našeho evropského výboru.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Tímto tiskem se zabýval také VHZD. Zpravodajem je pan senátor Petr Bratský. Chce vystoupit? Nechce vystoupit. Otevírám rozpravu. Pan senátor Vladimír Dryml.

Senátor Vladimír Dryml: Vážený pane předsedající, pane ministře, senátorky a senátoři. Byrokrati v Evropské unii asi ztratili poslední kapky soudnosti a rozumu spolu s některými politiky, europoslanci, pokud mohli dopustit to, co tady máme před sebou. Všimněte si, že Komise, nikým nevolená Komise EU bude rozhodovat o věcech, jako je obrana a bezpečnost českého státu. To je omezení suverenity České republiky a Evropská unie nemá žádné pravomoci k tomu, aby něco takového dělala.

S tím souvisí další věc. Komise nám tady nařizuje, nebo snaží se, aby tady vznikl nezávislý vnitrostátní dozorový orgán. Já se ptám, kdo v tak závažné věci, jako je řízení leteckého provozu, potom ponese zodpovědnost za případná pochybení, která samozřejmě budou mít za následek smrt lidí.

A poslední věc. Pánové v Bruselu, a možná také nějaké dámy, se asi zbláznili, když si neuvědomují, že je v podstatě pořád hospodářská recese a tady se nám snaží dávat a ukládat další a další příkazy, které s sebou nesou zvýšení nákladů.

Chtěl bych se zeptat pana ministra, kolik by to stálo Českou republiku, jak rychle by se to muselo zavést a kolik nezaměstnaných díky tomuto nařízení přijde na trh.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Slovo má paní senátorka Dagmar Zvěřinová.

Senátorka Dagmar Zvěřinová: Děkuji, pane místopředsedo. Vážené kolegyně senátorky, vážení kolegové senátoři, jsem členkou výboru pro záležitosti EU. Tento materiál jsme tam velmi pečlivě probírali, a dostali jsme asi i každý z nás několik podnětů z terénu.

Tento návrh nařízení je opravdu zářející v jednom bodě. Za prvé velmi výrazně zasahuje do určité oblasti letového provozu, dotýká se určité suverenity některých rozhodnutí jednotlivých států EU. Je to pod pláštěm určitého šetření, jednoty, určité koncepce. Nám nebylo trošku jasné, kdo to vlastně vymyslel, zda se jedná o ambiciózní návrh evropských administrativních úředníků či zda představitelé Komise mají tak výraznou ambici rychle řešit právě jednotný evropský vzdušný prostor pro letový provoz. Ale proč tak rychle a proč tak ambiciózně, když 27 států EU je výrazně proti. To znamená, kdo vlastně má potřebu to řešit takto ambiciózně, takhle razantně a takovýmto způsobem, když samotné státy to takto nechtějí. Předběhl tento návrh dobu nebo je to tlak lobbistických skupin, které by chtěly mít v některých věcech třeba levnější poplatky, některé transfery apod. I na to jsme se ptali.

Je to možná od každého trošku, ale myslím si, že není doba na takto ambiciózní rozhodnutí. Souhlasím s tím, že vlastně není vyhodnoceno určité předcházející období a plně podporuji usnesení výboru pro záležitosti EU.

Ale zároveň bych tady chtěla upozornit na jednu věc. Jestliže tento ambiciózní projekt bude do budoucna takto představován, bude tak trošičku odtahován od rozhodnutí jednotlivých orgánů vlastního státu, tak je zranitelnější, celkově zranitelnější. Má-li být ambicí i to, že má být jednotné řízení letového provozu odněkud z jednoho místa, tak všichni víme, že toto místo je prostě zranitelné. A myslím si, že v době možná klidu, ale pořád musíme být v oblasti terorismu opatrní, bych nedávala v současné době zelenou takto ambiciózním nepropracovaným návrhům.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Slovo má senátor Petr Bratský.

Senátor Petr Bratský: Dámy a pánové, pane místopředsedo, pane ministře. Nechtěl jsem zdržovat jako druhý zpravodaj v postojích, které jsou zřejmé z usnesení, jež máme před sebou. Chtěl bych poděkovat kolegovi Látkovi za zpracování pro podvýbor. Nicméně my jsme se touto situací zabývali i na našem klubu ODS a přijali jsme určité své zásady, kterými se budeme obracet na vás i na českou veřejnost ve chvíli, kdy bude opakovaně Evropská komise přestupovat své pravomoci a bude obcházet tradiční způsoby projednávání evropských tisků v Evropském parlamentu a dalších orgánech. Je to věc, kterou si prostě nemůžeme nechat líbit a budeme se obracet i na kolegy z dalších parlamentů zemí, se kterými se stýkáme, ať už ve strukturách OBSE, ať už ve strukturách Evropské rady a dalších, protože to, co se v poslední době děje, si opravdu už dovoluji nazvat nehoráznost a nechceme, aby podobným způsobem se připravovaly další a další evropské tisky, které se budou týkat dalších oblastí života v Evropě.

Pan ministr tady zmínil dva aspekty, které já považuji za velice důležité. Jeden je ten, že Komise ještě nevyhodnotila předchozí období, které dohání až do roku 2014, ještě ani nepřijala nějaké zásady, nějaké usnesení, které by toto zhodnocení připravilo pro Evropský parlament a na jehož základě by teprve začala připravovat nějaký nový materiál, a už přichází s novou verzí v době, kdy vlastně ještě původní období platí.

To samé bylo u železničního balíčku, co se týká dopravy, ale to samé jste sledovali i v některých jiných oblastech, které většina z vás ve svých výborech sledujete podrobněji.

To je první věc, která se nám absolutně nelíbí.

A druhá věc je, že bez ohledu na finance v dnešní těžké době konkurenceschopnosti oproti Asii, oproti dalším zemím z celého světa si Evropa zbytečně ekonomicky podtrhává nějaké výchozí pozice a zároveň si zavádí do své ekonomiky další a další červená čísla, jak bych to nazval, v hospodaření tím, že si zřizuje nové byrokratické struktury, nově je chce platit atd., atd.

Shrnuto a podtrženo – k materiálu, který právě projednáváme, abych mluvil k věci, senátorský klub ODS k balíčku Jednotné evropské nebe II zastává názor, že tak, jak byl předložen, jej nelze přijmout ze zásadních důvodů, neboť některými návrhy zasahuje do výlučné pravomoci členských států, a to především v oblasti suverenity nad vzdušným prostorem zejména v oblasti bezpečnosti a obrany státu.

Přijetí návrhu by znamenalo výrazné omezení pravomocí členských států v oblasti řízení letového provozu a přenesení těchto kompetencí na Komisi a posílení role agentury EU pro letectví.

Dále nesouhlasíme s návrhem na vznik nezávislého vnitrostátního dozorového orgánu, který by se zcela vymykal dohledu vlády a Parlamentu ČR a přinesl by komplikace v systému státní správy ČR a zároveň by zvýšil i náklady pro uživatele vzdušného prostoru ČR, tedy letecké dopravce.

Zásadně nesouhlasíme s rozsahem delegovaných či prováděcích aktů v návrhu nařízení, neboť jsou v rozporu s vymezením delegovaných aktů v článku 290 SFEU, který umožňuje měnit touto formou jen nepodstatné prvky základního aktu.

Komise si zde vymezuje i právo výrazným způsobem opravovat i ty části legislativního návrhu, jako jsou např. kvalifikační požadavky na pracovníky řízení letového provozu.

ODS se zásadně vymezuje vůči trvalé snaze Komise rozšiřovat své pravomoci v rámci tzv. komitologie. Případný souhlas vlády s převedením těchto

úkolů na Komisi by totiž významným způsobem porušoval způsob subsidiarity, jehož ochrana by měla být stěžejním zájmem všech národních parlamentů.

Toto stanovisko našeho klubu říkáme záměrně, protože budeme podobná stanoviska k podobným tiskům, pokud bude docházet k porušování zásad subsidiarity, předkládat opakovaně, např. i s podobnými texty. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Nikdo další se nehlásí, končím rozpravu. Pane ministře, chcete se vyjádřit, máte prostor.

Ministr dopravy ČR Zdeněk Žák: Já jenom velice stručně. K přímé otázce pana senátora Drymly, kolik to stojí, musím říci, že jsme se naprosto vážně zřízením takového úřadu nezabývali, ale obecně, já jsem stál u vzniku několika podobných institucí, které vždycky stojí minimálně, i kdyby byla nejmenší, takových 50 mil. Kč ročně, v podstatě levněji takováto "nezávislá" instituce pořídit nedá.

Otázka, kolik zaměstnaných, nezaměstnaných. My jsme vlivy neposuzovali. Jak říkám, vůbec jsme nepočítali s tím, že by Česká republika k něčemu takovému chtěla nebo mohla přistoupit.

Ke konstatování paní senátorky Zvěřinové a konec konců i pana senátora Bratského snad jen obecně, že podobné tendence z Evropské komise plynuly vždy, a myslím si, že se podobných návrhů nedá vyvarovat přijetím jakéhokoliv usnesení. Jediné, co nám zbývá, být permanentně ve střehu. A musím říci, že už několikrát opakovaně Česká republika propásla možnost takového zvláštní návrhy zablokovat. Mají společný jmenovatel a tímto společným jmenovatelem je někdy až dětinská nedočkavost. Netýká se to jenom dopravy. Hovořil jsem tady o železničních balíčcích, kdy dnes naprosto prokazatelně víme, že některá z opatření I. železničního balíčku vedla k přesnému opaku toho, než bylo deklarováno, než bylo očekáváno, než bylo žádáno. Místo toho, abychom to přehodnotili a případně zařadili zpátečku, tak v II. železničním balíčku jdeme ještě hlouběji, to znamená, že zabředneme do problému ještě více. A jak říkám, to se netýká jenom dopravy, to se týká také například jiných věcí z jiných oborů. Když se podívám, tak tady nad námi lustry jsou plné úsporných žárovek, o kterých dneska také už víme, že vedly k přesně pravému opaku, než bylo žádáno, tj. nikoliv k poklesu spotřeby elektrické energie, ale k nárůstu spotřeby elektrické energie, a jediným efektem bylo, že jsme do životního prostředí dostali v Evropě další tuny rtuti z vyhozených žárovek.

Aspoň my za vládu máme pocit, že tady je obezřetnost velmi namístě, že je třeba být stále ve střehu. Na druhé straně je asi třeba uznat, že je demokratickým právem lidí, které jsme delegovali do Bruselu, v jejichž konečném důsledku skrze Evropský parlament až po Radu jsou tyto návrhy, přicházejí i se šílenými návrhy a naší povinností by mělo být v každý okamžik těmto návrhům čelit tak, abychom zahájili to, co tady bylo v minulosti velmi málo akcentováno, a to je český národní zájem, zájem občanů tohoto státu. Děkuji.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji, pane ministře. Pan zpravodaj senátor Miroslav Krejča má nyní slovo.

Senátor Miroslav Krejča: Děkuji za slovo. Já jen stručně shrnu - v rozpravě vystoupili dva senátoři a jedna senátorka. Pan ministr zodpověděl dotazy.

Někdy máte za zlé našemu výboru, že postupujeme do pléna hodně tisků. My se ale opravdu snažíme odfiltrvat ty tisky, kde máme pocit, že se Evropská komise, případně i jiné unijní orgány, vlámávají do prostoru, kde nemají co pohledávat, který je prostě národním prostorem, kde musí být upřednostněny národní zájmy, takže i z tohoto důvodu bohužel musíme posílat do pléna některé tisky, a je to i v tomto případě.

S pokorou vás žádám, abyste podpořili společný návrh Podvýboru pro dopravu výboru pro hospodářství, zemědělství a dopravu a výboru pro záležitosti EU. Děkuji.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Před hlasováním vás všechny odhlásím a znělkou svolám nepřítomné senátory a senátorky do sálu. Všechny, kteří přicházejí, upozorňuji, že byli odhlášeni.

Zahajuji hlasování o usnesení, jak nám přednesl zpravodaj. Kdo je pro usnesení, stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, stiskne tlačítko NE a zvedne ruku.

Hlasování č. 13 ukončeno, registrováno 53, kvorum 27, pro 44, proti nikdo. Návrh byl schválen a končím projednávání tohoto bodu. Děkuji panu ministrovi a děkuji i zpravodajovi.

Vyhlašuji do 13.30 hodin polední přestávku.

(Jednání přerušeno v 12.38 hodin.)

(Jednání opět zahájeno v 13.30 hodin.)

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Vážené kolegyně, vážení kolegové, dalším bodem je

4.

Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů Partnerství veřejného a soukromého sektoru v programu Horizont 2020: účinný nástroj k dosažení inovací a růstu v Evropě (senátní tisk č. 157)

Máme to jako senátní tisky č. K 86/09 a K 86/09/01. Poprosím pana ministra školství, mládeže a tělovýchovy Dalibora Štyse, aby nás seznámil s tímto materiálem.

Ministr školství, mládeže a tělovýchovy ČR Dalibor Štys: Dobrý den. Vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, dámy a pánové, dovoluji vám seznámit s rámcovým programem Evropské unie Horizont 2020.

Program Horizont 2020 v sobě slučuje nejen rámcový program pro podporu výzkumu a vývoje, jaké byly financovány v předchozích programových obdobích EU, ale navíc slučuje i řadu dalších iniciativ, které byly v minulosti financovány odlišně.

Program byl schválen Evropským parlamentem na jeho zasedání ukončeném 20. listopadu 2013. Evropský parlament dále schválil konečnou verzi legislativních pravidel pro fungování tohoto programu.

Celkový schválený rozpočet je 79 mld. euro na roky 2014 až 2020. Vzhledem k úspěšnému schválení bude program moci být přijat Evropskou radou a zahájen podle plánu 11. prosince 2013.

Evropská komise upozorňuje, že nárůst oproti předchozímu 7. rámcovému programu je 30 %, ale toto číslo je nutné korigovat z pohledu toho, že program v sobě nově zahrnuje též aktivity předchozího programu Konkurenceschopnost a inovace, tzv. CIP, a Evropského technologického institutu EIT. Původní návrh komise byl 80 mld. eur a mnozí členové Evropského parlamentu navrhovali až 100 mld. euro. Předseda Evropského parlamentu Martin Schulz se vyjádřil, že čísla jsou daleko od dokonalosti a že Evropský parlament by přivítal ambicióznější návrhy. V kontextu celého rozpočtu se ale jedná o rozumný kompromis.

Schválení Horizontu 2020 následovalo po kompromisu uzavřeném mezi Evropským parlamentem a národními vládami dne 12. listopadu o rozpočtu EU, který předpokládá pro Horizont 2020 9 mld. eur nároku na rok 2014, což je sice méně než 9,9 mld. eur v roce 2013 v 7. rámcovém programu, ale je třeba si uvědomit, že mnohé programy a výzvy se teprve budou rozbíhat.

Legislativní balíček schválený Evropským parlamentem poprvé shrnuje veškeré financování výzkumu a inovací Evropskou unií do jednoho dokumentu. Z ostatních relevantních programů tak zůstává mimo horizont pouze program COSME, což je program na podporu malých a středních podniků. Ten dostane z rozpočtu EU 2,3 mld. eur a jsou určeny na přístup malých a středních podniků na trhy uvnitř a mimo EU, atd.

Někteří členové Evropského parlamentu byli proti odhlasování tohoto dlouhodobého závazku a lze očekávat i námitky národních vlád. Úspěchem je schválení větší flexibility mezi roky a položkami rozpočtu.

Zde bych rád citoval generálního ředitele - ředitelství výzkum - Roberta Jana Smitse, který komentoval předchozí program: V 7. rámcovém programu byly více méně konstruovány již v roce 2005, kdy o otázkách, jako je digitální bezpečnost nebo nanotechnologie, věděl jen málokdo. Proto si musíme zachovat schopnost úprav do budoucna.

Parlament také schválil revizní doložku, která umožní změny v rozpočtu.

Financování v programu Horizont 2020 se skládá ze tří priorit a dalších samostatných položek.

První prioritou je excelentní věda. Cílem této položky je naplnit tvrzení, že věda špičkové světové úrovně je základ pro budoucí technologie, pracovní místa a kvalitu života. Evropa musí rozvíjet, přitahovat a udržet výzkumné talenty a Evropa potřebuje přístup k nejlepším výzkumným infrastrukturám. Tato položka na celkovém rozpočtu tvoří 31,7 %, předpokládaný rozpočet je tedy 24,3 mld. eur. Z toho Evropská výzkumná rada dostane 13 mld. eur, dílčí priorita Vznikající a rozvíjející se technologie 2,7 mld. eur, akce Marie Curie dostane 6,1 mld. eur a Evropské výzkumné infrastruktury dostanou 2,5 mld. eur. Z dílčích priorit 1.1 Evropská výzkumná rada jsou financovány především špičkové výzkumné projekty jednotlivých výzkumníků. Jedná se o nejprestižnější výzkumnou výzvu v EU vůbec a úspěšnost je také odpovídajícím způsobem jedna z nejnižších. Úspěšný žadatel si může vybrat výzkumnou instituci, na níž bude pracovat, v kterékoli evropské zemi.

Dílčí priorita 1.2 Future and Energy Technologies je podobně prestižní, ale je zaměřena na výzkum vedoucí k novým technologiím. Jimi také mohou být větší a některé výzvy jsou cílené na určitý typ technologií.

Dílčí priorita Marie Curie Actions je určena pro mobilitu vědců, návratové granty atp.

Dílčí priorita 1.4 je určena pro podporu výzkumných infrastruktur. Zde bych chtěl zmínit relevanci pro ČR, protože provoz nově budované výzkumné infrastruktury ELI, která je budována v Dolních Břežanech, by měl být financován z této položky. Je to podle mého názoru docela významná věc, protože to znamená, že to sejme zátěž a financování této infrastruktury ze státního rozpočtu ČR.

Druhá priorita je Industrial Leadership, česky Průmyslové vůdcovství. Cílem této položky je strategické investování do klíčových technologií, jako jsou v současné době pokročilé materiály, mikroelektronika apod., a dále posílení inovací v existujících i vznikajících sektorech.

Evropa potřebuje přitáhnout více soukromých investic do výzkumu a vývoje. To se přímo týká toho, co se mělo dnes projednávat. Evropa potřebuje více malých a středních podniků, které vytvářejí růst a pracovní místa.

V této položce Průmyslové vůdcovství se bude financovat 22,1 % celého rozpočtu neboli 16,9 mld. eur. První položkou je Průmyslové vůdcovství ve zprostředkujících a vznikajících technologiích, kde na ně přijde podstatná část, 13,5 mld. eur, dalším je přístup k rizikovému financování – 2,8 mld. eur a pak inovace v malých a středních firmách 0,6 mld. eur.

Názvy jednotlivých položek podle mne mluví samy za sebe. Jen bych chtěl zdůraznit, že v položce podporující malé a střední firmy byla ČR v 7. rámcovém programu vůbec neúspěšnější. Je to jediná položka, kde jsme získali více peněz, než kolik v podílu na tuto položku dáváme.

Třetí prioritou jsou Společenské výzvy. Cílem této priority je naplnění strategických přístupů, tzv. policies v péči o občany a o Evropskou unii, které nemůže být dosaženo bez inovací. Průlomová řešení přicházejí z multidisciplinárních spoluprací, které zahrnují i sociální humanitní vědy, jednotlivá řešení musí být otestována, demonstrována a dovedena do většího měřítka. Tato položka má největší podíl na rozpočtu rámcového programu – 38,5 % a celkový rozpočet je tedy 29,6 mld. eur. Skládá se z dalších dílčích bodů – zdraví, demografická změna a kvalita života 7,4 mld. eur, kvalita potravin a výzkum moří 3,8 mld. eur, bezpečná a čistá účinná energetika 3,8 mld. eur, inteligentní zelená a integrovaná doprava 5,3 mld. eur, klimatická akce Zdroje a suroviny 3,1 mld. eur, inkluzivní a inovativní společnost 1,3 mld. eur a bezpečná společnost 2,5 mld. eur.

Na tomto místě bych rád uvedl, že program Horizont 2020, tak jako předchozí programy, není zdaleka určen jen pro výzkumníky. Dokonce lze říci, že Česká republika se liší od nově přistoupivších zemí právě podílem účasti firem na celkovém zapojení do 7. rámcového programu. Je to tak, že nově přistoupivší země v průměru mají nižší zastoupení firem v těchto rámcových programech než staré evropské země, země evropské patnáctky. A Česká republika je naopak ze všech těch zemí ještě na straně většího zastoupení průmyslu.

Jinými slovy, náš průmysl je mnohem efektivnější v zapojování do 7. rámcového programu, než naše výzkumná sféra. Bylo by nanejvýš žádoucí tento trend dále podporovat, což se také snažíme.

Dále jsou financovány z programu Horizont 2020 další jednotlivé akce. Je to Věda pro společnost a ve společnosti, kde se jedná především o propagačně podpůrné akce. Evropský ústav pro inovace a technologie. Jedná se o schéma podpory špičkových koordinovaných středisek v různých místech Evropy, tzv. kolokačních center. Dále jsou tu nejaderné aktivity společného výzkumného centra EU, tzv. JRC.

Rozšiřování excelence a účasti. Rozšiřování excelence a šíření účasti, tato aktivita je pro Českou republiku zvláště významná, protože je zaměřena na nově

přistoupivší země. Jinými slovy, mohou z nich čerpat jenom nově přistoupivší země EU.

My si slibujeme, že díky tomu, že byly v ČR vybudovány a jsou rozšiřovány nové výzkumné infrastruktury ze strukturálních fondů, že bychom v těchto věcech měli mít jistý náskok a větší úspěšnost. A zdá se, že podle předběžných průzkumů tomu tak i bude.

A pak je tam Euratom – evropský výzkum atomové energie.

Ještě bych se chtěl zmínit o podpoře účasti ČR v projektech rámcových programů ze strany státu, např. z kapitoly ministerstva školství, a to zejména.

Naším cílem je dát velkou váhu při rozdělování financí schopnosti institucí, získávat mezinárodní granty. Tím míním např., že na získanou korunu dostanou instituce další podporu, např. část institucionální podpory. Dělají to tak v Norském království, které např. rozděluje 20 % z celého balíku prostředků na institucionální financování touto cestou v návaznosti na schopnost institucí, získávat mezinárodní granty.

U nás to bude bohužel mnohem méně, a jenom pro vysoké školy v rámci vzdělávací činnosti, v rámci tzv. koeficientu K. Je to tím, že v podstatě podle zákona 130 my takto rozdělovat prostředky nesmíme. Byla by potřeba změna zákona.

Výrazně podporujeme přímo instituce, schopné získávat zahraniční granty, které např. nejsou ze 100 % financovány. V příkladu grantů 7. rámcového programu poskytujeme kompletní pokrytí vlastního vkladu české instituce, navíc normálnímu institucionálnímu financování.

V 7. rámcovém programu to vedlo k tomu, že fakticky instituce dostala 160 % potřebných přímých nákladů. Vychází se typicky z toho, že Evropská unie financuje 75 % všech nákladů a pro akademické instituce platí 60% režijní náklady. Takže už na začátku dostávají tyto instituce 120 % přímých nákladů a my jim ještě 40 % přidáme.

Kdo dostal? Bylo jich velmi málo, relativně v akademických institucích. Ten na tom byl velmi dobře.

Bylo by třeba tohle posílit. Nemáme už snad žádné další nástroje, jak bychom to posílili. Jsme na ně velmi hodní, a přesto to dopadalo tak, že jak jsem již zmiňoval, průmysl, který sám si musel připlatit 25 %, byl na tom lépe než české akademické instituce.

Přispíváme i na projekty typu EUREKA, EUROSTARS, společné technologické iniciativy, a to tak, že financujeme projekty, které byly vyhodnocené mimo Českou republiku do výše, na kterou stačí náš rozpočet v těchto položkách.

Dále máme granty ERC CZ, které financují kandidáty na granty Evropské výzkumné rady, kteří byli doporučeni k financování, ale skončily pod čarou finančně dostupných prostředků. Opět máme špičkové prestižní mezinárodní hodnocení a my vlastně v ČR jenom financujeme to, co už bylo na mezinárodní úrovni vyhodnoceno jako špičkové.

Do budoucna bychom takto chtěli podpořit i projekty rozšiřování účasti, a to pokud to půjde, zejména z programu evropských fondů, programu Výzkum, vývoj a vzdělávání. Evropská komise společnou aktivitou generálního ředitelství výzkumu a generálního ředitelství regionální rozvoj připravuje podmínky pro takové využívání strukturálních fondů, tzv. synergy guild. Bohužel ještě ho nemáme k dispozici.

Závěrem bych chtěl říct, že účast českých subjektů, a to jak institucí, tak podniků v rámcových programech EU je velmi žádoucí, zejména proto, že nám poskytuje nezávislé měřítko úspěšnosti našeho výzkumu a vývoje. Ministerstvo

školvství se snaží ve všech nově otevíraných výzvách, kde je to možné, navázat domácí financování, neúspěch ve financování, projekty ze zahraničí, nebo jiné financování třetí strany, např. průmyslem.

Věříme stejně jako např. skandinávské země nebo sousední Rakousko, že toto je správná cesta pro dosažení vysoké a ověřené kvality domácího výzkumu. Děkuji vám za pozornost.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji, pane ministře. Tímto tiskem se zabýval VEU. Zpravodajem je pan senátor Miroslav Krejča a usnesení má číslo K 86/09/02 a pan kolega má slovo.

Senátor Miroslav Krejča: Děkuji, vážený pane předsedající, vážený pane ministře, milé kolegyně, vážení kolegové, jsem rád, že v poobědním čase přichází materiál, dalo by se říct pozitivní, ve kterém neshledáváme žádné problémy a který je, myslím, vhodné podpořit. Sdělení informuje o budoucí organizaci společných podniků a souvisejících nástrojů, partnerství ve vědě a výzkumu podle čl. 187 smlouvy o fungování Evropské unie.

Společný podnik je součástí tzv. Unie inovací, kterou jsme se na plénu zabývali, jedna z vlajkových lodí strategie Evropa 2020. Taktéž jsme se na plénu touto materií zabývali. O členství může požádat jakýkoli právní subjekt, který přímo či nepřímo podporuje výzkum a vývoj v členském státě nebo zemi, přidružené k programu výzkumu a vývoje. Tím je míněn jednak 7. rámcový program, resp. Horizont 2020.

Subjekty v rámci společných podniků budou bádát v mnoha oblastech, např. jako jsou alternativní paliva, ochrana životního prostředí, snižování energetické náročnosti, inteligentní dopravní systémy, ochrana veřejného zdraví apod. Sdělení komise zastřešuje 10 legislativních nástrojů, pomocí kterých se budou v příštím období řídit partnerství veřejných a soukromých subjektů ve výzkumu a vývoji.

Smlouva o fungování EU rozeznává v podstatě dva druhy společných podniků, a sice společné technologické iniciativy podle čl. 187 smlouvy o fungování EU a partnerství členských států, čl. 185 smlouvy o fungování EU. Liší se především v možnostech zapojení členských států jako takových, přičemž partnery společné technologické iniciativy může být pouze komise a soukromý sektor, zatímco do druhé podskupiny mohou členské státy vstupovat přímo. Navrhovaný předpisový rámec tak umožní široké spektrum spolupráce mezi EU a soukromým sektorem.

My jsme vybrali tento dokument k projednání hlavně z toho důvodu, že se dlouhodobě v našem výboru této problematice věnujeme. Já bych jenom zmínil, v roce 2009 to byl 7. rámcový program pro výzkum, v roce 2010 Strategie Evropa 2020, v roce 2011 Unie inovací a v následujícím roce 2012 Horizont 2020. To byl balíček dokumentů, kdo si pamatujete, a pak balíček, který se týkal Evropského inovačního technologického institutu.

Já bych dále již nepokračoval, protože pan ministr velice podrobně popsal obsah a dopady, hlavně ty pozitivní dopady návrhu tohoto dokumentu, a požádal bych vás o podporu doporučení, které předložil do pléna Senátu náš výbor VEU. Děkuji.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji, pane kolego. Otevírám rozpravu. Do rozpravy se v daném okamžiku nehlásí nikdo, rozpravu končím. Nepředpokládám, že pan ministr nebo zpravodaj by se chtěli vyjádřit k něčemu, co neproběhlo. Budeme hlasovat po znělce o usnesení.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro usnesení, tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, tlačítko NE a zvedne ruku.

Hlasování číslo 14 ukončeno, registrováno 47, kvórum 24, pro 34, proti nikdo, návrh schválen.

Děkuji, pane ministře, děkuji samozřejmě i zpravodajovi.

Dalším bodem je

5.

Petice proti nespravedlivému zrušení příspěvků invalidům (za obnovení přiznávání průkazů ZTP a ZTP/P pro občany s amputací končetin a za přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku) (senátní tisk č. 181)

Máme to jako tisk 181. Petici projednal VZSP. Máme zpravodaje určeného, to je pan senátor Libor Michálek. Číslo usnesení je 181/1. Podle našich pravidel musíme nejprve odsouhlasit petenty, kteří se mohou účastnit našeho jednání. Z původně navržených je zde pouze paní Zdeňka Cupková, a o té budeme hlasovat.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro její přítomnost, tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, tlačítko NE a zvedne ruku.

Hlasování číslo 15 ukončeno, registrováno 48, kvórum 25, pro 35, proti nikdo, návrh schválen.

Vítám zástupkyni petentů.

Dále musíme rozhodnout, kdo z představitelů orgánů územní samosprávy, správních úřadů a organizací, jež výbor považuje za dotčené, se mohou účastnit tohoto jednání. Pana ministra práce a sociálních věcí Františka Koníčka zastoupí pan náměstek Pavel Čáslava, a o tom budeme nyní hlasovat.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro náměstka Pavla Čáslavu, tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, tlačítko NE a zvedne ruku.

Hlasování číslo 16 ukončeno, registrováno 48, kvórum 25, pro 35, proti nikdo, návrh schválen.

Upozorňuji, že každá z osob, o kterých jsme nyní hlasovali, mohou v rozpravě vystoupit nejvýše dvakrát, a to vždy na deset minut. A nyní uděluji slovo zpravodaji VZSP panu senátorovi Liboru Michálkovi.

Senátor Libor Michálek: Děkuji za slovo. Vážený pane předsedající, vážené kolegyně, vážení kolegové, paní Irena Schonweitzová se jako osoba určená pro zastupování petičního výboru podle § 3 odst. 3 zákona č. 85/1990 Sb., o právu petičním, obrátila na dnes již exministra Jaromíra Drábka s žádostí o nápravu sociálně neúnosného a nespravedlivého stavu, který nepřiznává občanům, postiženým ztrátou podstatné části horní, dolní či dokonce obou končetin příspěvek na zvláštní pomůcku na pořízení motorového vozidla.

Petice dále upozorňovala, že občané, kterých se status osoby tzv. bez vážné vady nosného a pohybového ústrojí týká, ztrácí nárok na průkaz ZTP či ZTP/P i nárok na příspěvek na mobilitu. V září byla v rámci tisku č. 172 schválena mj. novela zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením. Jednalo se o část druhou návrhu zákona, která navrhovala mj. následující změny. Jednalo se o úpravu příspěvku na zvláštní pomůcku, spočívající v tom, že v dosavadní zákonné úpravě se doplňuje jako

poskytování nejen na pořízení motorového vozidla, ale i na pořízení speciálního zádržního systému, což dosud bylo řešeno jen v prováděcí vyhlášce.

Dále se pak za druhé jednalo o změny, vymezení, co se pro účely přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku považuje za těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí, kdy se v dosavadní úpravě upřesňuje a doplňuje ustanovení, vymezení pojem těžké vady nosného a pohybového ústrojí.

Za třetí se pak jednalo o zavedení úpravy samostatného řízení o nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením, jehož součástí bude také samostatné posuzování zdravotního stavu, a to na základě kritérií, vymezených pro tyto účely, a za čtvrté potom opuštění dosavadní vazby přiznání průkazů osoby se zdravotním postižením na skutečnost, že jde o osobu, které byla přiznána příslušná dávka, poskytovaná osobám se zdravotním postižením.

Tam se naopak navrhla změna, v dosavadní úpravě vymezení nárok na příspěvek na mobilitu, která spočívá v tom, že nárok na tento příspěvek bude mít osoba, která je držitelem průkazu osoby se zdravotním postižením ZTP nebo ZTP/P.

Na základě výše uvedeného lze shrnout, že bylo dosaženo v těch podstatných věcech nápravy, která peticí byla požadována. Vzhledem k tomu, že petice nicméně byla podepsána více než 10 000 petenty, konkrétně se jednalo o 27 396, je projednávána zde na plénu Senátu.

Dostali jste návrh usnesení VZSP, které byl projednáváno na 12. schůzi dne 8. 10. Já ještě po konzultaci se zástupkyní petentů doktorkou Cupkovou potom navrhuji doplnění usnesení v bodě III. Dostali jste to před polední přestávkou. A to z toho důvodu, že ta petice mj. mířila i na to, aby byly napraveny některé nedostatky, které od 1. 1. 2012 přinesl zákon č. 108/2006 o sociálních službách, takže v tomto smyslu je potom návrh, doplnit ještě bod III. o toto usnesení. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji, pane kolego. Posadte se ke stolku zpravodajů. Otevírám rozpravu. Víím, že se mi hlásí pan senátor, ale podle mého je potřeba, aby vystoupil zástupce petentů, takže dávám slovo paní Zdeňce Cupkové.

Zdeňka Cupková: Dobrý den, vážené paní senátorky, páni senátoři, vážení hosté, nebudu vás dlouho zdržovat. Jen bych chtěla za prvé poděkovat ministerstvu práce a sociálních věcí, že jeho nové vedení splnilo svůj slib a opravdu minulý týden proběhlo připomínkové řízení k novému znění přílohy prováděcí vyhlášky k zákonu o dávkách pro osoby se zdravotním postižením, a ten návrh odpovídá přesně našim požadavkům. Takže děkuji mnohokrát.

Chtěla bych vás upozornit ještě ale na problém číslo 2. Vííte dobře, že podle předpisů, které v rámci úsporných balíčků, jak jsme to říkali my, vydalo ministerstvo s platností od 1. 1. 2012, se právě průkazky posuzovaly nikoli podle typu a rozsahu postižení, ale podle toho, jak dalece byl člověk u nás tělesně postižených tzv. mobilní.

A právě proto mnoha lidem byly průkazky odebrány, protože když někdo neušel 200 metrů, nevylezl do 1. patra a nesedl do auta, tak jedině v tomto případě byl uznán jako imobilní. Všichni ostatní jsme ozdravěli.

Teď s tou úpravou se vracíme do původního stavu, kdy skutečně osoby budou, doufejme, že už to projde teď legislativní radou vlády, takže ty osoby se zdravotním postižením budou posuzovány skutečně podle typu a rozsahu postižení, tak jako to bylo. Ale zůstal tady nevyřešen příspěvek na péči, který se dále posuzuje podle tohoto starého předpisu, o kterém jsem hovořila, tzn., ta

mobilita 200 m atd., ale jistě jste si všichni všimli v televizi, v rádiu, v novinách, že existuje už několik desítek, neřku-li sto osob, kterým byly příspěvky na péči právě z tohoto důvodu, že tedy jsou tzv. mobilní, buď sniženy, a to razantně, anebo jim dokonce byly odebrány.

Přitom vezměte si, když posoudím situaci těch maminek a tatínků, co podepsali petici, tak jsou to děti po rakovinách. Děti, kterým byla amputována noha např. Ta matka, pokud se chce o takové dítě starat, samozřejmě s ním musí být doma. Ona ho veze do školy, ze školy, prostě mu obstarává všechny věci. Jestliže dítě dostane tzv. první stupeň, tak matka z těch tisíci korun opravdu asi žít nemůže, a přitom jiný příjem, když se jedná o dítě, nemá.

Ale stejná situace je u dospělých osob, protože tito lidé si z toho příspěvku na péči skutečně přispívají na pečovatelskou službu, na osobní asistenci, případně u dětí na pobyt v nějakých stacionářích atd. Jestliže tedy jim tuto možnost sebereme, zhoršíme jim velice značně jejich životní situaci, a dokonce v některých případech je uvádíme tedy pod hranici životního minima a stavíme je před problém, kde bydlet, jak bydlet a za co si nakupovat.

Takže chtěla bych poprosit, abychom, když už jsme udělali to A, tzn., ministerstvo uznalo, že lidé s průkazkami se posuzují opravdu podle typu a rozsahu postižení, tak abychom ještě udělali také to B, a řekli, že zrovna tak u příspěvku na péči musíme posuzovat lidi individuálně a velice podrobně, tak aby se skutečně zjistilo, jak dalece ten člověk je odkázán na pomoc druhé osoby. Já osobně můžu říct, protože dělám právní poradenství přes 40 let, že ta úprava, která platila do 31. 12. 2011 z hlediska příspěvků na péči, sice se dlouho zabíhala, ale nakonec byla konstatována jak osobami se zdravotním postižením, tak sociálními pracovníky a dokonce i některými posudkovými lékaři jako sice složitá, podrobná, ale odpovídající tomu, že ten člověk skutečně dostal tu částku, ten stupeň, na který měl nárok z hlediska svého postižení.

Takže bych vás poprosila, abyste nám ještě jednou pomohli a aby se tedy změnil zákon o sociálních službách v § 9 a jeho prováděcí vyhláška tak, aby nám invalidé neozdravovali bez důvodu, protože jestliže někdo má nějakou těžkou chorobu, tak asi těžko můžeme říct, že nám ozdravěl jenom proto, že vyšel nový zákon, a aby skutečně ty příspěvky na péči dostali v odpovídající kvalitě, na kterou mají nárok. Děkuji mnohokrát.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji vám, a nyní má slovo náměstek ministra práce a sociálních věcí Pavel Čáslava.

Pavel Čáslava: Vážený pane předsedající, vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, jak již řekl pan zpravodaj a konec konců i zástupkyně petentů, stav, který popisovala petice, a problémy, kterými se zabývala, jsou v podstatě v současné době již novou zákona o sociálních službách a připravovanou vyhláškou, prováděcí vyhláškou v podstatě v tomto čase zhojeny.

Proto nebudu opakovat jednotlivé kroky. Snad jenom upřesním ten stav v projednávání prováděcí vyhlášky, prováděcího předpisu, která je v současné době v pracovních komisích legislativní rady vlády. Nabytí účinnosti tohoto předpisu se předpokládá tak, aby bylo shodné s nabytím účinnosti zákona č. 313/2013 Sb., a sice od 1. ledna 2014.

To jsou záležitosti, které petice probírala a které požadovala změnit. Pokud se jedná o záležitost, která zde byla nyní zmíněna, která se týká změny posuzování příspěvku na péči, tak jenom pro upřesnění dodávám, že ta se netýká toho obsahu té petice, protože ten se zabýval příspěvkem na mobilitu. Příspěvek na péči je jiný druh příspěvku, nicméně ty skutečnosti, které tady byly

řečeny o způsobu posuzování, jsou ministerstvu práce a sociálních věcí známy. Ta kritika je do značné míry oprávněná a v současné době probíhá odborná diskuse na půdě ministerstva práce a sociálních věcí o této problematice. Nicméně nepředpokládám, že by ještě toto vedení ministerstva předkládalo nějakou změnu v tomto smyslu. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: I já děkuji a další se hlásil pan senátor Vladimír Plaček.

Senátor Vladimír Plaček: Vážený pane předsedající, vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, já bych chtěl zcela jednoznačně podpořit návrh pana kolegy Libora Michálka, týkající se problematiky posuzování závislosti osob s tělesným, resp. zdravotním postižením podle určitých kritérií, a tak jak tady bylo už řečeno, jak zástupkyní petentů, tak panem náměstkem ministra práce a sociálních věcí, obzvláště při posuzování nároků na příspěvek na péči.

Já bych si dovolil tuto záležitost trošku rozšířit, abychom věděli, jaký je zásadní rozdíl úpravy, která platila do 31. prosince 2011, a ta, která platí v současné době.

§ 9 v současné znění zní. Odst. 1 je ten nejdůležitější, dovolím si to ocitovat: "Při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby."

Je tady definováno deset základních životních potřeb. Základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost.

Troufám si říct, že těchto deset bodů si může vykládat každý posuzující po svém a velice zešíroka, velice subjektivně. Oproti té původní úpravě, která obsahovala 36 bodů.

Stejný § 9 v tom znění do 31. prosince 2011.

Odst. 1.: Při posuzování péče o vlastní osobu pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat tyto úkony: příprava stravy, podávání, porcování stravy, přijímání stravy, dodržování pitného režimu, mytí těla, koupání nebo sprchování, péče o ústa, vlasy, nehty, holení, výkon fyziologické potřeby včetně hygieny vstávání z lůžka, uléhání, změna poloh sezení, schopnost vydržet v poloze v sedě stání, schopnost vydržet stát, přemísťování předmětů denní potřeby, chůze po rovině, chůze po schodech nahoru a dolů, výběr oblečení, rozpoznání jeho oblékání, svlékání, obouvání, zouvání, správného vrstvení, orientace v přirozeném prostředí, provedení si jednoduchého ošetření, dodržování léčebného režimu.

Odst. 2: Při posuzování soběstačnosti pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat tyto úkony: komunikace slovní, písemná, neverbální orientace vůči jiným fyzickým osobám, v čase a mimo přirozené prostředí, nakládání s penězi nebo jinými cennostmi, obstarávání osobních záležitostí, uspořádání času, plánování života, zapojení se do sociálních aktivit odpovídajících věku, obstarávání si potravin a běžných předmětů (nakupování) vaření, ohřívání jednoduchého jídla, mytí nádobí, běžný úklid v domácnosti.

Péče o prádlo, přepírání drobného prádla, péče o lůžko, obsluha běžných domácích spotřebičů, manipulace s kohouty a vypínači, manipulace se zámky, otvírání, zavírání dveří a oken, udržování pořádku v domácnosti, nakládání s odpady a konečně další jednoduché úkony spojené s chodem domácnosti. Vidíte, že tady těchto 36 kritérií, které se v těchto dvou případech vlastně sčítají pro posuzování zdravotního stavu pro jednotlivé příspěvky, jsou daleko

podrobnější a umožňují daleko objektivnější zhodnocení zdravotního stavu žadatele o tento příspěvek.

Proto jsem velice rád, že pan náměstek Čáslava se vyjádřil, že ministerstvo vnímá těch deset základních životních potřeb, jak jsem hovořil na začátku, jako nedostatečné pro hodnocení zdravotního stavu. A i když se zmiňoval o tom, že stávající ministerstvo práce a sociálních věcí již nebude iniciovat změnu tohoto paragrafu, tak bych vás přesto chtěl požádat o podporu iniciativy pana kolegy Michálka s tím, že budeme vyzývat v tuto chvíli ještě současného ministra práce a sociálních věcí, resp. budoucího k tomu, aby k této žádoucí změně v tomto paragrafu 9 došlo. Ve chvíli, kdy se bude projednávat novela tohoto zákona o sociálních službách, tak už také předesílám to, co jsem tady hovořil jako zpravodaj při předcházejícím projednávání novely zákona o sociálních službách v září tohoto roku, že budu dávat určité další pozměňovací návrhy, týkající se individuálního plánování a hodnocení kritérií inspekce kvality v sociálních službách. Takže ještě jednou bych chtěl moc požádat o podporu návrhu pana kolegy Michálka. Děkuji.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji, slovo má pan senátor Milan Pešák.

Senátor Milan Pešák: Děkuji za slovo. Vážený pane předsedající, dámy a pánové. Považuji za velmi důležité, že občané se mohou na Senát obracet se svými peticemi. Dostáváme jich poměrně dost a pak také jejich vyřizování někdy trvá poněkud déle. Tak se stalo, že i tato petice v době, kdy ji projednáváme, zdánlivě už svůj význam ztratila. Nicméně chci na tomto místě konstatovat, že v době svého vzniku byla plně, naprosto plně oprávněná. Protože bohužel dřívější ministerstvo práce a sociálních věcí pod vedením pana ministra Drábka vskutku velmi zásadně zhoršilo podmínky pro přístup pro pomůcky pro průkazy ZTP/P jednotlivým skupinám postižených občanů, a proto je dobré, že dnešní ministerstvo toto napravuje. Chci za to velice poděkovat.

A chci zmínit také druhou věc, které se týká projednávaný bod, to je posuzování nároků na příspěvek na péči. Vskutku považuji dlouhá léta, v zásadě od vzniku zákona o sociálních službách, způsob, jakým je příspěvek na péči nebo kritéria pro získání příspěvku na péči, jakým jsou nastavena, jakým je poskytován, za velice demotivující. Demotivující proto, že v zásadě, když člověk se zdravotním postižením v rámci nějaké rehabilitace získá nějakou dovednost, může nebo podle dikce tohoto zákona automaticky v zásadě přichází o možnost příspěvek v příslušné kategorii získat. K čemu to vede? No prostě k tomu jednak, že se lidé příliš nesnaží svůj stav zlepšit a za druhé k tomu, že v zásadě zlepšení, pokud k němu dojde, tak zakrývají a nepoužívají. To si myslím, je velice špatné. Proto i já jsem schopen podpořit avizovaný návrh pana kolegy Michálka a také vám doporučuji, abyste ho podpořili.

Závěrem tedy konstatuji, že považuji petici za oprávněnou, a jsem rád, že v současné době došlo alespoň k částečnému řešení problémů, které petice požadovala řešit a pevně doufám a věřím, že k dalšímu zlepšení dojde v příštích měsících. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Slovo má pan senátor Petr Bratský.

Senátor Petr Bratský: Dobré odpoledne, děkuji za udělení slova. Já jsem předstoupil proto, abych řekl jeden příběh, který je pravdivý, který jsem

zaznamenal mezi svými blízkými známými. Tímto příběhem bych chtěl doplnit možná to, co nám všem řekla paní Cupková. Je to příběh malého chlapce, který ihned po narození prodělal dvě těžké operace, kdy mu vyvedli vývody z těla, aby vůbec mohl žít dál a potom poté prodělal za svůj život dalších pět operací, z nichž každou z nich bychom určitě kvalifikovali jako za život ohrožující, resp. zachraňující.

Tomu malému chlapci už je 26 let, vystudoval vysokou školu, pracuje na jednom ministerstvu. Vloni se mu stalo při dovolené, že byl okraden v zahraničí – ve Španělsku a mimo jiné že ztratil pas, peníze a další věci, tak mu byl odebrán tam nějaký průkaz, který potřeboval a na který dostával příspěvky. Je to člověk, který je zvyklý sám se o sebe starat, o nic se nikdy neprosil, ale když si projednával navrácení průkazu, protože mu okamžitě byly příspěvky, které dostával od státu, zaraženy – má mimo jiné třeba i zakrnělou ručičku, a tak dále, čili jeho mobilita pracovní je pouze na jednu ruku například, tak mu bylo sděleno, že dokud nedostane průkaz, tak prostě žádné příspěvky nebudou ani zpětně a následně mu přišlo, že na průkazku již nemá nárok – velice tvrdým, řekl bych až žalovatelným textem dopisu. A protože je zvyklý, sám se o sebe starat celý život a je k sobě určitě tvrdší, než možná úředníci, kteří o něm rozhodovali, tak se rozhodl, že už o něj nikdy nepožádá. Promiňte moje dojetí, protože takových osob nepochybně je v naší republice více.

A ti, kteří o nich rozhodují, si nedovedou představit, kolikrát ani desetinu problémů, které tito občané mají. A oni nechodí s žádným prosíkem. To jsou lidé, kteří se chtějí zařadit do pracovního procesu a na rozdíl od dopolední debaty většina z nich se snaží, akorát zaměstnavatelé pro ně často práci nemají a víte, jaké jsou všelijaké pobídky státu zaměstnavatelům, aby mohly osoby postižené pracovat. Oni mají velikou chuť a často ty dveře bohužel nenajdou otevřené. Čili já jenom pléduji za to, až budeme všichni o tom hlasování svém na podporu nebo nepodporu zvažovat, abychom si sami před sebe otázku, kdyby se nám něco takového přihodilo v rodině, jak bychom k tomu asi přistupovali, jak citlivě bychom takovou věc posuzovali při vědomí toho, že musíme mít úřady, které samozřejmě budou odhalovat i podvody necitlivých lidí, kteří se snaží dosáhnout některých výhod a nejsou ve zdravotním stavu, v jakém by se měli nacházet. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Slovo má senátorka Milada Emmerová.

Senátorka Milada Emmerová: Vážený pane předsedající, vážené kolegyně a kolegové. Chtěla bych se připojit k posudku nebo posouzení toho, co tady říkal kolega Plaček. Původní hodnocení, které zhodnotilo sociální stav toho člověka zdravotně postiženého a které obsahovalo 36 kritérií, poměrně velmi konkrétních, tak mohu říci i z vlastní zkušenosti, že relativně dobře vyhovovalo. Těch nových deset kategorií jsou příliš velké, abych tak řekla velmi nahrubo, velké pytle, do kterých se vejde úplně všechno. A ještě to skýtá možnost různým posuzovatelům, aby si určitý příznak nebo potíže vyložili po svém, aby vyhověli nebo hůře vyhověli, ale rozhodně to není objektivní posuzování. Jediné, co v těch 36 bodech jsem už kdysi připomínkovala, bylo určitě jiné hledisko pro muže a ženy.

K staršímu pánovi, kterému zemře žena a on se náhle ocitne v určité sociální tísní, tak přijde sociální pracovnice a ptá se, jestli si umí uvařit – ne, ohřát jídlo – ne, vyprat – ne. No, odpovídá tak, jak dosud žil. Všechno toto dělala jeho žena, a on teď, když osiřel, prostě říká - ne. Je proto třeba při těchto

dotazech se ptát i na tu nedávnou minulost anebo vůbec na průběh života těchto manželů. Tak to by byla moje jediná připomínka a jinak jsem to skutečně i brigádnicky prakticky prováděla a musím říci, že to vyhovovalo. Samozřejmě vycházelo to ze zdravotního posudku praktického lékaře a na tom také velmi záleželo, jak podložená byla pak ta určitá sociální nedostatečnost, na podkladě které se přisuzoval onen příspěvek.

Chci jenom říci, že jsem v době, kdy se tyto cynické zákony schvalovaly, byla v Poslanecké sněmovně. A věřte tomu, že jakýkoliv odpor ze strany opoziční ČSSD a ostatních opozičních stran byl naprosto marný, zbytečný, nikdo na něj neslyšel! Dokonce jsem jednou napsala panu ministrovi Drábkovi, že je cynický technokrat. Až tak daleko jsem zašla, ale ono ho to opravdu nerozhodilo a v těchto svých krocích, škrtech, u těch nejméně povolaných, tedy pokračoval! Takže doufám, že se dočkáme lepších dnů! Děkuji.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji, slovo má senátor Petr Gawlas.

Senátor Petr Gawlas: Vážený pane předsedající, vážené kolegyně, vážení kolegové. Projednáváme zde petici, která nasbírala úctyhodných 27 tisíc podpisů, a jsem rád, že je v Senátu. Tato petice totiž reagovala na situaci, která na ministerstvu práce a sociálních věcí nastala za doby panování naštěstí bývalého ministra Drábka a na doslovné běsnění, které nastalo v oblasti předkládání stále nových, lepších a úspornějších zákonů, které měly údajně státní kase ušetřit miliony. Výsledkem bylo, že se předkládaly zákony, kde se s vidinou úsporných opatření škrtalo hlava nehlava. Jak tyto očekávané úspory nakonec dopadly, dnes vidíme na příkladu problematiky projednávání ZTP a sKaret. Jedná se podle mě o jeden velký nepovedený pokus, kdy se představit několika teoretikům z ministerstva nepodařilo přetavit nefungující celek, který by měl v praxi šanci na úspěch.

Jednu ze skupin občanů, na které tyto nazvěme "deformy" velmi neblaze dopadly, byli právě lidé se zdravotním postižením. Doba, která pro těžce postižené osoby nastala po Drábkových reformách, by se dala možná srovnat s vrcholným obdobím řecké Sparty. Osoby, které měly jednoznačné a trvalé postižení, byly například opakovaně předvolávány k posuzování zdravotního stavu, což považuji za velmi nedůstojné, přímo opovržením hodné.

Co je ale ještě mnohem horší, značné části těchto osob byly na základě vyhlášky příspěvky na pomůcky nebo mobilitu kráceny nebo zcela odebrány. Sami jistě známe medializované případy, kdy byly příspěvky odebrány dětem bez obou končetin, ale v mé kanceláři mě navštívilo několik občanů, u nichž došlo podle mně k naprosto neadekvátnímu posouzení zdravotního stavu, a následně se tito lidé dostali do nezáviděníhodných situací.

Jsem si samozřejmě vědom, že pokud se jedná o projednávanou petici, mnohé body, které obsahuje, byly již vyřešeny novelou zákona o sociálních službách, kterou jsme zde na půdě Senátu projednali a schválili v polovině září. Ta mimo jiné přesněji vymezila okruh oprávněných osob, pokud se jedná o poskytování příspěvků a především do seznamu zdravotních postižení pro přiznání příspěvku na zvláštní pomoc zařadila osoby s postižením anatomické amputace, protože právě tito pacienti nebyli dosud v seznamu zahrnuti a neměli tedy nárok ani na přiznání příspěvku ani na pořízení motorového vozidla. Tato novela tedy dokázala zmírnit některé zjevné křivdy, které zde nastaly za ministra Drábka. Můžeme ji považovat za určité memento a za příklad toho, jak by příprava zákonů a doprovodných vyhlášek neměla vypadat. Předkladatelům této

petice a všem, kteří pod ni připojili podpis, bych chtěl poděkovat za upozornění široké veřejnosti na tento problém. Plně podporuji. Děkuji.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Nikdo další se nehlásí, takže končím rozpravu. A slovo má pan zpravodaj.

Senátor Libor Michálek: Vážený pane předsedající, vážené kolegyně, vážení kolegové. V diskusi k petici vystoupilo celkem 5 senátorek a senátorů. Asi nemá smysl tady diskusi nějak shrnovat, víceméně zaznívaly hlasy na podporu usnesení, které přijal výbor pro zdravotnictví a sociální politiku, tak zde zazněly i hlasy na podporu doplňkového usnesení. Já si ho tady dovolím ve stručnosti přečíst – jedná se o usnesení č. 45 z 12. schůze výboru pro zdravotnictví a sociální politiku konané dne 8. října 2013 a tento návrh usnesení zní: Senát Parlamentu ČR za prvé bere na vědomí petici č. 18/13 – petice proti nespravedlivému zrušení příspěvků invalidům (za obnovení přiznávání průkazů ZTP a ZTP/P pro občany s amputací končetin a za přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku). Za druhé konstatuje, že výbor pro zdravotnictví a sociální politiku se peticí zabýval na své schůzi dne 8. 10. 2013 a na základě provedeného šetření schválil doporučení Senátu, za třetí žádá ministra práce a sociálních věcí, aby bez zbytečného odkladu schválil příslušný prováděcí předpis, a to ve smyslu požadavků uvedené petice.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Pane kolego, já se omlouvám, ale všichni to máme k dispozici. Takže není potřeba toto usnesení přijmout, ale jde o to, že vy jste to doplnil a je potřeba říci postup – teď z úlohy zpravodaje, jak budeme hlasovat.

Senátor Libor Michálek: Takže nejprve navrhuji, aby se hlasovalo o doplnění bodu 3. Ten si tady dovolím přečíst: Senát Parlamentu ČR žádá ministra práce a sociálních věcí, aby zvážil novelu § 9 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách a vyhlášky č. 507/2006 Sb., ohledně hodnocení schopností zvládat životní potřeby, a to pokud možno ve stavu, který platil do 21. 12. 2011. Takže návrh je nejdříve hlasovat o tomto doprovodném usnesení, potom o usnesení výboru pro zdravotnictví a sociální politiku.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Takže jestli to chápu, bod č. 3 – hlasujeme o návrhu tak, jak jste ho teď přečetl, to je ten váš pozměňovací návrh. Pokud projde, budeme hlasovat o celku ve znění tohoto návrhu.

Senátor Libor Michálek: Je tomu tak.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Znělka - a budeme hlasovat. Hlasujeme o pozměňovacím návrhu k bodu 3 usnesení výboru pro zdravotnictví a sociální politiku. Zahajují hlasování.

Kdo je pro tento pozměňovací návrh, tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, tlačítko NE a zvedne ruku.

Hlasování č. 17 ukončeno, registrováno 54, kворum 28. Pro 44, proti nikdo. Návrh byl schválen.

Nyní budeme hlasovat o celém usnesení ve znění schváleného pozměňovacího návrhu. Zahajují hlasování.

Kdo je pro, tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, tlačítko NE a zvedne ruku.

Hlasování č. 18 ukončeno, registrováno 54, kvorum 28. Pro 46, proti nikdo. Návrh byl schválen.

Končím projednávání tohoto bodu.

Nyní pro steno – pan senátor Horník se omlouvá z dnešního jednání - a my se zde vystřídáme.

Další část schůze řídil místopředseda Senátu Zdeněk Škromach.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Budeme pokračovat dalším bodem našeho programu, a tím je

6.

Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů (senátní tisk č. 37)

Tento návrh zákona jste obdrželi jako senátní tisk č. 37. Návrh uvede pan senátor Miroslav Nenutil. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Miroslav Nenutil: Děkuji za slovo, vážený pane místopředsedo. Milé kolegyně, vážení kolegové. Když jsem žádal o zařazení tohoto bodu do našeho dnešního programu, sliboval jsem vám jenom několik minut zdržení, a proto rovnou k věci. Hned po tomto bodu budeme projednávat senátní tisk č. 126, který má totožný návrh, jako senátní tisk č. 37. Z toho už vyplývá určitá dvojkolejnost, protože při podávání právě tohoto samotného návrhu o změně jednacího řádu Senátu, byl souběžně podáván i se změnou jednacího řádu Poslanecké sněmovny.

Poslanecká sněmovna se zachovala tak, jak to pro ni není neobvyklé, když oba jednací řády, které měly zlepšit, zkvalitnit, řekněme i zpřísnit celý legislativní proces vzniku nových zákonů, rovným dílem pro obě komory – pro sebe jednací řád neschválila, a nám ho schválila. Z toho důvodu někdy v březnu letošního roku Senát Parlamentu ČR přerušil projednávání tohoto zákona a mezitím komise pro Ústavu a parlamentní procedury vypracovala nový návrh; novelu jednacího řádu Senátu, kterou budeme, předpokládám, projednávat za chvíli.

Žádám vás tedy proto, abyste svým rozhodnutím zamítli tisk č. 37 tak, abychom mohli, řekněme z čisté vody, projednávat tisk následující.

Děkuji zatím za pochopení.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore, zaujměte místo u stolku zpravodajů. Organizační výbor určil garančním a zároveň jediným výborem pro projednávání tohoto návrhu zákona ústavně-právní výbor. Tento výbor přijal usnesení, které máte jako senátní tisk č. 37/1 a č. 37/2. Zpravodajem výboru je pan senátor Jaroslav Kubera, kterého nyní žádám, aby nás seznámil se zpravodajskou zprávou. Pana senátora Kuberu nevidím, takže zaskočí pan senátor? Prosím, máte slovo.

Senátor Miroslav Škaloud: Vážené senátorky a senátoři. Já nahrazuji kolegu Kubera. Usnesení z ústavně-právního výboru je následující: Doporučuje projednávání návrh zákona zamítnout a pověřuje předsedu výboru senátora

Antla, aby předložil toto usnesení předsedovi Senátu Parlamentu ČR. To je vše. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Dobře, děkuji, pane zpravodaji. Zaujměte místo u stolku zpravodajů. V tuto chvíli otevírám obecnou rozpravu, do které se nikdo nehlásí. Obecnou rozpravu uzavírám.

Máme tedy jediný návrh na hlasování, a to je návrh, který už tady byl uveden, jako usnesení výboru, to je návrh na zamítnutí. Takže budeme hlasovat v tuto chvíli o návrhu na zamítnutí.

Přistoupíme k hlasování. V průběhu rozpravy byl podán návrh posuzovaný návrh zákona zamítnout. V sále je v tuto chvíli přítomno 55 senátorek a senátorů, potřebné kvorum je 28. Zahajuji hlasování.

Kdo je pro tento návrh, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Kdo je proti tomuto návrhu, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko NE. Děkuji. V tuto chvíli hlasování skončilo.

Já mohu konstatovat, že v **hlasování pořadové č. 19** z 55 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 28 se pro vyslovilo 45, proti byl jeden. Návrh byl přijat.

Tím jsme tento návrh zákona zamítli a můžeme přistoupit k dalšímu bodu našeho programu, a tím je

7.

Návrh senátního návrhu zákona Stálé komise Senátu pro Ústavu a ČR a parlamentní procedury, kterým se mění zákon č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů (senátní tisk č. 126)

Návrh zákona jste obdrželi jako senátní tisk č. 126. Tento návrh zákona uvede paní senátorka Eliška Wagnerová. Prosím, paní senátorko, máte slovo.

Senátorka Eliška Wagnerová: Děkuji, pane předsedající. Kolegyně a kolegové. Jde o druhé čtení tohoto návrhu zákona senátního návrhu, přičemž byl přikázán nejprve jako garančnímu výboru ústavně-právnímu výboru, posléze bylo rozhodnuto, že ho projednají všechny výbory Senátu, což se tedy také stalo.

Pokud jde o obsah návrhu zákona, senátního návrhu zákona – dobře, zrekapituluji znovu, že původně tento návrh měl 8 bodů, které se týkaly jednak změny procedury, a to tak, že jednak by se měla otevírat pro příště podrobná rozprava a dále že by se měnilo i pořadí hlasování tak, že nejprve by se hlasovalo o pozměňovacích návrzích a posléze by se hlasovalo až o celém návrhu.

Celkem odůvodnění jste si přečetli i ve stanovisku našeho legislativního odboru, ale praktické odůvodnění je i to, že totiž dnes, když chcete dostat pozměňovací návrh do hry, musíte hlasovat proti návrhu zákona, proti kterému vlastně vůbec hlasovat nechcete. Chcete, aby byl přijat, aby se dostal do hry, tedy ten pozměňovací návrh, tak musíte prostě nejdříve hlasovat proti, což je velmi nesrozumitelná procedura a skutečně jsem se s tím i sama setkala, že se mě lidé dotazovali, proč jsem hlasovala proti, když vlastně pro ten zákon pléduji.

Takže kromě toho odůvodnění, které je obsaženo v písemném stanovisku legislativního odboru, přichází i toto odůvodnění, které, abych tak řekla, je jistou

vlastně ochranou senátorů a senátorek, jde o lepší porozumění jejich činnosti ze strany veřejnosti, včetně novinářské veřejnosti.

Druhá oblast se týká institutu nezabývat se návrhem zákona, který je obsažen v § 107. A to tak, že tento, pokud by byl navržen, nebo pokud by byl vznesen tento návrh, mohl by být vyblokován ze strany jednoho senátorského klubu, anebo ze strany skupiny nejméně 10 senátorů. Setkala jsem se s námitkou, proč zrovna 10, proč ne 8, proč ne 12 apod. Tady poukazuji na § 57 odst. 3 jednacího řádu Senátu, který hovoří o tom, když je navrhována změna programu jednání pléna, a jsou tam užity přesně takto definované entity, které mohou takový návrh vznést. Tudíž každý slušný procesní předpis se snaží, aby ne po každé měnil různé počty a různě definoval entity, které mohou vznášet návrhy, které co do věcnosti jsou totožné. Čili proto byly vybrány tyto počty.

Další námitka, s kterou jsem se setkala, byla, že Senát je slušný a tedy v podstatě se nevyskytují tyto situace, že by byla blokována debata, když zbytek o to stojí. Připomínám projednávání slavného Topolánkova batohu, kdy tehdy právě většina v Senátu přítomná zablokovala projednání návrhu zákona a dlouze tady diskutovali jenom ti řečníci s přednostním právem, ostatní seděli coby stafáž a debata se uskutečnit nemohla. Pokud je toto navrhováno změnit, tak je to ochrana menšin v Senátu a zároveň i ochrana demokratického principu, který musí ovládat i pravidla jednání v Senátu.

Dalším okruhem navrhovaných změn jsou pravidla jednání Senátu o návrzích zákonů vrácených Poslaneckou sněmovnou Senátu k dopracování. Ta jsou dnes obsažena v usnesení Senátu č. 516/2006 a nyní se navrhuje, aby byla začleněna do jednacího řádu Senátu. Jde tedy vlastně jen o technickou změnu.

Další bod se dotýká vysloveně a citelně, je třeba říci, výboru, který dnes projednává petice, to znamená výbor pro vědu, vzdělávání, má hrozně dlouhý název, petice a lidská práva, možná, že jsem ještě na něco zapoměla. Ten výbor v každém případě má obrovskou náplň činnosti. Je tedy pravda, že pokud bude přijata změna, která je navrhována a která spočívá v tom, že propříště se tento výbor nebude moci zbavit, abych tak řekla, v uvozovkách, té petice, která dojde, tím, že ji postoupí jinému výboru, který ji bude sám považovat za věcně kompetentnější, než je sám petiční výbor, ale že naopak veškeré petice by měl vyřizovat tento výbor, a ty ostatní výbory odborné by mohl žádat jenom o vyjádření. Takže potom to tedy znamená i opravdu velké zatížení výboru – budu říkat zkráceně – petičního. Na některých výborech, kterými jsem prošla, jsem zaslechla i názor, který já sama bych velmi podporovala, aby tento výbor původní, který existuje, byl rozdělen do dvou, přičemž jeden by se skutečně věnoval jenom peticím, případně lidským právům, a druhý zbylé agendě. Ale to není dnes předmětem jednání. Jenom avizuji, že to zaznělo a že patrně tady půjde o dohodu předsedů klubů, kteří by toto mohli navrhnout. Protože koneckonců pak o tom rozhoduje zase Senát, jako o dalším orgánu, který by zřizoval.

Další změna – šestá spočívá ve zjednoznačnění pravidel o hlasování, kdy jde o nominace podle zvláštních předpisů. Kupříkladu právě souhlas s nominací ústavních soudců – typicky. Dnes je to na výběru Senátu, zda bude hlasovat tajně nebo veřejně. Musí se o tom zvláště hlasovat. Navrhuje se, aby propříště hlasování bylo povinně tajné.

Další bod je pohříchu technický, nicméně domnívám se, že i velmi důležitý. Jde o změnu senátorského průkazu, neboť senátorský průkaz opravdu už neodpovídá skutečnosti, když jsou v něm uvedeny i věci, které byly zákony dávno překonány. Takže je potřeba to změnit.

Poslední část se týkala nabytí účinnosti, která je tam dělená, ale to je celkem bezproblémové.

Já jsem ale asi přeskočila jeden bod, a to bod, kde se navrhuje – a ten je možná nejvíce kontroverzní – také, aby každý pozměňovací návrh podaný k návrhu zákona byl vždycky předkládán písemně a s odůvodněním jeho obsahu, a to i ve výborech. Na to jsem slyšela námitku, že to není racionální návrh, a to z toho důvodu, že ve většině výborů běží rozprava a že teprve z té rozpravy pak může vzniknout i nějaký pozměňovací návrh a že ten koncipovat přímo na místě, aby se o něm dalo hlasovat – že prostě dopředu to vůbec nejde ho koncipovat, ale teď i na místě je mnohdy docela svízelné to koncipovat. Proč to bylo navrženo ke změně? To není žádný nový návrh. Úpravu, že mají být všechny pozměňovací návrhy písemné a odůvodněné, obsahovaly úpravy, které byly odhlasovány Senátem. V roce 2008 po prvé, v roce 2011 po druhé, a vždy tyto návrhy senátní, v Senátu odhlasované, zkrachovaly v Poslanecké sněmovně. Takže tady se jen opakovalo to, co už letitě se zde navrhuje. Ale znovu opakuji, já rozumím těm námitkám, které zaznívaly v různých výborech, a jistě by se dalo uvažovat o jakémisi přizpůsobení.

Pravda je, že dnes je vám – nebo bude návrh zákona předkládán i s pozměňovacími návrhy, které přijal jednak ÚPV, protože ten jednal jako první, tak to byl jeden pozměňovací návrh, a po něm teprve jednaly další výbory, a mezi jednáním ÚPV a dalších výborů zasedala komise pro ústavu a z ní vzešel další pozměňovací návrh, který tyto další výbory, nebo některé z nich, akceptovaly, a tento pozměňovací návrh vám bude také snad dnes prezentován.

Já bych jenom řekla, že oba dva pozměňovací návrhy se týkají zákonných opatření. Jsou reflexí našeho projednávání zákonných opatření. Ten první, který je posvěcen ústavně-právním výborem také jako garančním výborem, říká, že je-li předložen návrh zákonného opatření, v němž jsou obsaženy jakési zřejmé nesprávnosti nebo písařské chyby apod., tak lze o pozměňovacím návrhu, který napravuje tyto zřejmé nesprávnosti, hlasovat okamžitě a nemusí se čekat 24 hodin.

To byl totiž případ posledního zákonného opatření, pan kolega Plaček tehdy předkládal pozměňovací návrh, který opravoval jenom chybu spočívající v záměně číslic u označení jednoho zákona, a muselo se čekat 24 hodin. To jistě není racionální. Všechny procesní předpisy, včetně soudních řádů, obsahují ustanovení, které říká, že písařské chyby a zejména nesprávnosti lze opravovat ve zjednodušeném režimu.

A teď druhý návrh, který bohužel nemohl projít ústavně-právním výborem, protože, jak říkám, vznikl vlastně později, až po zasedání ÚPV. Ten spočíval v tom, že náš jednací řád neobsahuje ustanovení, které je obsaženo v jednací řádu Poslanecké sněmovny a které ukládá vládě, aby při předkládání zákonů odůvodnila svou předlohu s tím, že odůvodnění musí splňovat jisté parametry, které jednací řád zapisuje. My to v jednacím řádu ve vztahu k zákonným opatřením nemáme obsaženo. Teď to nevadilo, protože teď vláda předložila, jednala automaticky, tak jak je zvyklá jednat. Nemůžeme ale vědět, jak to bude do budoucna. Zákony se tvoří pro situace budoucí a musí myslet spíše na situace, které budou vadné, než že by se regulovalo něco, o čemž jsme si jisti, že to bude běžet naprosto schůdně a bezproblémově. A protože na projednání zákonných opatření má Senát velmi málo času, je zapotřebí, aby zde panovala jistota pro vládu, že tady není žádný zjednodušený režim pro předkládání zákonných opatření do Senátu, ale že musí být opatřeny stejně, jako jakékoliv jiná zákonná předloha, tím samým odůvodněním. To se Senátu prakticky vůbec

nedotýká, tato změna. Ta je skutečně adresována vládě, nikoli Senátu. A zase – jde o ochranu Senátu a jeho budoucího jednání.

Jenom v závěru, pane předsedající, bych chtěla říci, že pokud by v obecné rozpravě zazněly připomínky, a já předpokládám, že budou zaznívat, k některým ustanovením, jsem naprosto otevřená tomu, že bych vznesla – to jenom avizuji – návrh na vrácení – projednání návrhu zákona do ÚPV, případně do dalších výborů, které budou jevit zájem o projednání, a v nich že by se připomínky ještě dál zohlednily při dalším projednávání. To je zatím všechno – zpráva o stavu věci. Děkuji.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, paní senátorko. Zaujměte místo u stolku zpravodajů. Děkuji. Protože tisk projednalo několik výborů, Senát určil garančním výborem pro projednávání tohoto návrhu senátního návrhu zákona ÚPV, ten přijal usnesení, které vám bylo rozdáno jako usnesení – senátní tisk č. 126/1. Zpravodajem výboru pan senátor Miroslav Nenutil. Požádal bych ho, aby nás seznámil se zpravodajskou zprávou. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Miroslav Nenutil: Děkuji za slovo. Vážený pane místopředsedo, milé kolegyně, vážení kolegové. Moje zpravodajská zpráva je značně ulehčená, protože všech sedm změn, které jsou předmětem této senátní novely návrhu zákona o jednacím řádu naší komory, dopodrobna vysvětlila předkladatelka paní senátorka Wagnerová.

Rolí zpravodaje snad splním jenom svou povinnost, že garanční výbor, kterým byl ÚPV Senátu PČR, doporučuje Senátu přijmout tento senátní návrh, ve znění prvního pozměňovacího návrhu, protože jak se paní předkladatelka už zmínila, ten další bude až po projednání. Tady musím ocenit akčnost předkladatelů i Stálé komise Senátu pro Ústavu a parlamentní procedury, že bryskně reagovala na nově vzniklé situace v souvislosti se zákonnými opatřeními.

Tady garanční výbor doporučuje schválit.

Potom ještě jednu poznámku. Ze sedmi výborů tři se vyjádřily pro schválení, čtyři nepřijaly žádné usnesení.

Tolik zatím má zpravodajská zpráva a děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Zaujměte, prosím, místo u stolku zpravodajů. Tento senátní tisk byl přikázán mandátovému a imunitnímu výboru, který určil jako svou zpravodajku paní senátorku Dagmar Terelmešovou. Usnesení vám bylo rozdáno jako senátní tisk č. 126/1. Takže prosím, paní senátorko, máte slovo.

Senátorka Dagmar Terelmešová: Děkuji za slovo. Já bych ráda přečetla, protože k tomu, co tady navrhovatelka řekla, už není co dodat, pouze chci říci, že vzhledem k tomu, že mandátový a imunitní výbor se konal 8. října, nejsou v tomto usnesení zaneseny dva pozměňovací návrhy, o kterých paní předkladatelka mluvila. Takže usnesení bylo udělané na původní návrh.

Výbor po původním slově zástupce navrhovatele senátorky Elišky Wagnerové, po zpravodajské zprávě senátorky Dagmar Terelmešové, kterou v zastoupení přednesl senátor Pavel Trpák, a po rozpravě doporučuje Senátu PČR schválit návrh senátního návrhu zákona.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, paní senátorko, dále byl tento senátní tisk přikázán výboru pro územní rozvoj, veřejnou správu a

životní prostředí, který určil jako svého zpravodaje pana senátora Martina Tesaříka. Záznam z jednání vám byl rozdán jako senátní tisk č. 126/3. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Martin Tesařík: Vážený pane předsedající, kolegyně, kolegové, vážená paní předkladatelko, já bych chtěl v krátkosti seznámit auditorium Senátu se závěry výboru pro územní rozvoj, veřejnou správu a životní prostředí z jednání, které probíhalo na 28. schůzi 26. listopadu. Dneska tady už předkladatelka hovořila o pozměňujících návrzích. Náš výbor hlasoval o jednom pozměňovacím návrhu a tak mi dovolu, abych vás seznámil s usnesením.

I. Výbor nepřijal žádné usnesení, když při hlasování o pozměňovacím návrhu paní senátorky Elišky Wagnerové z 9 přítomných senátorek a senátorů hlasovali 4 pro, 0 proti a 5 senátorů se zdrželo. Při hlasování o základním návrhu byly výsledky hlasování následující: Z 9 senátorů 3 byli pro, 1 proti a 5 senátorů se zdrželo. Konstatuji znovu, že jsme nepřijali žádné usnesení.

II. Určuje zpravodajem výboru pro jednání na schůzi Senátu Parlamentu ČR senátora Martina Tesaříka.

III. Pověřuje předsedu výboru Ivo Bárka, aby předložil tento záznam předsedovi Senátu Parlamentu ČR.

Děkuji vám za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Další, kdo tento senátní tisk projednal, byl výbor pro zahraniční věci, obranu a bezpečnost. Usnesení vám bylo rozdáno jako senátní tisk č. 126/4. Zpravodajem byl určen pan senátor Jozef Regec, ale toho zastoupí pan senátor Jaromír Štětina. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Jaromír Štětina: Děkuji za slovo, pane předsedající. Dobrý den, dámy a pánové, já jsem se dozvěděl před chvílíčkou prostřednictvím telefonu, že se pan Regec omlouvá, požádal mě, abych informoval o tom, jaké usnesení jsme přijali na našem výboru pro zahraničí, obranu a bezpečnost včera. Je velmi jednoduché.

Výbor doporučuje Senátu Parlamentu ČR schválit návrh senátního návrhu zákona s pozměňovacími návrhy, které jsou přílohou tohoto usnesení. Vy je máte před sebou a velmi podrobně je vysvětlila paní senátorka Wagnerová. Děkuji.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Tento senátní tisk byl také přikázán výboru pro zdravotnictví a sociální politiku. Usnesení vám bylo rozdáno jako senátní tisk č. 126/5. Výborem byl pověřen jako zpravodaj pan senátor Miloš Janeček. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Miloš Janeček: Děkuji za slovo. Bude to také jednoduché. Výbor pro zdravotnictví a sociální politiku na své 14. schůzi, která se konala 26. listopadu 2013 k návrhu senátního návrhu zákona Stálé komise Senátu pro Ústavu ČR a parlamentní procedury, kterým se mění zákon č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů, tedy senátní tisk č. 126,

I. doporučuje Senátu PČR projednaný návrh zákona schválit ve znění pozměňovacího návrhu, který je uveden v příloze,

II. mě určuje zpravodajem pro jednání na schůzi.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Následně byl tento senátní tisk přikázán výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu,

lidská práva a petice. Záznam z jednání vám byl rozdán jako senátní tisk č. 126/6. Výbor určil jako svého zpravodaje pana senátora Milana Pešáka. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Milan Pešák: Děkuji za slovo. Vážený pane předsedající, dámy a pánové, slovutný Senáte, výbor projednal předmětný návrh zákona včera na svém jednání. Paní senátorka Wagnerová přednesla předkladovou zprávu. Já jsem následně zhodnotil jednotlivé body, jimiž se tento zákon zabývá, ve zpravodajské zprávě a navrhl jsem jako usnesení návrh – zákon zamítnout. Následovala diskuse, v níž vystoupili prakticky všichni přítomní členové výboru a padl návrh – zákon schválit. Svou zpravodajskou povinnost jsem ukončil tím, že jsem diskusi shrnul a navrhl pořadí hlasování, v němž by se o návrzích hlasovalo. Následně jsem výbor opustil, čímž se stal neusnášeníschopným. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Jenom technicky – omlouvám pana senátora Homolku, který je na služební cestě mimo Prahu.

Dalším výborem, kterému byl tento tisk přikázán, byl výbor pro záležitosti EU, který určil jako svého zpravodaje pana senátora Miroslava Krejčů. Záznam z jednání máte jako senátní tisk č. 126/7. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Miroslav Krejča: Děkuji za slovo. Vážený pane předsedající, kolegyně, kolegové, na svém včerejším jednání se náš výbor taktéž zabýval touto materií. Padly dva návrhy, návrh zamítnout tento návrh senátního návrhu zákona. Pro tento návrh, to znamená pro zamítnutí, hlasovali 3 senátoři. Nikdo nebyl proti, 7 se zdrželo. Návrh přijat nebyl. Padl další návrh, a to návrh schválit ve znění pozměňovacích návrhů. Pro tento hlasovalo 5 senátorů, 5 se zdrželo, nikdo nebyl proti. Návrh taktéž nebyl přijat. Takže náš výbor k tomu nepřijal žádné usnesení. Jenom poznámka pod čarou. Tento návrh se naprosto netýká jakýchkoli procedur projednávání evropské agendy zde na plénu Senátu, ani ve výboru. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Jako poslední je tento tisk přikázán VHZD. Záznam z jednání vám byl rozdán jako senátní tisk č. 126/8. Zpravodajem byl určen pan senátor Jaromír Strnad. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Jaromír Strnad: Vážený pane předsedající, vážené kolegyně, vážení kolegové, já bych vás také seznámil s usnesením VHZD, tedy konkrétně s usnesením k senátnímu tisku 126. Jednalo se o návrh včetně obou pozměňovacích návrhů. Pro hlasoval 1 senátor, zdrželo se 6 senátorů. Výbor k tomuto nepřijal žádné usnesení.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Nyní otevírám obecnou rozpravu, do které se hlásí pan senátor Miroslav Nenutil zároveň jako zpravodaj. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Miroslav Nenutil: Děkuji za slovo. Teď zdůrazňuji, že tu nejsem jako zpravodaj, ale skutečně v obecné rozpravě. Milé kolegyně, vážení kolegové, říkal jsem už při tom prvním tisku, že záležitost může být několikaminutová, přistoupíte-li – řekněme – na širší dohodu i u tohoto tisku, nemusíme tu být ani dnes ani do večera.

Z mé zpravodajské zprávy vyplynulo, že tři výbory vyjádřily souhlasné stanovisko, tedy doporučily, aniž ještě znaly druhý pozměňovací návrh, a ve čtyřech dalších výborech bylo znát, že by k nějaké změně vůle byla, nicméně jsou některé věci, minimálně dvě tam figurují, které jsou kontroverzní.

Dovoluji si navrhnout, aby tato materie byla vrácena garančnímu výboru – ÚPV s tím, že kdokoli z výborů má právo se k tomu ještě přihlásit a vyžádat si projednání znovu. Všechny ostatní, jež budou mít konkrétní pozměňovací návrhy k těm sedmi avizovaným, nebo navrhovaným změnám, bych potom požádal, aby je podaly k rukám členů ÚPV nebo tajemnici ÚPV. Dr. Skoupé, tak aby mohly být navrhovateli zpracovány a vám předloženy potom už na základě širší domluvy. Uvědomuji si, že když jste se včera odpoledne seznámili s hlavními zásadami, je nedostatek času k tomu, rozhodnout o něčem, co má trvat třeba i několik let, tento jednací řád.

Z mého nesouvislého vystoupení vyplývá, že navrhuji vrátit tento návrh zákona ústavně-právnímu výboru jako garančnímu a nebráníme se, když si to někdo z výborů vyžádá ještě jednou. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Dále se do obecné rozpravy hlásíte opět vy, ale to zřejmě už neplatí. Takže jako další se hlásí paní senátorka Marta Bayerová. Paní senátorko, máte slovo.

Senátorka Marta Bayerová: Děkuji, pane předsedající. Vážené kolegyně, kolegové, když tady zazněl návrh, že se možná dostane zákon znovu do výborů na projednání, proto jsem se rozhodla vystoupit k němu. Již včera na výboru jsem měla dvě připomínky. První se týkala skutečnosti, že v rámci změn jednacího řádu zřejmě nepohneme se lhůtou, kterou na projednávání zákonů máme v Senátu a je daná ústavou. Měli bychom opravdu seriózně zvážit možné dopady navrhovaných změn na kvalitu našeho jednání. Bylo by nešťastné, kdybychom ve snaze zkvalitnit projednávání zákonů v Senátu, dospěli ke zcela opačnému výsledku.

Druhá poznámka se týká toho, že bychom si myslím měli v našem jednacím řádu určit maximální možnou lhůtu pro šetření ve věci podané petice. Z mnohých jednání s petenty totiž vím, že neexistence této závazné lhůty chápou jako projev neúcty Senátu k občanům, kteří se na něj s peticí obracejí.

Mám např. zkušenost s šetřením ve věci petice k bytům OKD, což je problém dodnes ještě velmi komplikovaný. I na základě této zkušenosti si troufám tvrdit, že i pro prošetření ve značně komplikovaných věcech by mohla být maximální lhůta tři měsíců dostačující.

Jestliže dojde k vrácení návrhu, dodám pozměňovací návrh do výboru. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, paní senátorko. A jako další se do obecné rozpravy hlásí pan senátor Vladimír Dryml. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Vladimír Dryml: Vážený pane předsedající, paní senátorko navrhovatelko, slovutný Senáte. Je vidět, že náказа ze Sněmovny, kde je potřeba předělávat každý zákon a všechno, co bylo platné doposud, se dostala i do českého Senátu. Jsou tady určité změny, nejednotnost pravidel, jak se říká, a proto je potřeba to předělat. Zavání to tak trochu právním inženýrstvím. Prostě všechno to, co bylo dřív, bylo špatně. Přitom si uvědomme, že Senát je tady od roku 1996, tato pravidla platila a najednou přišla paní senátorka a řekla, vaším

prostřednictvím, pane předsedající, paní senátorce, že se to musí zpřesnit a že to musí být všechno trošku jinak.

No, nevíme... Odůvodnění, že bychom to měli změnit, aby to pochopili i novináři, to už je prostě výsměch.

Tady vidíte, že je nejednotnost i ve výborech. Tady se řeklo, že to bylo tři ku čtyřem, i ve třech výborech, které s tím souhlasily, byla také určitá nejednotnost.

Navíc jsme se tady dozvěděli, že druhý pozměňovací návrh nebyl ani dostatečně projednán ve výborech, takže nevím, co se to tady děje. A navíc, asi v rámci šetření, je tady návrh, že by zde měl být založen ještě další nový výbor, výbor pro petice. No, nevím, co na to řeknou občané.

Pozměňovací návrhy se budou písemně dávat už ve výborech. Nevím, jak s tím koresponduje § 102, když senátor, který pozměňovací návrh podal, může pozměňovací návrh před hlasováním o něm zpřesnit. To je z § 102 odst. 2. Ale už tady není napsáno, jestli to bude také dávat písemně.

Jsem rád, že zatím nezazněl pozměňovací návrh, pokud se tento návrh zákona vrátí, aby paní senátorka, vaším prostřednictvím, pane předsedající, dala třeba i to, nevím, jestli je to pravda, že by měl každý z nás ze senátorů odůvodňovat, proč hlasoval proti. Tento návrh zatím neprošel a doufám, že neprojde, i když máme jasně dáno, že každý z nás má hlasovat podle svého vědomí nebo svědomí.

Je otázka, co vznikne, pokud zákon vrátíme anebo jestli ho zamítneme.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Jako další se do rozpravy hlásí pan senátor Martin Tesařík. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Martin Tesařík: Děkuji za udělení slova. Mé vystoupení bude velmi krátké. Vnímám jsem zde širokou diskusi a protože jsem byl zpravodajem v našem výboru pro územní rozvoj, veřejnou správu a životní prostředí a protože u nás na výboru nad tímto návrhem byla velká diskuse, nakonec jsem říkal, že jsme nepřijali ani pozměňovací návrh, ani jsme nedoporučili přijetí základního návrhu, nicméně mnohokrát tam např. zaznělo, že technická poznámka o vypuštění textu na průkazce asi není záležitost paní předkladatelky paní senátorky Wagnerové, prostřednictvím pana předsedajícího, že to je prostě technická věc, která se tady v průběhu času vyskytla a teď je příležitost ji opravit.

Naše diskuse byla tedy skutečně docela široká kolem změny jednacího řádu, která se týkala zdůvodňování pozměňovacích návrhů, popř. kolem otevřené povinné rozpravy, a proto po poradě s předsedou našeho výboru, pokud bude vrácen tento materiál zpět k projednání, navrhuji, aby byl přikázán také výboru pro územní rozvoj, veřejnou správu a životní prostředí. Děkuji.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Do rozpravy se hlásí paní senátorka Eliška Wagnerová. Prosím, paní senátorko, máte slovo.

Senátorka Eliška Wagnerová: Děkuji, pane předsedající. Mně nezbývá, než vaším prostřednictvím odpovědět panu senátorovi Drymlovi, protože on buď zjevně neposlouchal to, co jsem tady říkala, a už dokonce minule jsem to říkala, že navrhované změny totiž není můj výmysl, protože já jsem na to krátce v Senátu, abych si dovolila nějaké velké návrhy v jednacím řádu, ale to jsou

náměty, které nasbírala komise za celou dobu existence Senátu, a komise to vlastně připravila. Já jsem pouhý tlumočnick těchto návrhů změn. A byla to zejména bývalá paní senátorka Paukrtová, která se soustředila na otázky spojené s jednacím řádem Senátu. A udivuje mě, že pan senátor Dryml, vaším prostřednictvím, pane předsedající, si tyto věci nepamatuje, protože tu seděl v té době, takže přece musí vědět a sledoval jistě i práci paní senátorky Paukrtové...

No dobře, ano, nepatřím holt mezi "favorited persons" pana senátora; to, upřímně řečeno, je mi dost jedno. Ale z druhé strany bych prosila nebýt obviňována hloupě, jinak se to nedá vyjádřit. Děkuji.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, paní senátorko. Hlásí se dále pan senátor Vladimír Dryml. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Vladimír Dryml: Vážený pane předsedající, slovutný Senáte. Každý z nás nese určitou osobní odpovědnost. Já nejsem ten, kdo předkládá návrh na změnu tohoto zákona. Ale pokud si to někdo osvojil a předává nám to tady jako svůj návrh na změnu, tak nese osobní zodpovědnost. Takže vymlouvat se na někoho, kdo tady byl nebo nebyl, mi nepřipadá zvlášť férové. Někdo se prostě rozhodl, že podklady, které tam byly, předloží. Ale on nese kůži na trh, a ne ti, kteří tyto podklady shromažďovali, a možná, že je chtěli uplatnit, možná, že se jim to nepovedlo, možná, že se v této cestě pokračuje...

Ale vaším prostřednictvím, pane předsedající – paní senátorko, to je vaše osobní odpovědnost a vy se toho nezbavíte - a je to spojeno s vaším jménem, tak nevím, proč se tomu tak bráníte.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji. A dále se hlásí do rozpravy pan senátor Jaroslav Kubera. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Jaroslav Kubera: Vážený pane místopředsedo, kolegyně a kolegové, máme dvě slova, která jsou teď hodně frekventovaná. To první je korupce a to druhé je změna. Všichni touží po změně. Změna vedla na Slovensku k tomu, že Slováci mají prvního, nevím, jak bych to slušně nazval, takového klérofašistického župana. A my máme takovou představu, že změna vždycky vede k lepšímu.

Ujišťuji vás, že poměr změn k lepšímu a horšímu je asi 80 ku 20; 80 % změn vede vždycky k horšímu. O tom se tady můžete snadno přesvědčit, když si přečtete některé zákony z roku 1994 a některé zákony z minulého roku, novelizujeme novelizované, často novelizujeme ještě neúčinné zákony.

A jestli bychom něco potřebovali opravdu změnit v jednacím řádu, resp. v Ústavě, tak by to bylo to, aby Senát měl 60 dní na projednávání zákonů ze sněmovny. To by nám vyřešilo spoustu problémů a nemuseli bychom se tímto zabývat. Je nesmírně těžké dojednat ve sněmovně, aby sněmovna toto podpořila, protože jí se to samozřejmě nebude líbit, ale nám by to strašně pomohlo.

Druhá věc, kterou bychom potřebovali. Já jsem tady zaslechl zcela zděšen, že někdo navrhuje, a bychom zřídili zvláštní petiční výbor, protože petice totiž oblíbené nejsou. Všichni navenek jsou nadšeni peticemi, ale když petice přijde, tak petiční výbor hledá nějaký jiný výbor, kterému by petici hodil pod záminkou – tohle se týká ústavního, tohle se týká školského výboru - a sám nechce dělat nic!!!

Důvod je prostý. My jsme si kdysi do jednacího řádu dali číslovku 10 tisíc, která stačí na to, aby Senát musel projednávat petici v plénu. Mimochodem, Sněmovna nemá takovéto ustanovení, tam se to projednává jenom ve výborech.

Když já jenom za svůj život v Senátu si vzpomenu na kamzíky, lýkožrouty a další úžasné petice, zasypávání Dolu Frenštát. Ale to byly ještě velmi vážné petice, pak byly takové – spojení či nespojení školy v Horní Dolní s Dolní Horní. Pokud to tak bude dál, budeme zahlceni peticemi. A pokud bude příležitost, budu navrhopvat zvýšení kvora, že Senát by měl projednávat petice, ale petice celospolečenské, které se týkají nějakého celospolečenského problému, ale ne nějakého lokálního problému, což je tady zcela běžné.

Přesto ale navrhuji tento návrh zákona zamítnout.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. A jako další se do rozpravy hlásí pan senátor Jaroslav Doubrava. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Jaroslav Doubrava: Děkuji, pane předsedající. Kolegyně a kolegové, vy, kteří jste pracovali v minulém složení této komise, si jistě vzpomenete, že komise přijala a doporučila návrh změny jednacího řádu v tom, aby k ustavení klubu stačili tři senátoři. Důvod byl prostý – Sněmovně při 200 poslancích stačilo 5 poslanců, v Senátu jsme museli mít také 5 senátorů.

Návrh a usnesení komise asi bohužel někam zapadly. Já bych ho rád připomněl, a pokud řešíme změnu jednacího řádu, byl bych rád, kdyby se tam tato změna taky objevila. Děkuji.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Do rozpravy se už nikdo nehlásí, rozpravu uzavírám. Zeptám se paní předkladatelky, zda si přeje vystoupit. Nepřeje. Požádal bych pana zpravodaje, zda by nás provedl jednak zhodnocením rozpravy a jednak hlavně hlasováním.

Senátor Miroslav Nenutil: Děkuji za důvěru, pane místopředsedo. Omezím se pouze na konstatování, že jsme vyslechli 6 diskusních příspěvků, zazněly další dva návrhy – vrátit návrh ústavně-právnímu výboru jako garančnímu a další výbor, který si to vyžádal, byl výbor pro územní rozvoj, veřejnou správu a životní prostředí. A pak zazněl návrh zamítnout.

Budeme hlasovat podle jednacího řádu. Nejprve budeme hlasovat o variantě návrh vrátit, v případě, že neprojde, o variantě schválit, a v případě, že by neprošla ani tato, pak o variantě návrh zamítnout.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Zazněl tedy i návrh na schválení, dobře. V pořadí, jak uvedl pan zpravodaj, budeme hlasovat o předložených návrzích.

V tuto chvíli budeme hlasovat o návrhu vrátit návrh k novému projednání příslušným výborům, tak jak uvedl pan zpravodaj ve svém vystoupení.

Budeme hlasovat o návrhu posuzovaný návrh senátního návrhu zákona vrátit uvedeným výborům.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Kdo je proti tomuto návrhu, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko NE. Děkuji.

Hlasování skončilo a mohu konstatovat, že v **hlasování pořadové číslo 20** se z 54 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 28 pro vyslovilo 34, proti bylo 9. Návrh byl přijat.

Tím jsme projednali tento bod, vrátili jsme návrh senátního návrhu zákona příslušným výborům.

Přistoupíme k dalšímu bodu našeho pořadu a tímto bodem je

8.

Návrh senátního návrhu zákona senátorky Elišky Wagnerové a senátora Miroslava Antla, kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (senátní tisk č. 157)

Tento návrh zákona jste obdrželi jako senátní tisk č. 157. Návrh zákona uvede paní senátorka Eliška Wagnerová, kterou nyní žádám, aby nás s tímto návrhem seznámila. Prosím, paní senátorko, máte slovo.

Senátorka Eliška Wagnerová: Děkuji, pane předsedající. Dámy a pánové, s tímto návrhem jsem vás rovněž už seznamovala v prvním čtení. Nevím, zda to znovu rekapitulovat, ale možná, že to smysl přece jenom má, tak budiž, a možná trochu jinými slovy, než minule.

Co je podstatou věci? Podstatou věci je interpretace článku 27 Ústavy ČR, kde podle odst. 1 poslanec ani senátor nelze postihnout pro hlasování v Poslanecké sněmovně nebo Senátu neb v jejich orgánech pro hlasování, a za druhé, za projevy, učiněné v Poslanecké sněmovně nebo Senátu nebo v jejich orgánech nelze poslance nebo senátora trestně stíhat. Poslanec nebo senátor podléhá jen disciplinární pravomoci komory, jejímž je členem, za projevy učiněné v obou komorách, resp. v jejich orgánech.

V doktríně vcelku nepanoval spor o výklad tohoto ustanovení Ústavy. Zdálo se, že je to poměrně jednoznačně vykládáno a vody vlastně rozčeřila až několikrát rozhodnutí Nejvyššího soudu, která rozhodovala o vynětí, resp. o přípustnosti nebo nepřípustnosti trestního stíhání bývalých tří poslanců.

Co tedy na tomto rozhodnutí tak pobouřilo a vlastně vyprovokovalo tento návrh? To, že v jednom z těchto rozhodnutí zazněla teze, která se posléze opakuje i v dalších, byť v trochu pozměněné podobě, a já vám ji přečtu:

Za projev učiněný v Poslanecké sněmovně je namístě pokládat i jednání poslance v souvislosti s jeho politickou činností a tedy také jednání vedoucí k politickým dohodám, kompromisům či politickým rozhodnutím, ať už v rámci jedné či více politických stran či jejich koalic.

Jde tak, stručně řečeno, o vyjádření postojů v rámci politické soutěže, probíhající nepochybně i v Poslanecké sněmovně, a to i ze strany jednotlivých poslanců.

Tento výklad, že to tedy nejsou jenom projevy, ale že to je i jednání těchto poslanců, je prostě doktrínou a i mnoha praktikujícími právníky je považován za velmi rozšiřující. A to byl vlastně motiv, proč se přikročilo k návrhu této novely trestního řádu, která by měla zpřesnit nebo vlastně vyložit článek 27, převyprávět ho do trestního řádu, tak aby Nejvyšší soud byl jaksi více spoután těmi pravidly, protože marná sláva, a to je potřeba vědět, že totiž soudci obecných soudů, na rozdíl od Ústavního soudu, opravdu s Ústavou jako přímo aplikovatelným právem vlastně mnoho nepracují a prostě se spoléhají na to, co je uvedeno v zákoně. A není-li přímo něco uvedeno v zákoně jako takovém, tak to může být pro ně i velký problém.

Proto se návrh, který jsme předložili, věnuje vlastně dvěma okruhům, a to jednak vymezení toho, co se rozumí Poslaneckou sněmovnou, Senátem a co se rozumí oněmi orgány.

Dospěli jsme k závěru, že nemůže samozřejmě jít o místně určené místo, to znamená fyzicky určené místo, že to pouze opravdu sál Senátu nacházející se zde, tedy v konírně Valdštejnského paláce, ale že to může být i místo nacházející se kdekoli, ale že jde o to, zda na tom místě probíhá schůze, ať už Poslanecké sněmovny nebo Senátu anebo jejich orgánů.

Když se konala volba prezidenta republiky ještě Parlamentem, společné zasedání obou komor probíhalo ve Španělském sále na Pražském hradě. Pražský hrad rozhodně není prostorem, kterým by disponovala jedna z komor Parlamentu, to jistěže ne. Ale tím, že se tam toto zasedání konalo, tak bezpochyby veškeré projevy, které byly učiněny na tomto zasedání obou komor, byly chráněny článkem 27 Ústavy ČR, který projevy chrání a poslanci a senátoři byli vyňati z trestněprávního postihu.

Pokusili jsme se tedy jednak vymežit, jak říkám, orgány Parlamentu, co do nich opravu patří.

Dále jsme se pak pokusili vymežit, co se má rozumět oním projevem. Tady musím přiznat, že jsou na to různé názory. Jsou názory, které jsou zužující, které říkají, že tím projevem se opravdu rozumí jenom slovní projev, a sice projev učiněný na řečništi komor nebo u mikrofonu v orgánech komor. A pak jsou názory poněkud extenzivnější. A já jsem přistoupila přece jen na extenzivnější výklad, a sice, že se to týká i projevů, které jsou učiněny, řekněme, v lavicích. Když se např. objeví při plenárním zasedání v komoře nějaký nápis, transparent, jímž by možná mohl být spáchán nějaký verbální trestný čin, je to zase projev, který by měl být chráněn imunitou, resp. indemnitou, a to sice z toho důvodu, že vlastním účelem ochrany skrze indemnitu je totiž to, seznamovat veřejnost s názory jednotlivých politiků, veřejně seznamovat veřejnost s názory jednotlivých politiků. A tudíž i takového projevy by chráněny být měly.

Ovšem co lze těžko považovat za chráněné imunitou, resp. indemnitou, jsou právě ony skryté projevy, většinou slovní, které se uskutečňují někde, abych tak řekl, v přítmí budov, ať již Poslanecké sněmovny nebo možná i Senátu, kde prostě jde o projevy, které nejsou namířeny na oslovení veřejnosti, ale jsou adresovány opravdu jenom jednotlivému poslanci či senátorovi. To by podle nás chráněno imunitou být nemělo.

V každém případě před vámi leží návrh senátního návrhu zákona. Prošel prvním čtením, a že byl přikázán do ústavně-právního výboru jako výboru garančního. A v ÚPV jsme předložili nakonec, po konzultacích s legislativním odborem, spolu s kolegou Antlem pozměňovací návrh, který zachoval obsah původního návrhu, tak jak byl předložen, na tom se vůbec nic nemění, jen ho rozdělil tak, aby to legislativně bylo lépe, jak nám řekli legislativci. Tomu jsme se tedy podřídili.

To je asi vše, pane předsedající.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, paní senátko, zaujměte, prosím, místo u stolku zpravodajů. Senátní tisk projednal ústavně-právní výbor jako výbor garanční. Zpravodajem výboru je pan senátor Miroslav Nenutil. Usnesení výboru jste obdrželi jako senátní tisk č. 157/1. Požádal bych pana senátora, zda by nás seznámil se zpravodajskou zprávou. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Miroslav Nenutil: Děkuji za slovo, vážený pane místopředsedo. Milé kolegyně, vážení kolegové, dnešní mé zpravodajství je skutečně ulehčené, protože paní předkladatelka v obou případech svůj návrh vysvětlila tak dopodrobna, že mi připadá jako ztráta času, abych ho tady dál komentoval.

Seznámím vás tedy s usnesením ústavně-právního výboru, které doporučuje Senátu Parlamentu ČR přijmout tento návrh ve znění pozměňovacího návrhu.

Tolik zatím má zpravodajská zpráva. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore, zaujměte, prosím, také místo u stolku zpravodajů. A já otevírám obecnou rozpravu. Do obecné rozpravy se hlásí pan senátor Jaroslav Kubera. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Jaroslav Kubera: Vážený pane místopředsedo, kolegyně a kolegové, nebudu dlouze mluvit, jen připomenu v souvislosti s tím, co se teď děje ve Sněmovně, že pokud by tento zákon byl přijat, už tam dochází k věcem, které by byly hodny trestního stíhání, protože tam se teď rozhoduje o tom, kdo bude místopředseda, kdo budou předsedové výborů, nejedná se o tom jenom v orgánech, jedná se o tom dokonce i mimo Sněmovnu, velmi intenzívně, kandidáti obcházejí, shánějí hlasy, aby ty trafiky, jak je teď moderní říkat, dostali. To je první připomínka.

Druhá je daleko vážnější. Mám tady Lidové noviny ze středy 27. listopadu 2013. Já jsem vytýkal, že je to v podstatě obcházení Ústavy, a předkladatelé tam píší: Naše reakce je na rozhodnutí Nejvyššího soudu s tím, že chceme, aby si toho spíš všiml Ústavní soud, připouští proto pro Lidové noviny Antl. My jsme to spíš chtěli otevřít, je to legislativní provokace.

Ptám se, jestli toto je způsob hodný Senátu navrhovat zákony jenom jakoby legislativní provokaci. Je to stejné, jako kdyby někdo z nás – také to tady už bylo – teď populisticky navrhoval, že sněmovna je vlastně ustavena a je třeba zrušit Senát... To jsou vždycky takové ty výkřiky do tmy.

Tímto návrhem, pokud projde, se samozřejmě obklíčíme, protože tady to bývá tak, že když někdo něco řekne na výboru a média se na něco ptají, tak se většinou neptají na výboru, ale ptají se třeba na chodbě. Čili stejná věta pronesená na výboru je kryta imunitou, tatáž věta pronesená za dveřmi už není kryta imunitou. Nedejbože, někdy se ptají na dvoře, to je ještě pořád v Senátu, ale někdy dokonce stojí před dvorem na ulici; a také se ptají...

Považuji toto jenom za buď nějaký populistický nápad. Ono se nic tak dramatického nestalo, ale co se stalo dramatického, když si přečtete v novinách, že v souvislosti s vraždou sociálně demokratického bosse Romana Housky, kdyby ho zastřelil senátor nebo poslanec, že by to nebylo trestné, a napíše to právník s titulem JUDr. - nebudu ho, Hasenkopfa, jmenovat – kdy lidé, kteří nemají právní vzdělání, takové věci čtou a věří takovým nesmyslům, že když tady někdo někoho zabije, tak to není trestné, když mu předává peníze, tak to není trestné... Každý normálně myslící člověk ví, a nepotřebuje na to žádný trestní řád ani zákon, tak citem vidí jasně, co je a co není v tomto smyslu trestné.

A tyto bludy potom žijí svým životem, ještě se spekulativně rozvíří ještě dramatičtěji a samozřejmě ve veřejnosti vzniká dojem, že poslanci a senátoři jsou jacísi lidé vyšší kategorie, na které se zákony nevztahují, a podobné virtuální nesmysly. Takže to je důvod, proč navrhuji zamítnout tento zákon a už nechat tohoto sociálního inženýrství, protože někoho našťve rozsudek soudu. Tak to napíšeme všechno tak, aby soudy měly počítač, do toho počítače to frkly, a on

jim to vyhodnotí. Je to stejné, jako když chce někdo přesná pravidla pro přidělování peněz na dotace bez jakéhokoli rozhodování, a když jsou ta pravidla, tak ten orgán už nemusí být, tak to může udělat kdokoli, kdo to pustí do toho programu, a ten program rozhodne, co komu dáme. A neriskuje tím žádné trestní stíhání, protože to přece udělal ten počítač, to my jsme pro to nehlasovali.

To jsou věci, které nás vedou opravdu do pekel, a já se neodvážuji pomýšlet na to, kde toto všechno skončí!

Mimochodem, jeden nejmenovaný senátor Okamura nesplnil svoji hlavní povinnost, a to dodat doznání, které měl dodat, když skončil jako senátor, a je to člověk, který jedním dechem mluví o trestní odpovědnosti politiků, hmotné odpovědnosti politiků, odvolávání politiků, takže já doufám, že bude prvním politikem, kterého odvoláme. Děkuji za pozornost. (Tukání do lavic.)

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Jako další se do rozpravy hlásí pan senátor Vladimír Dryml. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Vladimír Dryml: Vážený pane předsedající, vážené kolegyně a kolegové, je těžké mluvit po našem superřečníkovi, vašim prostřednictvím, pane předsedající, senátoru Kuberovi. Už tady bylo jasně řečeno v předchozím bodu, který jsme projednávali, něco o právním inženýrství. Tady, vážení, vidíme jedno. Novelou trestního zákona se má obcházet Ústava. Je to tak. Nic jiného za tím nehledejme. Říkám to tady jasně a natvrdo. My přece tady nejsme proto, abychom provokovali, jak píše Lidové noviny. Ano, Lidové noviny si to asi nevymyslely. Je to nebezpečný precedens, provokace, provokatéři atd.

Nejvyšší soud rozhodl, jak rozhodl. Já chápu určité pobouření části veřejnosti, ale bohužel současná politická scéna je plná politických dohod, zákulisních dohod a kšeftů. A jestli si myslíte, že tady v Senátu to není, tak i tady v Senátu to je! Jako příklad bych uvedl rozdělení moci do jednotlivých výborů a obsazování jednotlivých výborů atd.

Nevím, co kdo tady chce stíhat. A není to jenom záležitost České republiky, je to záležitost v podstatě politiky na celém světě. Ústava přece není trhací kalendář. Vezměme si, že Ústava, americká Ústava, se nemění na rozdíl od té české, kde v poslední době ji chce každý nějakým způsobem změnit. To je opravdu tak špatná, že celé roky nám to vyhovovalo, a nejednou se to musí měnit?

A je tady ještě jeden závažný argument. Přece práce poslance nebo senátora není jenom v parlamentu. Není jenom ve výborech. Není jenom v Poslanecké sněmovně, není jenom v Senátu. Přece ta naše hlavní práce je práce s lidmi, s našimi voliči. Je ta práce v našich kancelářích, v našich okrscích, ale tam, vážení, pozor, a to platí pro pravici i pro levici, tam nebudete kryti ničím. Tam když si někdo něco vyvzpomene, tak budete trestněprávně stíháni pro pomluvu, protože v České republice to je trestněprávní čin. Takže já jsem zvědav, jak to budete dělat. Protože se setkáváme, vidíte to dobře, s různými lidmi. A je otázka, jestli ty provokace nebudou proti nám právě v našich volebních okrscích, právě na různých politických schůzích, a vážení, kdo z vás půjde do médií a bude říkat nějaký názor, za který můžete být trestáni? To je novela náhubkového zákona, to co nám tady někdo předvádí. Já se divím médiím, že na toto neupozornily.

A ještě jednu poznámku na konec. Co ta imunita? Bude se to týkat jenom poslanců a senátorů. My budeme nějakým způsobem diskriminováni. Co bude s panem prezidentem? Co bude s ústavními soudci? Jak to vlastně bude? Jak to

bude s jejich vyjadřováním na veřejnosti, do médií atd.? Je to velmi nebezpečný precedent, uvědomme si to.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore, a do rozpravy se přihlásil pan místopředseda Přemysl Sobotka. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Pane místopředsedo, kolegyně, kolegové, měníme Ústavu. Pak na to potřebujeme kvorum a nemělo by to být prostým zákonem, který se vztahuje k trestnímu řádu. Měníme ji nepřímou. Jaké bude kvorum? Ale o tom teď nechci jednat.

Když jsem poslouchal paní kolegyni, tak proslovy plus jednání, na to bude vztažena imunita. Ale ta jednání a proslovy budou pouze při schůzích a na řečništi. Takhle to řekla paní senátorka Wagnerová jako předkladatelka.

Já budu s kýmkoli z vás kousek vedle, a ten můj partner nebude mít příliš čisté úmysly, tak si nahraje můj názor, který bude pomluvou nebo čímkoli ve výkladu kohokoli, a do hodiny si pro mě přijedou...

Já odmítám populistické návrhy na to, abychom byli nechráněni imunitou při jakémkoli projevu, ať už se bude odehrávat na půdě kdekoli. Nejenom na společné schůzi ve Španělském sále anebo ve sněmovně nebo tady. Já promluvím na náměstí jako každý z nás - a ve vteřině jedem. Nežlobte se, ve vteřině...

Názor politika, to je přece to chráněné území, kde potřebujeme mít imunitu. Žádnou jinou imunitu už vlastně v této chvíli nemáme. Jak budeme nakládat s tím, že ty rozhovory budou nahrávány? Naše telefony, víme, jaké je téma odposlechu, jak se to hraje... A je to opravdu nepřímý zásah do Ústavy; a já podporuji, abychom tento návrh zamítl!

Zachovejme si svoji svobodu projevu! Je to jediné privilegium, které jako politici ještě máme z té velké imunity, která původně byla. (Ťukání do lavic.)

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Do rozpravy se hlásí paní senátorka Eliška Wagnerová. Prosím, paní senátorko, máte slovo.

Senátorka Eliška Wagnerová: Děkuji, pane předsedající. To, co jsem teď vyslechla, musím to říct, to je naprosté nepochopení, neporozumění Ústavy. A když tady padalo, a jak budou chráněni, jak budou chráněni ústavní soudci, co budou, kde oni budou? No ti nemají žádnou, a teď nemluvme o imunitě, tady totiž jde řeč o indemnitu, indemnitu! A indemnita je trestněprávní a to hmotněprávní exempce! Tzn., že opravdu jste vyňati z trestněprávního postihu, a to je výsada toliko senátorů a poslanců! Tuto výsadu nemají ani ústavní soudci, nemá ji prezident, ten samozřejmě má trestněprávní imunitu kompletní. Ale to je jiná kapitola.

Ale ústavní soudci ji nemají. Co ale mají, a to mají stejné se senátory a poslanci, že totiž když se dopustí projevu v médiích, stejně jako poslanci a senátoři, v médiích, nikoli tedy v orgánech parlamentních, tak můžou být i stíhání, stejně jako my můžeme být stíhání. Ale nemůžou nás sebrat, ale musí požádat komoru o vydání. A je to nakonec komora, která rozhoduje, zda vydá nebo nevydá.

A totéž je u ústavních soudců. Totéž je u ústavních soudců. Jinými slovy, prosím pěkně, uvědomte si, že tady se jedná jenom o tuto indemnitu, kde jde o opravdu vynětí z trestního stíhání. Tím se totiž my všichni senátoři a poslanci

stáváme vysloveně nerovnými, resp. rovnějšími, než jsou všichni ostatní kolem nás, než jsou i ti ústavní soudci, protože prostě nesmíme být za to postihováni. Když jde o projev a o projev na určitém místě.

Ale nevím proč, resp. dobře, já si dovedu představit, že bude chráněn celý výkon mandátu. To si dovedu představit. A jistě jsou i státy, kde to tak je. Ale tam to říká Ústava. Naše Ústava je zkonstruována takto. Chcete tedy být chráněni v celém rozsahu mandátu? No fajn, změňte Ústavu. Změňte Ústavu.

Ale pokud nebude změněna Ústava, je mně líto, to co říkám já, to je prostě pravda. A na tom se shodují všichni právníci, všichni právní teoretici. Přečtěte si, prosím pěkně, komentáře k Ústavě, k příslušným článkům. Všichni melou to samé, to co já. Tak já prostě nevím. Říkám, dovedu si představit leccos, ale musela by se v tomto případě v tom leccos, kdyby to mělo být jinak, změnit právě Ústava.

My se pohybujeme v režimu naší Ústavy, a ta je, jaká je. Je takto omezena. Tečka. Všechno.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Dále se do rozpravy hlásí pan senátor Vladimír Dryml.

Senátor Vladimír Dryml: Vážený pane předsedající, kolegyně, kolegové, Nejvyšší soud se také musí řídit Ústavou. Přesto rozhodl tak, jak rozhodl. Nevím, kde je pravda. A ještě to znamená, že tady se nepřímo říká, že rozhodl protiústavně? Tady se pochybuje o rozhodnutí Nejvyššího soudu?

Ještě druhá věc. Uvědomme si, že tady nejednáme každý za nás osobně. Tady reprezentujeme názory politické strany, tady reprezentujeme názory voličů, tady reprezentujeme názory určitých skupin lidí. Tady to není o tom, že my jako osoby, jednotlivci. Tady je to o tom, koho vlastně zastupujeme, a ty zájmy chráníme a tady jsou ohroženy ty projevy té demokracie, té svobody.

A pokud se tady mluví něco o tom, že se vyžádá naše vydání nebo nevydání, to už jsme si zažili tady minule, za prvé si můžou orgány činné v trestním řízení počkat, až skončí náš mandát, a pak nám to osolí, a vůbec tam neprobíhá žádná promlčecí doba, na rozdíl od jiných občanů této země, a za druhé mnozí z vás znají, jak pracují naše soudy, kde po čtyřech, šesti, ale možná i po 12 letech se konečně přijde na to, že se vlastně nic nestalo a bylo to v pořádku, ale ty náklady, ten psychický nátlak na toho člověka a to všechno ostatní, a to bláto, které na vás hodí někdo úmyslně, tak to už z vás nikdo nesmyje.

A tak to chodí v ČR. A dokonce se to používá i k likvidování politických odpůrců. To je skutečnost. To je holá realita v ČR. A právě že v ČR pracuje justice, tak jak pracuje, že ty orgány činné v trestním řízení pracují tak, jak pracují, proto není ještě čas na ty změny, které tady, vaším prostřednictvím, pane předsedající, předkládá paní senátorka Wagnerová s panem senátorem Antlem. (Ťukání do lavic.)

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Jako další se do rozpravy hlásí pan senátor Miroslav Škaloud. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Miroslav Škaloud: Děkuji. Vážené senátorky a senátoři, dovoluji mi, abych řekl svůj pohled na věc, proč je zrovna tato změna trestního zákona nějakým způsobem naléhavá nyní, proč o ní vůbec hovoříme.

Podstata je taková, kdybych to parafrázoval, že Nejvyšší soud posvětil, že politické dohody poslanců, krytých imunitou, jsou touto imunitou chráněny i pod institutem projevu. A to, i kdyby byly učiněny mimo Parlament. On to ten Nejvyšší soud nějak interpretoval, a toto upřesnění projevu nebo institutu projevu, který je zde předkládán, tak já se domnívám, že umožní potom lépe kriminalizovat politické dohody, které jsou součástí politiky odjakživa.

A nyní jsme svědky takového úkazu, že to, co je obecně akceptováno, je i trestné. Mluvím o politických dohodách. Chápu, že předkladatelé chtějí nějakým způsobem dát najevo veřejnosti, že jejím pocitům vycházejí vstříc, ale já se domnívám, že kdybychom pokaždé, když média něco mylně interpretují, měli měnit zákon, bylo by to proti účelu práva jako takového. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Do rozpravy už se nikdo nehlásí, rozpravu uzavírám. Zeptám se paní předkladatelky, zda si přeje vystoupit. Nepřeje, děkuji. Pan zpravodaj, toho bych požádal, aby nás provedl hlasováním o návrzích, které padly v rozpravě.

Senátor Miroslav Nenutil: Pane místopředsedo, kolegyně a kolegové, v obecné rozpravě padl jeden návrh, a to zamítnout, a to bych tedy prosil, pane místopředsedo, abyste nechal hlasovat. V případě, že nebude schválen, budeme hlasovat po podrobné rozpravě o usnesení ÚPV s pozměňovacím návrhem.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Jediný návrh, který padl před případnou podrobnou rozpravou je návrh na zamítnutí. O tomto návrhu budeme v tuto chvíli hlasovat. Je tady požadavek na odhlášení, tak jsem vás odhlásil. Prosím, zaregistrujte se svými kartičkami, aby váš hlas byl platný. Šanci dostali i příchozí.

Nyní budeme tedy hlasovat o návrhu na zamítnutí. Kdo je pro tento návrh, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Kdo je proti tomuto návrhu, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko NE.

Děkuji, hlasování skončilo a já mohu konstatovat, že v **hlasování pořadové číslo 21** se ze 47 přítomných senátorek a senátorů při kvóru 24 pro vyslovilo 22, proti bylo 11, návrh nebyl přijat.

Budeme pokračovat podrobnou rozpravou, kterou v tuto chvíli otevírám. Do podrobné rozpravy se hlásí pan senátor Miroslav Nenutil. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Miroslav Nenutil: Děkuji za slovo, vážený pane místopředsedo. Jak už jsem řekl ve své zpravodajské zprávě, Ústavně-právní výbor přijal usnesení, kde doporučuje Senátu schválit návrh tohoto zákona ve znění pozměňovacího návrhu, který je přílohou usnesení, jež bylo rozdáno už před vlastní schůzí, a proto ho považuji za zbytečné znovu načítat.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Ano, rozumím, děkuji. Do podrobné rozpravy se už nikdo nehlásí, podrobnou rozpravu uzavírám.

V tuto chvíli budeme hlasovat o pozměňovacím návrhu, tak jak jej přednesl pan zpravodaj. Nyní tedy přistoupíme k hlasování. Nyní budeme hlasovat o pozměňovacím návrhu, tak jak jste jej obdrželi v usnesení ÚPV.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Kdo je proti tomuto návrhu, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko NE.

Děkuji, hlasování skončilo a já mohu konstatovat, že v **hlasování pořadové číslo 22** se ze 49 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 25 pro vyslovilo 16, proti bylo 16, návrh nebyl přijat. (Ťukání do lavic.)

Tím byly vyčerpány všechny pozměňovací návrhy. Je nějaká námitka? Není. Tím jsme vyčerpali všechny pozměňovací návrhy, tedy ten jeden, a nyní můžeme přistoupit k hlasování o schválení návrhu senátního návrhu zákona ve znění přijatých pozměňovacích návrhů, které jsme nepřijali, takže budeme hlasovat – o čem? Budeme hlasovat o schválení návrhu tohoto zákona. (Dotaz ze sálu: Bez pozměňovacích návrhů?) Samozřejmě, protože žádný nebyl schválen.

V předloženém znění bez pozměňovacího návrhu, aby to bylo zcela jasné. V sále je přítomno v tuto chvíli 50 senátorek a senátorů, potřebné kvorum je 26.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Kdo je proti tomuto návrhu, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko NE.

Děkuji, hlasování skončilo a já mohu konstatovat, že v hlasování pořadové číslo 23 se ze 51 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 26 pro vyslovilo 11, proti bylo 14, návrh nebyl přijat.

Tím jsme skončili projednávání tohoto návrhu zákona. Přistoupíme k dalšímu bodu našeho jednání, a tím je

9.

Petice "Pomozte svému divadlu" (senátní tisk č. 71)

Tuto petici jste obdrželi jako senátní tisk č. 71. Petici projednal výbor pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice, ten určil jako svého zpravodaje pana senátora Jiřího Šestáka. Usnesení výboru vám bylo rozdáno jako senátní tisk č. 71/1. Podle našich pravidel Senátu při zahájení projednávání – já bych požádal jenom, kdyby bylo možné přenést diskusi do kuloárů. Informace pro stenozáznam.

Senátor Jiří Oberfalzer: Omlouvám se. Pro stenozáznam chci uvést, že došlo k nějaké chybě v hlasovacím zařízení a že jsem hlasoval proti. Prosím opravu do stena a do záznamu hlasování. Děkuji.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji. Podle našich pravidel Senát při zahájení projednávání petice vezme na vědomí, které osoby zastupují petenty a mají možnost požívat práv podle § 142a) odst. 2 zákona o Jednacím řádu Senátu, tedy mít možnost zúčastnit se schůze Senátu. V tomto případě to je pan Jan Burian a pan Stanislav Moša, kteří jsou uvedeni v usnesení VVVK.

Přistoupíme tedy k hlasování. V sále je přítomno 42 senátorek a senátorů, potřebné kvorum pro schválení je 22.

Kdo je pro tento návrh, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Kdo je proti tomuto návrhu, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko NE.

Děkuji, hlasování skončilo a já mohu konstatovat, že v **hlasování pořadové číslo 24** se ze 44 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 23 pro vyslovilo 37, proti nebyl nikdo, návrh byl přijat.

Dovolte mi nyní, abych zde tedy přivítal zástupce petentů. Dále Senát hlasováním rozhodne, kteří z představitelů orgánů územní samosprávy, správních úřadů a organizací, jež výbor považuje za dotčené projednávanou

peticí, se mohou zúčastnit schůze Senátu. Pana ministra financí zastoupí pan náměstek Jan Gregor, paní ministryni spravedlnosti zastoupí pan náměstek Petr Mlsna, pana ministra kultury Jiřího Balvína zastoupí pan náměstek Stanislav Karabec. Navrhují, abychom o všech jménech hlasovali zároveň.

Neregistruji žádnou námitku, přistoupíme k hlasování.

Kdo je pro tento návrh, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Kdo je proti tomuto návrhu, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko NE.

Děkuji, hlasování skončilo a já mohu konstatovat, že v hlasování **pořadové číslo 25 se** ze 44 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 23 pro vyslovilo 36, proti nebyl nikdo, návrh byl přijat.

Dovolu mi tady, abych zde přivítal zástupce strany dotčené peticí, pana náměstka ministra kultury Stanislava Karabce, pana náměstka ministra financí Jana Gregora a pana náměstka ministra spravedlnosti Petra Mlsnu.

Podle čl. 3 našich podrobnějších pravidel se praví, že může každá z těchto osob vystoupit v rozpravě nejvýše dvakrát, a to vždy nejvýše na deset minut. Nyní tedy uděluji slovo zpravodaji VVK senátorovi Jiřímu Šestákovi. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Jiří Šesták: Děkuji za slovo, vážený pane předsedající, vážené paní senátorky, páni senátoři, vážení zástupci ministerstev, vážení zástupci petentů. V roce 2012 proběhla akce - Pomozte svému divadlu. Do této akce se zapojilo 35 regionálních divadel po celé ČR, a tato divadla chtěla upozornit na velmi kritickou situaci ve financování těchto institucí a chtěla tak podnítit k jednání jak samosprávy, tak státní správu, a vyvolat jednání, které by vedlo ke zlepšení této situace. Senátní výbor pro vědu, vzdělání, vědu a kulturu projednal petici Pomozte svému divadlu, která mu byla doručena, a rozhodl se vzhledem k počtu téměř 35 tisíc petentů, že petice bude projednána na veřejném slyšení výboru, což se také stalo 10. června tohoto roku.

Cílem tohoto veřejného slyšení bylo umožnit snahu petentů podrobně seznámit senátory a poslance Parlamentu ČR i veřejnost s problematikou a realitou financování a Správy regionálních divadel a orchestrů. Dále otevřít diskusi o možných systémech kooperativního financování profesionálních divadel v regionech, a napomoci, aby stát ve spolupráci s kraji a městy vytvořil model kooperativního financování regionálních divadel.

Zároveň chtěl zahájit diskusi o vytvoření nového typu právnické osoby nebo potřebné změny legislativy pro veřejné neziskové instituce v oblasti živého profesionálního umění, a v neposlední řadě pomoci v zajištění finanční podpory veřejných neziskových organizací ze strany státu v souladu s již existujícím usnesením vlády.

Tento cíl byl veřejným slyšením naplněn. V diskusi vystoupili mimo jiné zástupci ministerstva kultury, ministerstva financí a legislativní rady vlády. Víceméně se všichni shodli na potřebě vytvoření legislativního prostředí, které by efektivně reagovalo na potřeby regionálních divadel v celé České republice.

Asociace profesionálních divadel a orchestrů se zároveň zavázala a víme, že tak i činí, že se bude podílet na přípravě materiálu, který bude předložen ministerstvu kultury, ministerstvu financí a legislativní radě vlády a společně s nimi bude hledat vhodný způsob legislativního, ať už ve stávajícím právním pořádku anebo případné vytvoření nového zákona nebo takové legislativní normy, která by zohledňovala potřeby divadel a umožňovala jejich zachování a rozvoj.

Výsledky veřejného slyšení byly předloženy výboru pro vědu, vzdělání, kulturu a lidská práva, který 29. října t. r. přijal usnesení, ve kterém konstatoval,

že šetření ve věci petice č. 11/13 Pomozte svému divadlu, senátní tisk č. 71, bylo ukončeno a navrhl Organizačnímu výboru Senátu zařadit na pořad následující schůze Senátu petici č. 11/13 Pomozte svému divadlu.

Já bych nyní dala slovo petentům a návrh na usnesení Senátu bych přečetl, protože nevím, jestli ho máte k dispozici, po diskusi. Zatím děkuji za slovo.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane zpravodaji. Zaujměte místo u stolku zpravodajů. Jinak návrh není potřeba číst, protože je součástí podkladového materiálu výboru pro vzdělávání, vědu a kulturu, který jsme obdrželi písemně. Předpokládám, že budou vystoupit jak zástupci petentů, tak dotčených stran, takže bych si je dovolil postupně tak, jak byly čteny vyzvat. Zeptám se, zda si přeje vystoupit pan Jan Burian. Přeje si vystoupit. Takže prosím, pojdte k řečnickému pultu. Prosím, máte slovo.

Jan Burian: Vážený pane předsedající, paní senátorky, páni senátoři. Děkuji vám předem za to, že mě chvíli vyslechnete. Této příležitosti si velice vážím, protože to není tak často, aby Parlament České republiky se zabýval systémem správy a financování živého profesionálního umění, zejména v regionech.

My jsme tou kampaní chtěli upozornit na systémový a celospolečenský problém, který považujeme v této zemi za dlouhodobě neřešený. Jak většina z vás velmi dobře ví, začátkem 90. let byla zahájena nějaká transformace veřejné správy, došlo ke zrušení krajů, došlo k převodu většiny profesionálních institucí na obce, které byly pověřeny její správou a založily si příslušné organizace s tím, že se zřízením krajské správy bude tento proces celý pokračovat tak, aby se podobal – řekněme – standardnímu uspořádání, jak je to obvyklé v zemích s podobnou historií a s podobným typem veřejné správy, jako jsou německy mluvící země a zejména kontinentální Evropa, ale také země severské.

K tomu z řady důvodů bohužel v našem státě nikdy nedošlo a správa nejenom divadel, ale také symfonických orchestrů a dalšího živého umění je vlastně v takové polopodobě, která má řadu reziduí ještě z minulého režimu a z řady důvodů je nevyhovující. My jsme kampaň dělali tak, nejen že jsme sbírali podpisy, kterých celkem bylo 36.087, nejen že proběhlo veřejné slyšení ve výboru a nejenže proběhla veřejná mediální část kampaně, ale také se konala za spoluprády vašeho výboru pro kulturu, atd. mezinárodní konference na půdě Parlamentu, kde byli reprezentanti všech zaměstnaneckých svazů, ale také odborových organizací z významných evropských zemí. Tato konference poměrně jednoznačně také se přiklonila k tomu, že je třeba problematiku systémově řešit.

Velmi jednoduše – co chceme? Za prvé my považujeme za správné a spravedlivé, aby financování zejména větších kulturních institucí leželo jenom na obcích. Prostě diváci a daňoví poplatníci, kteří užívají tuto veřejnou službu, pocházejí ze širokého regionu, mnohdy z mnoha regionů a není z logiky věci úplně správné, aby nebyl vytvořen systémový nástroj na to, aby se kraje s obcemi spolupodílely na správě a financování těchto institucí. Za druhé není do budoucna možné, protože to prostě není správné, aby státní rozpočet alokoval většinu svých prostředků na profesionální umění na území hlavního města Prahy. A to říkám i s tím, že jsem se mezitím stal ředitelem Národního divadla, které je na tomto rozpočtu závislé. Není spravedlivé, aby hlavní město Praha nepřispívalo například na návštěvu operních diváků ani jednou jedinou korunou přesto, že na

druhou stranu z toho čerpá značný profit z turistického ruchu a dalších aktivit s tím souvisejících.

A těch bych těch případů mohl uvádět celou řadu. Běžný standard a o tom bude mluvit můj spolupetent, pan ředitel Moša nějaké příklady uvede. Běžný standard je úplně jiný. Nástroj, o kterém si myslíme, že by věci mohl posloužit, je legislativní změna. My už dlouhodobě navrhujeme a prosazujeme přijetí zákona o tak zvané veřejnoprávní instituci v kultuře, která k tomu, kromě toho, že by odstranila řadu regulací, řadu regulací, které nemá smysl uplatňovat z hlediska odměňování a daní v profesionálních institucích, tak by zejména umožnila zřizování na základě kooperace a dohodě mezi jednotlivými územně správními celky, případně státem.

Jsme naprosto pevně na základě zkušeností, které naše organizace, protože my jsme zaměstnavatelský svaz, který je členem Evropského svazu zaměstnavatelů, kde jsou sdruženy všechny země, nejenom z EU, ale i ostatní evropské země. Máme zkušenost, že tento systém, pokud nezačne fungovat standardně, to znamená, nevytvoří se možnost sice ke složitější, ale na druhou stranu flexibilnější dohodě, nevytvoří se systém spoluodpovědnosti politické za kulturu, tak nikdy ten systém nebude stabilní a nebude dostatečně vhodný pro rozvoj tvorby.

Závěrem mi dovoluji poslední, trošku patetickou myšlenku. Víte, že české divadlo má v evropském kontextu výjimečné postavení. Mnoho zvrátů v české historii, mnohé dobré, ale také špatné je spjato s tím, co se dělo v naší kultuře a zejména v divadle. Na počátku české státnosti je konec konců "boj o zřízení Národního divadla". Divadlo stálo u všech významných společenských zvrátů, bylo po desetiletí jedinou tribunou svobody v té naší zemi. Myslím si, že ne proto, že jde o divadelníky, ale protože jde o mimořádně oblíbený umělecký druh, který mimochodem každý rok navštíví 5 milionů občanů, což je tuším více než řadu významných sportovních odvětví a je relativně více než například v Polsku, takže tento problém stojí za řešení.

Já vám mnohokrát děkuji, pokud se přikloníte k našemu názoru a doporučíte příslušným orgánům státu, aby se tímto problémem už konečně začal vážně zabývat. Děkuji vám za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji a zeptám se dalšího petenta pana Stanislava Moši, zda si přeje vystoupit. Přeje si vystoupit, takže prosím, pane řediteli, máte slovo. Dobrý den.

Stanislav Moša: Krásný podvečer. Vážený pane předsedající, vážené senátorky, vážení pánové senátoři. Děkuji za příležitost vystoupit na této půdě. Od roku 1990 vedu Městské divadlo Brno jako umělecký šéf, od roku 1992 jsem ředitelem tohoto domu a od tohoto roku po panu Honzovi Burianovi jsem převzal předsednictví Asociace profesionálních divadel, které sdružuje převážnou většinu českých divadel, včetně divadel na těch posledních regionech.

K oné akci jsme přistoupili po zralé úvaze, kdy jsme neustále byli odkazováni na budoucnost všemi reprezentanty politického dění v našem životě, že si uvědomují, že problém, se kterým přicházíme, je problémem vážným, že je zapotřebí ho řešit. Ale tak, jak se vy střídáte v obou dvou komorách českého Parlamentu, tak samozřejmě na řešení tohoto našeho problému nezbyl čas. A teď ve městech jako je Brno, ale také Opava, Liberec, České Budějovice a mohl bych dále vyjmenovávat, dochází rok od roku ke snižování rozpočtů na výkon živého divadelního umění, přičemž můžeme hovořit o tom, že 41 % diváků, kteří přicházejí do jednotlivých divadel, jsou diváci ze spádových oblastí, to znamená,

nejenom diváci z té obce, kde realizují svoje daňové odvody. Řekl jsem si, že mám-li tuto příležitost, tak se vás pokusím informovat o číslech, neboť jsem také prakticky činný v západních v Evropě jako režisér a měl jsem možnost nahlédnout do materiálů, jak jsou zřizována divadla v Německu, ve Švýcarsku a v Rakousku. Tam se podílí na výkonu jednotlivých divadel, ať už jsou to kantony, kraje, země, či stát nebo obec – vymysleli si v průběhu let, a to již dávno, systém, který my nazýváme systémem vícezdrojového či kooperativního financování, kdy se obec, kraj, kanton či země dohodnou na tom, jakého typu je to které divadlo a sdruží své prostředky tak, aby existovalo v poměrně laskavých podmínkách. Když říkám laskavých, míním to v uvozovkách.

V městě Brně, které ze svého rozpočtu, odečteno od investic investuje do kultury, do provozu kulturních institucí na 10 % ze svého každoročního rozpočtu, dochází neustále každým rokem k omezování těchto provozních dotací, a to před dvěma lety se to dotklo všech těchto institucí v počtu 5 % a tento trend, jak se zdá, bude i nadále pokračovat. Chci říci, že město Brno podobně jako jiná města v České republice je de facto zásadním a jediným donátorem provozu divadelních institucí.

Říkal jsem si, že bych vám mohl říci, jak to třeba vypadá v rakouských městech – město Linz – tam stát v přepočtu na české koruny dává do svého "lineckého" divadla 88 milionů korun, kraj 278 milionů korun, obec 208 milionů. V Grazu je to tak, že tam se stát nepodílí na výkonu své opery – opery v Grazu, ale kraj dává 263 milionů, obec 214 milionů. V Curychu je to rozděleno tak – tam se zase dohodli jiným způsobem – tam operu financuje pouze stát – převedeno na české peníze sumou 1 miliarda 500 milionů, město však financuje činohru sumou 692 českých korun. V Bernu stát dává zanedbatelnou sumu 4 miliony, kanton 246 milionů, město 191 milionů. Například Karlsruhe v Německé spolkové republice, tam je divadlo podobné divadlu Národnímu ve městě Brně, tam dává kraj přepočteno 472 milionů korun, obec stejnou sumu 472 milionů korun. Prostě není to všechno na bedrech jenom té obce.

My se domníváme a jsme o tom přesvědčeni, že navíc ještě po novém rozpočtovém určení daní, kdy to samozřejmě postihlo co nejvíce velkých měst, ve kterých sídlí velké divadelní instituce, jsou tyto obce nadále nuceny snižovat rozpočty právě na živé divadelní umění. A věřte, že to já neříkám kvůli sobě. Můj umělecký život pomalu spěje ke konci, ale budoucnost a perspektiva tohoto umění, o kterém mluvil můj kolega Jan Burian, je skutečně ve vážném nebezpečí. My nechceme více peněz, my chceme pouze, aby onen systém, kterým jsou prostředky následně alokovány do jednotlivých divadel, byl logicky změněn po vzoru vyspělých evropských zemí.

Já vám děkuji za pozornost a doufám, že tato diskuse, která konečně pro mě byla zahájena po více než dvaceti letech, bude mít své pozitivní znění, určení, že se bude dále diskutovat a že snad k něčemu konečně dojde. Děkuji za pozornost, mějte se krásně.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, ptám se, zda si přeje vystoupit pan náměstek ministra kultury Stanislav Karabec. Přeje si vystoupit. Prosím, pane náměstkou, máte slovo.

Stanislav Karabec: Vážený pane předsedající, vážené paní senátorky, vážení páni senátoři. Nechci dlouze, ale dovoluji mi přesto, abych vás jménem ministerstva kultury ujistil, že slova, která zde zazněla, jsou v souladu s názory resortního ministerstva. My se snažíme a jsme v jednání jak s Asociací profesionálních divadel, tak i s orchestry a sbory a v rámci možných možností pro

příští rok plánujeme zvýšení financí u programu personálních divadel, symfonických orchestrů a pěveckých sborů cca o 6 milionů korun na 66.200.000 korun. My bychom samozřejmě chtěli více, ale pan ministr se při tvorbě státního rozpočtu na rok 2014 snažil, koneckonců, o výsledek do jisté míry pozitivní; dosáhl – právě jsem vám ho uvedl, je to těch 6 milionů. Chtěl bych dále říci, že výzvy k aktivitám, jak je přednesl pan senátor Šesták, by měly být realizovány, to znamená tak, že by se octly v usneseních vlády a uloženy potom jak ministerstvu kultury, tak ministerstvu financí i legislativní radě ke zpracování. Já si myslím, že vám víc k tomu nemohu říci. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane náměstkú. Zeptám se, zda si přeje vystoupit pan náměstek ministryně spravedlnosti pan Petr Mlsna. Nepřeje si vystoupit pan náměstek ministra financí Jan Gregor? Nepřeje si vystoupit. Děkuji. Takže nyní otevírám rozpravu, do které se hlásí paní senátorka Milada Emmerová. Prosím, paní senátorko, máte slovo.

Senátorka Milada Emmerová: Já děkuji, pane místopředsedo. Vážení páni senátoři a senátorky, vážení páni ředitelé a ostatní představitelé státu. Jsem Plzeňanka a léta znám pana ředitele Buriana. Ale ještě déle znám Divadlo Josefa Kajetána Tyla v Plzni a velmi, velmi mu horuji. To je o mně ostatně známo. Proto si myslím, že podpora kultury – a ne proto, že já pro ni horuji, ale vůbec že by to mělo být určitým odznakem naší společnosti, tak by se měla dít úplně jiným způsobem, než se dosud děje. Myslím, že vždycky kultura je na posledním místě v řešení různých finančních potíží, a to je opravdu špatně. Připomíná mi to tak nějak situaci ve zdravotnictví, protože i tam pracují lidé, kteří nikdy nic jiného nechtějí, práce je jim koníčkem. A stejně tak je to u schopných umělců a herců, kteří se své činnosti chtějí věnovat a kteří právem se cítí pohaněni tím, že prostě za to berou opravdu směšné peníze. Takže já bych chtěla podpořit tady tu snahu a konečně něco s tím rázného udělat. Je zajímavé, že na kulturu – a já to sleduji, možná trochu předpojatě – na kulturu se dává daleko méně než na sport, na rekonstrukce různých stadionů, na podporu fotbalistů. Ano, je to také umění, ale spíše to slouží kultuře fyzická, zatímco kultura poslouží duševnu. A na to bychom měli dbát. Děkuji.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, paní senátorko. Jako další se do rozpravy hlásí pan senátor Jiří Šesták. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Jiří Šesták: Děkuji. Pane předsedající, vážené paní senátorky, páni senátoři, ještě jednou hezké odpoledne. Dovolte mi nyní říct své stanovisko k tomuto problému, protože před tím jsem byl vázán mandátem zpravodaje. Petice, která je nyní projednávána, není pouhou výsečí určitého fenoménu, který se týká pouze části naší společnosti nebo formy trávení volného času, popř. zábavy. Byť svět divadla není všem obyvatelům vlastní a všichni neshledávají jeho nepostradatelnost, je namístě stále zdůrazňovat, že divadlo je pro českou kulturu a kvalitu jeho duchovního života fenoménem nenahraditelným. Polovina nás senátorů má ve svém volebním obvodu profesionální divadlo či orchestr. Jistě všichni ve svých volebních obvodech máme místa, kde profesionální divadla realizují svá mnohá představení. Česká divadelní síť spolu s divadelní sítí Německa a Rakouska patří k nejhustším divadelním strukturám na světě. Není to nedopatření či pouhá nahodilost. Je to důsledek osvícenectví 18. a 19. století, v našem případě i snahy o národní obrození, kdy divadla byla nositeli

vzdělanosti, poznání, kultivace dané společnosti, ale i vyjádření kulturní a národní svébytnosti a kvality duchovního života.

Zápas o české divadlo, o proporci divadelních domů, o jednotlivé žánry je tedy zápasem o udržení a rozvíjení odkazů našich předků a zároveň o vědomí naší sounáležitosti se západní evropskou civilizací. Právě v evropském civilizačním prostoru stojí divadlo nad rovinou pouhé zábavy. Jedná se o druhy umělecké tvorby zahrnující v sobě různé umělecké oblasti s historicky nepostradatelnými funkcemi pro danou společnost, jako jsou rozvíjení a kultivace mateřského jazyka, zkvalitňování duchovních rozměrů lidského života, rozvíjení emotivního vnímání, prohlubování vzdělání, propojování společnosti s její vlastní minulostí, integrování společnosti s jinými kulturami a národy, kultivaci estetického vnímání, poskytování rekreativní funkce, ztraktivnění daného místa pro lidi vzdělané a tvůrčí, zlepšování ekonomiky daného místa.

Česká společnost je přes 1200 let usazena ve střední části Evropy a spoluvytváří kulturu v evropském kontextu. Ale i z tohoto kontextu někdy vystupovala. Máme značné zkušenosti se ztrácením tohoto kontextu i se zápasem o jeho znovunabytí. Tento proces není ukončený a každá generace je postavena před nutnost znovu ozřejmovat pojem kultura, svádět i složitý vnitrosociální zápas o jeho interpretaci, ale právě tím se více či méně úspěšně sebedefinovat jako kulturní společnost. Znovu se musíme snažit procházet poznáním, že pojem kultura není jen účelová lidská aktivita, ale že je to vše, co dělá člověka člověkem v dimenzi personální, sociální, mravní, ekonomické, estetické, filozofické i právní. Musíme si skrze vlastní osudové peripetie uvědomit, že každý člověk má možnost a schopnost být bytostí kulturní.

Kultura je zprávou o kvalitě života té které společnosti ve všech sociálních a věkových vrstvách. Je to vyjádření kvality vztahů mezi členy společnosti i vyjádření kvality vztahů jednotlivců ke společnosti jako celku. Pěstění a zkvalitňování těchto vztahů je základním předpokladem k předcházení společenských krizí či k jejich úspěšnému překonání. Respekt ke kultuře je imperativem k hlubokému zakořenění a pěstování úcty člověka k člověku, ke svobodě, k práci druhých, ke společenství i ke státu. Kultura tudíž není možnost, ale povinnost.

K zajištění této nezastupitelné funkce kultury patří i správné vnímání pojmu kulturní politika. Kulturní politika vyrůstá ze společenské dohody na podpoře těch občanských aktivit a těch institucí, které reprezentují zásadní symboly naší kultury a zabezpečují její současný svobodný rozvoj v dialogu se všemi životními iniciativami a v zápase s fragmentarizací našeho světa. Jako takové si tyto aktivity a tyto instituce zaslouhují plnou společenskou podporu a patří ke stejným prioritám, jako je vzdělání, sociální systém a bezpečnost.

V této souvislosti není třeba se bát mluvit o oficiální kultuře, budeme-li mít při tom na mysli vytváření skutečného kulturního kontextu. Takto chápanou oficiální kulturu zakládá uvědomělé rozvíjení tradic národní kultury, které je nepředstavitelné bez dialogu jejich různých tendencí, vždy souvisejících s tradicemi i živými tendencemi evropské kultury v jejím dialogu se světem.

Rozvoj české společnosti není myslitelný bez přeměny chápání pojmu kultura. Vnímáme-li dnes slabou společenskou roli práva, narušené vědomí tradičních hodnot a etiky vůbec, utilitarizaci vztahů člověka k ostatním, k přírodě i k obci, je to svědectví znehodnocování života a jeho kvality. Životní úroveň není přece totožná s materiálním zabezpečením, ale uskutečňuje se svobodným rozvíjením bohatých lidských vztahů, nemyšlitelných bez uvědomělé starosti o přírodní a sociální podmínky. Tedy vztahů, jejichž co nejkvalitnější utváření je

totožné s kulturou. Kultura je totiž víc než jen umění, které je jejím vysvědčením i prostředkem. Je to způsob prožívání života. Právě zde nalézá naplnění svého původního významu slova *colere*, tedy zušlechtění a pěstění. Právě zde se nenahraditelně ztotožňuje se vzděláním a spolu s ním má zásadní roli socializační i sjednocující, protože pěstuje mravní hodnoty, občanské ctnosti i osobní zralost. Proto potřebujeme vnímání kultury v jejím širokém významu a respektování tohoto postavení širokou společností i politickými elitami. Tak jak usilujeme o ekologii přírody, potřebujeme rozvíjet ekologii ducha.

Divadlo, tedy především evropské divadlo, je nejkomplexnějším vyjádřením kultury ve výše zmíněném kontextu, neboť spojuje v sobě kvalitu našeho jazyka, obraz, hudbu, zpěv a pohyb. To jsou archetypální stavební kameny každé kultury, a nejenom v rovině umělecké, ale i náboženské. Navíc divadlo je jedno z mála míst, kde se ještě potkávají živí lidé se živými lidmi a vyprávějí si příběhy, aby se na nich měli možnost učit rozlišovat nejenom estetické kategorie, ale především mravní. Aby poznávali důsledky lidských činů v dobrém i ve zlém.

Dostojevskij kdysi řekl, že svět může zachránit jen krása. Jsem přesvědčen, že tím nemyslel krásu pouze jako estetickou kategorii, ale i jako kategorii mravní, tudíž krásu pravdy a spravedlnosti. Jde vlastně o odkaz řecké civilizace v jeho ideálu, *kalos kai agathos*, tedy být dobrý a krásný. Divadlo má moc takový svět hledat, nalézat a zprostředkovávat. Myslím, že je naší povinností, abychom dílo našich předků, kteří vytvořili onu výjimečnou strukturu profesionálních divadel a v mnoha případech dokázali dovést hudbu, hudební divadlo, tanec či dramatickou tvorbu na světovou úroveň, obhájili a zachovali pro generace příští. Není mnoho možností, jak ovlivnit kvalitu našich životů, ale i našich potomků.

Promiňte, že jsem nyní mluvil trochu obsáhleji, ale myslím si, že i na půdě Senátu je třeba tato slova občas vyslovit. Děkuji vám.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Jako další se do rozpravy hlásí pan senátor Jiří Oberfalzer. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Jiří Oberfalzer: Děkuji. Skoro se neodvažuji promluvit, po tomto vědeckém pojednání bude vše, co vyslovím, zcela redundantní. To, co jsem chtěl říci jinými slovy, zaznělo.

Já si myslím, že kulturu je třeba chápat jako součást vzdělání v širším slova smyslu a je to zcela jistě významný fenomén, který se podílí na tvorbě duchovního bohatství společnosti opět v tom nejširším slova smyslu. Je – řekl bych – ostudou polistopadového vývoje, že v podstatě sledujeme tendenci neustálého ubývání prostředků pro tento druh lidské činnosti a lidských potřeb. A to nejen ve smyslu nominálním, ale dokonce ve smyslu procentního podílu na ostatních výdajích státu, nebo vlády, chcete-li.

To je, myslím, trend, který je třeba zastavit zcela jistě. Protože se nelze na kulturu dívat jako na věc, kterou je možno odložit, až budeme na tom lépe. Je to podobně jako se vzděláváním, a proto jsem tuto souvislost zdůraznil. Také nemůžeme zavřít základní školy s tím, že až budeme mít víc peněz, tak je znovu otevřeme. Je to vlastně kontinuální práce a součást výchovy generací, které plynule procházejí naší společností. Z toho důvodu si myslím, že je tato iniciativa velice prospěšná, že bychom asi měli častěji a více mluvit o potřebě kultury a o jejím správném postavení ve společnosti.

To, co ilustruje stav, o kterém jsem mluvil, je mimo jiné fakt, jakým způsobem jsou sestavovány vlády. Týká se to nejspíš všech, které si z nedávné doby pamatují, včetně té současné, včetně té jí předcházející, včetně té před ní a pracující. Ministerstvo kultury je taková jaksi figurka, takový pešáček na šachovnici, který se přistrčí někam, kde se zdá být nepatrná nerovnováha politických sil, které se domlouvají na rozdělení resortů. Je to občas – s odpuštěním musím říci – taková vycpávka. Zatímco silové resorty, resorty ekonomicky mocné – o ně se tvrdě bojuje, kultura prostě někomu zbude, aby nebyl ublížen a poškozen alespoň na počtu křesel, která obsadí.

Obávám se, že něco podobného se bude dít teď, protože jsme ještě neslyšeli jediné slovo o tom, jak se bude řešit tento resort do budoucna. Bojím se, že to zase bude taková zbytková záležitost. Něco jako zbytkový alkohol po větší kocovině. Omlouvám se za ten příměr. Čili nechci vlastně říct nic jiného, než že tuto petici chci podpořit. A děkuji jejím organizátorům za to, že se toho úkolu ujali.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Dál se hlásí pan senátor Zdeněk Brož. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Zdeněk Brož: Děkuji za slovo. Vážený pane předsedající, vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, vzácní hosté, já budu velmi stručný, jako vždy. V mém regionu se nachází divadlo v Šumperku, město – 27 tisíc obyvatel, převzato od státu, potažmo okresního úřadu na začátku 90. let s velkými sliby, jak – je to divadlo regionálního charakteru – nikdy ho nenecháme padnout. A protože jsem slíbil, že budu stručný, tak vám jenom řeknu, že v posledních letech podíl státu na provozu tohoto divadla je nula. Je to plně v gesci města s 27 tisíci obyvateli. Dovedete si představit, že divadlo s 60letou tradicí nejde zrušit tímto způsobem. Děkuji všem, kteří iniciovali tuto petici, a jsem za ni velmi vděčný. Děkuji vám.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Do rozpravy se již nikdo nehlásí, takže rozpravu uzavírám. Pane zpravodaji, chcete se vyjádřit k proběhlé rozpravě? Návrh usnesení byl předložen písemně. O tomto návrhu budeme v tuto chvíli hlasovat. Prosím, pane zpravodaji.

Senátor Jiří Šesták: Děkuji. Jenom bych poděkoval všem svým kolegům, kteří zde vystoupili a podpořili to veřejně, i těm, kteří to udělají případně za chvíli při hlasování, že jste tuto důležitou věc podpořili nebo podpoříte. Děkuji vám.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore a zpravodaji. V tuto chvíli budeme hlasovat o návrhu na usnesení.

Můžeme přistoupit k hlasování. Budeme hlasovat o návrhu, tak jak jej přednesl pan senátor Jiří Šesták, který je zároveň součástí usnesení výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice číslo 146 ze dne 29. října 2013. V sále je v tuto chvíli přítomno 37 senátorek a senátorů, potřebné kvorum je 19.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Děkuji. Kdo je proti tomuto návrhu, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko NE. Děkuji. Hlasování skončilo a já mohu konstatovat, že v **hlasování pořadové č. 26** se z 38 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 20 pro vyslovilo 34, proti nebyl nikdo. Návrh byl přijat.

Děkuji panu zpravodaji, děkuji zástupcům petentů, děkuji i pánům náměstkům ministrů a ministryň. Končím projednávání tohoto bodu.

(Paní senátorka Bayerová vznáší námitku z místa.) Paní senátorka Bayerová – tlumočím pro steno – sdělila, že bylo na tabuli, že tady nikdo nebyl z jejího klubu. Ale ona je zde přítomna. Já myslím, že se to dá najít v hlasování. (Připojují se i další senátoři...) Nejlepší, paní senátorko, pokud si vytáhnete hlasování a předpokládám, že tam budete uvedena. Pokud ne, potom je potřeba uvést to na mikrofon.

Tím jsme projednali poslední bod naší dnešní schůze. Já vám děkuji za účast a tuto schůzi končím.

(Jednání ukončeno v 16.46 hodin.)

Těsnopisecká zpráva
Senátu Parlamentu České republiky
9. funkční období - 16. schůze
Vydává Kancelář Senátu, Odbor organizační
Valdštejnské nám. 4/17, 118 01, Praha 1

WWW.SENAT.CZ (DOKUMENTY A LEGISLATIVA) - TĚSNOPISECKÉ ZPRÁVY